

SVETI DUH I DUHOVNOST

januar, februar, mart 2017.

Sadržaj:

1. Duh i Reč	5
2. Sveti Duh: delovanje iz pozadine	13
3. Božanska priroda Svetog Duha	21
4. Ličnost Svetog Duha	29
5. Krštenje i ispunjenost Svetim Duhom	37
6. Sveti Duh i svetost života	45
7. Sveti Duh i rod Duha	53
8. Sveti Duh i duhovni darovi	61
9. Sveti Duh i Crkva	69
10. Sveti Duh, Reč i molitva	77
11. Žalošćenje i odbacivanje Svetog Duha	85
12. Delo Svetoga Duha	93

Pobuna i otkupljenje

Autor: Frenk M. Hazel

Broj: 1/2017.

Priprema:

Hrišćanska adventistička crkva, Odeljenje za subotnu školu

www.subotnaskola.org

Odgovara:

Igor Bosnić, Beograd, Radoslava Grujića 4

Prevod: Dragana Todoran

Lektura: Tomislav Stefanović

Izdaje:

TIP Preporod, Beograd

Za izdavača:

Dragan Pejovski,

11000 Beograd, Radoslava Grujića 4

Tabele zalaska Sunca priprema: mr Radomir Grujić

Štampa: Euro Dream, Nova Pazova, 2016.

Tiraž: 1200

© [2017] Generalna konferencija Hrišćanske adventističke crkve*. Sva prava pridržana. Nijedno lice ili ustanova ne može da menja, prepravlja, prilagođava, prevodi, reprodukuje ili objavljuje nijedan dio biblijske pouke bez prethodnog pismenog odobrenja Generalne konferencije Hrišćanske adventističke crkve*. Odeljenske službe Generalne konferencije Hrišćanske adventističke crkve* ovlašćene su da se pobrinu za prevod biblijske pouke, u skladu sa posebnim smernicama. Autorska prava takvih prevoda i njihovo objavljivanje i dalje su u nadležnosti Generalne konferencije. Izrazi »Hrišćanska adventistička«, »Adventistička« i logo sa plamenom su registrovane oznake Generalne konferencije Hrišćanske adventističke crkve* i ne mogu se koristiti bez prethodnog odobrenja Generalne konferencije.

U V O D

SVETI DUH I DUHOVNOST

Mnogi ljudi čuli su reči: „Krstavam te u ime Oca, i Sina , i Svetoga Duha.“ Ukoliko ste se krstili, sigurno ste čuli ove reči pre nego što vas je propovednik uronio u vodu (vidi: Matej 28,19).

Kršteni u ime Oca, i Sina, i Svetoga Duha. Da, Sveti Duh je spomenut upravo ovde uz Oca i Sina.

Ovo ne treba da nas čudi. Peto osnovno verovanje Hrišćanske adventističke crkve „Bog Sveti Duh“ glasi: „Bog večni Duh bio je aktivan sa Ocem i Sinom prilikom stvaranja, utelovljenja i otkupljenja. On je ličnost kao što su i Otac i Sin ličnosti. On je nadahnjivao pisce Svetog pisma. On je ispunjavao Hristov život silom. On privlači i ubeđuje ljudska bića, a one koji se odazovu, obnavlja i preobražava u Božji lik. Poslat od Oca i Sina da bude stalno sa Njegovom decom, On daje duhovne darove Crkvi, opunomoćuje je da svedoči za Hrista, i u skladu sa Svetim pismom, uvodi je u svaku istinu.“

Ipak, dok čitamo Bibliju, naročito Stari zavet, zapažamo neposredno delovanje Boga Oca. Njegova dela su svuda prisutna. U Novom zavetu, naročito u Jevanđeljima, stalno čitamo o radu i delovanju Isusa Hrista, Sina. Isus – Njegov život, smrt i služba na Nebu – prevlađuje u Novom zavetu.

Za razliku od Očevog i Sinovljevog delovanja, rad Svetoga Duha ni u Starom ni u Novom zavetu nije prikazan na toliko neposredan način.

Međutim, ova izrazita suprotnost data je iz određenog razloga: Sveti Duh ne teži da bude u središtu pažnje. On svoju ulogu više razvija iza kulisa. Otac i Sin neposrednije su otkriveni u Reči zato što Sveti Duh ne treba da ukazuje na Sebe, već na Isusa i sve što je učinio za nas.

Dok budemo proučavali delo Svetoga Duha, videćemo da On zauzima središnje mesto u našem hrišćanskom iskustvu. Zahvaljujući tome što Sveti

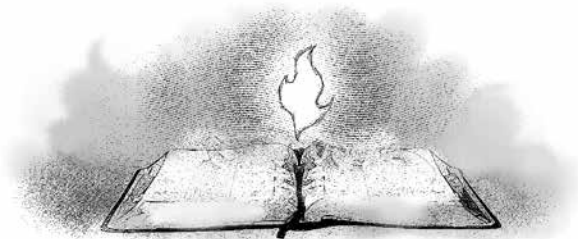
Duh, kao Bog, lično poznaje Boga onako kako nijedna osoba ne može da Ga upozna, On može da nam otkrije Boga na pouzdan i verodostojan način. Sveti Duh je najpre nadahnuo biblijske pisce, a danas vodi nas u proučavanju istina koje su ovi pisci nadahnuti Svetim Duhom objavili. Sveti Duh pruža nam sigurnost spasenja preko Isusa Hrista (Rimljanima 8,16), i dokazuje Božje delovanje u nama (1. Jovanova 3,24). Sveti Duh nas, takođe, čisti od greha i posvećuje nas. „I ovakvi bijaste neki; nego se opraste i posvetiste i opravdaste imenom Gospoda našega Isusa Hrista i Duhom Boga našega.“ (1. Korinćanima 6,11) Duh podstiče u nama stalni rast u svetosti, stvarajući u nama rodove Duha – „ljubav, radost, mir, trpljenje, dobrotu, milost, veru, krotost, uzdržanje“. (Galatima 5,22.23)

„Sveti Duh treba da im bude podaren kao sila koja preporuča, jer bi bez nje Hristova žrtva bila beskorisna. Sila zla vekovima je jačala i ljudi su se začuđujućom pokornošću potčinjavali sotonskom ropstvu. Čovek može da se odupre i pobedi greh jedino moćnim delovanjem Trećeg lica Božanstva, koje će doći sa neizmenjenom silom u punini božanske moći. Duh čini delotvornim ono što je izvojevao Otkupitelj sveta.“ (Elen Vajt, *Čežnja vekova*, str. 671. original)

Zbog važnosti Njegove ključne uloge u životu vernika, proučavanje pouke u ovom tromesečju pomoći će nam da bolje shvatimo veličinu dara koji imamo u Svetom Duhu.

U vreme pisanja Pouke, Frenk M. Hazel bio je dekan Teološkog odeljenja na fakultetu Bogenhofen u Austriji, gde je, takođe, radio i kao direktor Centra za proučavanje dela Elen Vajt.

DUH I REČ

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 2. Petrova 1,19-21; 1. Korinćanima 2,9-13; Psalam 119,160; Jovan 17,17.

Tekst za pamćenje: „Sve je Pismo od Boga dano, i korisno za učenje, za karanje, za popravljanje, za poučavanje u pravdi, da bude savršen čovjek Božij, za svako dobro djelo pripravljen.“ (2. Timotiju 3,16.17)

U Bibliji je zabeleženo sledeće: „Sve je Pismo od Boga dano, i korisno za učenje, za karanje, za popravljanje, za poučavanje u pravdi, da bude savršen čovjek Božij, za svako dobro djelo pripravljen.“ (2. Timotiju 3,16.17) Pismo ispunjava ovu ulogu zato što je Božja reč, otkrivena ljudskom rodu delovanjem Svetog Duha. On u Bibliji otkriva Božju volju, pokazujući nam kako da živimo životom koji je Bogu mio.

Međutim, Sveti Duh nije delovao samo u dalekoj prošlosti, u vreme nastanka Biblije. On je čak i danas značajno i raznovrsno uključen u rad sa Božjom rečju. Možda se jedan od najvažnijih načina odnosi na čitanje Reči i želju da je ispravno shvatimo. Tada nam je potreban Sveti Duh. Ovaj isti božanski Duh budi u nama želju da prigrlimo Božju reč i primenimo njena učenja u svom životu. Prema tome, delujući na nas preko Božje reči, Duh nas preobražava u nova stvorenja u Hristu.

Ove sedmice proučavaćemo rad Svetoga Duha u odnosu na Sveto pismo.

SVETI DUH I OTKRIVENJE

Kako Bog jamči da će Njegova volja verno biti preneta palim ljudskim bićima? On to čini preko dve osnovne povezane aktivnosti Svetog Duha: otkrivenjem i nadahnućem.

Ljudska bića u procesu otkrivanja zavise od pomoći Nekoga ko je izvan njih i ko im otkriva pojedinosti koje kao stvorena (i pala) bića ne možemo sami saznati. Odnosno, Sveti Duh nas uči istinama koje nam moraju biti rečene (vidi: Danilo 2,19-23); u suprotnom, nikada ih ne bismo upoznali običnim putem.

Otkrivenje je proces u kome Bog otkriva Sebe i svoju božansku volju ljudima. Osnovna ideja povezana sa rečju *otkrivenje* jeste otkrivanje, ili razotkrivanje, pronalaženje nečega što je inače sakriveno. Nama je potrebno takvo otkrivenje zato što, kao ograničena i pala bića, odvojena od Boga usled greha, u velikoj meri imamo sužene mogućnosti da nešto sami naučimo. Mi zavisimo od Boga u pogledu saznavanja Njegove volje. Otuda zavisimo od Božjeg otkrivenja zato što nismo Bog i zato što imamo veoma skućeno znanje o Njemu.

Pročitajte tekst iz 2. Petrove poslanice 1,19-21. Šta ovaj tekst govori o poreklu biblijske proročke poruke? Šta nam božansko poreklo biblijske poruke govori o autoritetu Biblije?

Prema apostolu Petru, proročka vest Starog zaveta nije bila ljudskog porekla. Proroci su bili pokrenuti Svetim Duhom, tako da je sadržaj njihove poruke potekao od Boga. Nisu je sami osmislili. Oni su bili samo kanali kroz koje je poruka objavljena, ne i njeni stvaraoci. Petar je veoma odlučno naglašavao da je začetak proroštva bio nadahnut Svetim Duhom: iako su ga zabeležili ljudi, „nikad proroštvo ne bi od čovječije volje“ (2. Petrova 1,21). Upravo ovo božansko poreklo daje Bibliji konačni autoritet u našem životu.

Bog je upotrebio ljudska bića da objavi svoju Reč svetu. Kako nas danas Sveti Duh može upotrebiti da učinimo nešto slično, ne da pišemo Pismo, već da objavljujemo ono što je već zapisano?

SVETI DUH I NADAHNUĆE

Nadahnuće je izraz kojim se opisuje Božji uticaj, posredstvom rada Svetog Duha, na prenošenje Njegove poruke preko ljudskih oruđa. Zahvaljujući delovanju Svetog Duha u procesu nadahnuća u celom Svetom pismu vlada osnovno jedinstvo istine. Sveti Duh će nas, kao Duh istine (Jovan 14,17; 15,26; 16,13), povesti ka celokupnoj istini.

Pročitajte sledeće tekstove: 2. Petrova 1,21; 5. Mojsijeva 18,18; Mihej 3,8; 1. Korinćanima 2,9-13. Šta ovi tekstovi govore o biblijskim piscima i Božjoj uključenosti u stvaranju Biblije?

To što su sveti Božji ljudi bili „naučeni od Svetoga Duha“ (2. Petrova 1,21) predstavlja snažnu potvrdu delovanja Svetog Duha u nadahnuću. U tekstu u 1. Korinćanima 2,9-13. apostol Pavle pripisuje otkrivenje i nadahnuće Svetom Duhu. On kaže da je Bog njima otkrio skrivene stvari koje nijedno oko nije videlo, što spominje u 9. stihu. Bog im se otkrio svojim Duhom (1. Korinćanima 2,10). Apostoli su primili „Duha koji je od Boga, da znamo šta nam je darovano od Boga“. (1.Korinćanima 2,12) Zatim, u 13. stihu on prelazi na delo nadahnuća, govoreći „ne riječima što je naučila čovječija premudrost, nego što uči Duh Sveti, i duhovne stvari duhovno radimo“. Pavle nije nimalo sumnjao u izvor i autoritet onoga što je objavljivao.

Iako su mnogi delovi Biblije rezultat Božjeg neposrednog natprirodnog otkrivenja, nije sve u Bibliji otkriveno na taj način. Bog je ponekad koristio lično istraživanje biblijskih pisaca ili njihovu primenu drugih postojećih tekstova (Isus Navin 10,13; Luka 1,1-3) da bi otkrio i objavio svoju poruku. Prema tome, svi delovi Biblije su otkriveni i nadahnuti (2. Timotiju 3,16). Zato Pavle izjavljuje da „šta god“ je bilo napisano, bilo je napisano da bismo se poučili, da „trpljenjem i utjehom Pisma nad imamo“. (Rimljanima 15,4) Bog koji govori i koji je stvorio ljudski jezik osposobljava izabrane ljude da ljudskim rečima na verodostojan i pouzdan način objave nadahnute misli.

„Bogu je bilo ugodno da preko ljudskih oruđa prenosi svoje istine svetu i On je lično, svojim Svetim Duhom, birao i osposobljavao ljude koji će obaviti taj posao. On je usmeravao njihov um prilikom odlučivanja šta će govoriti i šta će zapisati. Blago je bilo povereno zemljanim sudovima, ali je ipak, uprkos tome, sa Neba.“ (Elen Vajt, *Selected Messages*, 1. sveska, str. 26)

SVETI DUH I ISTINITOST SVETOG PISMA

Otkrivenje je natprirodni čin kojim Bog otkriva istinu izabranim ljudima, dok nadahnuće predstavlja delovanje Svetog Duha kojim je omogućeno da ono što su pisci zapisali bude istinito, da njihove reči imaju potpuno Božje odobravanje. Bog prezire lažnog svedoka (2. Mosjijeva 20,16) i ne može da slaže (Jevrejima 6,18). On je Bog istiniti (Psalam 31,5; Isaija 65,16). Na sličan način, Sveti Duh se naziva „Duhom istine“ (Jovan 14,17).

Pročitajte tekst iz Psalma 119,160. Čemu nas ovaj tekst uči o svemu što nam Bog otkriva?

Pročitajte tekst iz Jevandolja po Jovanu 17,17. Šta Isus u ovom stihu govori o Božjoj reči?

Božja reč je verodostojna i zaslužuje da je u potpunosti prihvatimo. Nije na nama da sudimo Pismu; Pismo, zapravo, ima pravo i vlast da sudi nama. „Jer je živa riječ Božija, i jaka, i oštrija od svakoga mača, oštra s obje strane, i prolazi tja do rastavljanja i duše i duha, i zglavaka i mozga, i sudi mislima i pomislima srca.“ (Jevrejima 4,12)

Iako su Bibliju napisali ljudi koji su živeli u određenom vremenu, određenom mestu i određenoj kulturi (zar je moglo biti drugačije), ne treba da koristimo ovu činjenicu da bismo oslabili ili odbacili poruku koju Biblija ima za nas. Jednom kada se ta vrata otvore, Biblija postaje podređena ljudima i njihovom određenju šta je istina. Posledica toga je da mnogi ljudi, iako tvrde da veruju Bibliji, odbacuju istinu o šestodnevnom stvaranju, sveopštem potopu, devičanskom rođenju, Isusovom vaskrsenju u telu i doslovnom Drugom Hristovom dolasku. Ovo su samo neke od mnogobrojnih biblijskih istina koje su odbacili grešni ljudi, koji sude Pismu. Tom stazom niko od nas ne bi trebalo da pođe.

Zašto je veoma važno da svoj sud povinujemo Božjoj reči, a ne obrnuto?

SVETI DUH KAO UČITELJ

Sveti Duh ne učestvuje samo u davanju Božje pisane reči, već i u pomaganju da je ispravno shvatimo. Ljudska bića imaju nejasno shvatanje istine; ona su, po prirodi, otuđena od Boga (Efescima 4,18). Zato nas isti Duh, koji je otkrio i nadahnuo Božju reč, osposobljava da je shvatimo. Problem ne leži u tome da je Biblija nejasna knjiga, već u našem grehom pomućenom stavu prema Bogu, koji Sebe otkriva u Bibliji.

Sveti Duh je Učitelj koji želi da nas povede dubljem poznavanju Pisma i radosnom prihvatanju Biblije. On usmerava našu pažnju na istine iz Božje reči i daje nam nove uvide u te istine da bi naš život mogao biti obeležen vernošću i dobrovoljnom poslušnošću Božjoj volji. Međutim, ovo se može ostvariti samo ako pristupimo Bibliji poniznog i poučljivog srca.

Pročitajte tekst iz 1. Korinćanima 2,13.14. Šta apostol Pavle piše o našoj potrebi da duhovne stvari tumačimo duhovno?

U razumevanju Biblije zavisimo od Svetog Duha. Bez Njega nije moguće uočiti duhovno značenje biblijskog teksta, već samo jezičko. Takođe, kao grešna ljudska bića, često se suprotstavljamo Božjoj istini, ne zato što je ne shvatamo, već zato što je najpre ne bismo sledili. Bez Svetoga Duha nema privrženosti Božjoj poruci. Nema nade, poverenja i ljubavi u našem odgovoru. Ono što Duh oživljava u skladu je sa istinom koja je već objavljena u Bibliji.

„Mnoga međusobno suprotna mišljenja o tome šta Biblija uči nisu nastala zbog neke nejasnoće u samoj knjizi; već zbog zaslepljenosti i predrasuda onih koji je tumače. Ljudi zanemaruju jasne biblijske izjave da bi se povodili za svojim izopačenim razumom.“ (Elen Vajt, *The Advent Review and Sabbath Herald*, 27. januar 1885) Kako vas je vaš ponos kao kamen spoticanja sprečio da istine Svetog pisma primenite u svom životu? U kojim oblastima vas vaše želje zadržavaju da prihvatite Božju istinu u svom životu? Kako možete naučiti da sve predate Bogu?

SVETI DUH I REČ

Sveti Duh, koji je nadahnuo sadržaj Biblije i otkrio je ljudskim bićima, nikada nas ni na koji način neće voditi nasuprot Božjoj reči.

Pročitajte tekstove iz Jevanđelja po Jovanu 5,39.46.47. i 7,38. Na kakav autoritet ukazuje Isus u ovim tekstovima? Kako Biblija potvrđuje da je Isus Mesija?

Neki ljudi tvrde da su primili posebna „otkrivenja“ i uputstva od Svetog Duha koja su u suprotnosti sa jasnom biblijskom porukom. Prema njihovom mišljenju, Sveti Duh je stekao viši autoritet od Božje reči. Kad god opovrgavamo nadahnutu pisanu Božju reč, a njenu jasnu poruku izbegavamo, hodamo po opasnom tlu i ne sledimo vođstvo Božjeg Duha. Samo je Biblija naš duhovni zaštitnik. Samo je ona pouzdano merilo svih pitanja vere i ponašanja.

„Sveti Duh govori umu preko Svetog pisma i urezuje istinu u srce. Tako On otkriva zabludu i izgoni je iz duše. Duhom istine koji deluje preko Božje reči, Hristos okuplja svoj izabrani narod.“ (Elen Vajt, *Čežnja vekova*, str. 671. original)

Elen Vajt jasno je naglasila: „Sveti Duh nije bio izliven – niti će ikada biti darovan – da zameni Bibliju; jer sama Pisma izričito naglašavaju da je Božja reč merilo kojim se sva učenja i sva iskustva moraju ocenjivati.“ (*Velika borba*, str. 9. original)

Sveti Duh nikada nije bio darovan da zameni Božju reč. On deluje u skladu sa Biblijom i preko nje da bi nas približio Hristu, čineći tako Bibliju jedinim merilom prave biblijske duhovnosti. Možemo biti sigurni da jedna osoba ne govori istinu kada iznosi tvrdnje koje su u suprotnosti sa Božjom rečju. Mi ne možemo suditi o nečijem srcu ili pobudama. Međutim, možemo suditi teološkim učenjima, a jedino merilo po kome možemo da sudimo jeste Božja reč.

Koja učenja, koja se jasno suprote Božjoj reči, ljudi pokušavaju da šire u crkvi? Kako treba da se postavimo prema ljudima koji uzdižu ove zablude, a kako prema samim zabludama?

ZA DALJE PROUČAVANJE

U knjizi Elen Vajt *Velika borba* pročitajte poglavlje „Biblija – naša zaštita“, str. 593-602. original; u knjizi *Čežnja vekova* poglavlje „Da se ne plaši srce vaše...“, str. 662-680. original.

Razmislite o svim istinama koje poznajemo samo zahvaljujući tome što su otkrivene u Bibliji. Razmišljajte, na primer, o stvaranju. Kakva suprotnost vlada između učenja Božje reči o tome kako smo stvoreni i učenja koje čovečanstvo nudi – procesa koji se sada naziva „neodarvinistička sinteza“. Ljudi imaju pogrešnu predstavu o tome! Razmislite, takođe, o Drugom Isusovom dolasku i vaskrsenju mrtvih na kraju vremena. Ove istine nikada ne bismo mogli sami spoznati. One su nam morale biti otkrivene, i jesu otkrivene u Božjoj reči, koja je nadahnuta Svetim Duhom. U stvari, najvažnija od svih istina da je Isus Hristos umro za naše grehe, i da smo spaseni verom u Njega i Njegovim delima koja je učinio za nas, jeste istina koju nikada ne bismo upoznali sami. Poznajemo je samo zato što nam je otkrivena. Razmislite o drugim istinama koje znamo samo zahvaljujući tome što su nam rečene preko Božje reči. Šta činjenica da ovakve važne istine možemo pronaći samo u Bibliji govori o tome u kojoj meri Božja reč treba da zauzima središnje mesto u našem životu?

ZA RAZGOVOR:

1. Zašto je u duhovnim pitanjima Biblija sigurniji vodič od subjektivnih utisaka? Do kakvih posledica može doći kada ne prihvatimo Bibliju kao merilo kojim ispitujemo sva učenja, čak i svoja duhovna iskustva?

2. Reč „istina“ često se koristi u različitim okvirima. Razgovarajte u razredu o ideji „istine“, ne samo o tome šta je istina i šta istina nije, već šta znači kada kažemo da je nešto „istina“.

3. Kako bi vaša crkva trebalo da reaguje ako neko tvrdi da ima „novu svetlost“?

4. Razmislite detaljnije o korenitoj razlici između biblijskog učenja o Stvaranju i onoga što ljudska mudrost uči. Ljudska učenja, odnosno, najnovija shvatanja teorije evolucije, u potpunoj su suprotnosti sa biblijskom porukom. Šta nam to govori o potrebi da iznad svega moramo da imamo poverenja u Bibliju?

SVETI DUH: DELOVANJE IZ POZADINE

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Jezekilj 37,5,9; 1. Mojsijeva 1,2; O Jovu 26,13; 2. Mojsijeva 31,1-5; Jovan 16,13,14; Galatima 5,16-23.

Tekst za pamćenje: „On će Me proslaviti, jer će od Mojega uzeti, i javiće vam.“ (Jovan 16,14)

Svetom Duhu nije posvećena ista pažnja kao Ocu i Sinu. Međutim, u Bibliji je zabeleženo da je Sveti Duh bio prisutan u značajnim trenucima u svetoj istoriji. Na samom početku, kada je Bog stvarao ovaj svet, On je delovao, ali uglavnom u pozadini. Aktivno je učestvovao u nadahnuću Božjih proroka, imajući na taj način ključnu ulogu u nastanku Božje reči. Takođe je bio uključen u začeće Isusa Hrista.

Ipak, On se ne nalazi u središtu biblijskog izveštaja, i mi znamo veoma malo o Njemu. On ostaje u pozadini zato što je Njegova uloga da unapredi rad jednog drugog Lica Božanstva – Isusa, Božjeg Sina – i da oda slavu Bogu Ocu. On čini sve ovo da bi pala ljudska bića mogla biti spasena od večne smrti koju bi greh inače doneo.

Na osnovu svedočanstva Svetog pisma saznajemo da Sveti Duh dobrovoljno i rado prihvata svoju ulogu da iz pozadine podržava, pomaže, potkrepljuje i osposobljava. Bilo da je reč o stvaranju, otkupljenju ili misiji, On ne teži da bude u središtu pažnje, bez obzira na svoju ključnu ulogu.

Su

Proučiti
celu pouku

NEDOKUČIVOST SVETOG DUHA

Pročitajte tekstove iz Jevandelja po Jovanu 3,3-8. i Knjige proroka Jezekilja 37,5.9. Zašto je vetar odgovarajuća slika za prikazivanje tajanstvenog delovanja Svetog Duha?

Upoređujući dela Svetoga Duha sa vetrom, Isus zapravo opisuje Njegovu nedokučivost. Kretanje vetra sadrži nešto tajanstveno u sebi. Teško je tačno predvideti odakle vetar dolazi i kuda ide. Zar nismo ponekad bili zbunjeni što se vetar iznenada i naizgled niotkuda pojavio?

Ipak, u izvesnoj meri možemo se upoznati sa kretanjima i oblicima vetra. Slično tome, iako Sveti Duh deluje gde hoće i niko ne može da upravlja Njime, ipak možemo prepoznati njegovo delovanje i rad. Sveti Duh je, poput vetra, nevidljiv, ali može da deluje veoma snažno. Mi, naravno, možemo osetiti prisustvo vetra i zapaziti njegov uticaj, iako ga ne možemo videti. Bilo da je u pitanju lak povetarac ili opasni udari vetra, on predstavlja veoma snažnu silu. Kada se Sveti Duh upoređuje sa vetrom, Njegova aktivnost se povezuje sa idejom vraćanja mrtvih u život. Pod ovim se podrazumeva najviša moguća sila, nešto što samo Bog može da učini.

Kako se ovo postiže ostaje tajna. Bog i Njegovo delovanje preko Svetog Duha delimično prevazilaze našu moć shvatanja, kao i mnoge pojedinosti, i svetovne i svete.

Ovo ne znači da ne možemo nimalo razumeti dela Svetoga Duha. Međutim, moramo priznati da je poniznost odgovarajuća vrlina u našem odnosu prema božanskim tajnama. Zahvaljujući poniznosti cenimo Božje veličanstvo, prepoznajemo svoja ograničenja kao stvorena bića, i prihvatamo potrebu za božanskim otkrivenjem.

Elen Vajt je u skladu sa tim izjavila: „Tajne Biblije nikako nisu dokaz protiv nje, one su najjače svedočanstvo njenog božanskog nadahnuća. Kada bi Biblija sadržala samo one izveštaje o Bogu koje možemo shvatiti; kad bi Njegovu veličinu i veličanstvo ograničeni umovi mogli dokučiti, tada Biblija ne bi, kao sada, pružala nepogrešive dokaze u prilog božanstvenosti.“ (Vaspitanje, str. 170. original)

Koje nevidljive sile u prirodi mogu da utiču na naš život? Kako nas to uči o nevidljivoj stvarnosti koja ima silu da utiče na naš svet?

SVETI DUH I STVARANJE

Božji prvi veliki posao na ovoj planeti bilo je stvaranje. U Bibliji se jasno navodi da su Bog (1. Mojsijeva 1,1) i Isus Hristos (Kološanima 1,16.17) Stvoritelj neba i Zemlje, i svega što je bilo stvoreno (Jovan 1,1-3). Međutim, u Bibliji se, takođe, prilikom Stvaranja spominje i prisustvo Svetog Duha.

Pročitajte sledeće tekstove: 1. Mojsijeva 1,2; O Jovu 26,13; 33,4; Psalam 33,6; 104,29.30. Kakvu je ulogu Sveti Duh imao prilikom Stvaranja? Kako je Božji Duh povezan sa stvaranjem života?

Prema izveštaju o Stvaranju iz 1. Mojsijeve 1,2. Božji Duh je bio prisutan i tom prilikom. Tekstovi iz Knjige o Jovu 26,13. i 33,4. i Psalma 104,29.30. i 33,6. potkrepljuju činjenicu o aktivnoj ulozi Svetog Duha u natprirodnom stvaranju Zemlje. Iako Biblija nedvosmisleno ukazuje na Boga Oca i Njegovog božanskog Sina, Isusa Hrista, kao one koji su bili aktivni u stvaranju sveta (vidi: Isaija 64,8; Kološanima 1,16.17), Sveti Duh je takođe prisutan, iako na mnogo tananiji način.

On se ne pojavljuje kao središnji učesnik u izveštaju o stvaranju. Umesto toga, On se „dizaše“ nad vodom. Svojim kretanjem On je prisustvovao nastajanju života na Zemlji. Jevrejska reč za „dizaše se“ (*merahepeth*) nad površinom Zemlje, koja je upotrebljena u 1. Mojsijevoj 1,2, ista je reč koja je upotrebljena u tekstu iz 5. Mojsijeve 32,11. u kome je Bog upoređen sa orlom koji se diže nad svojim ptićima. Sveti Duh je prisno uključen u stvaranje života na ovoj Zemlji i vodi brigu o novostvorenim bićima kao što orao brine o svojim mladima. Psalam 104,30. ističe da je čin stvaranja bio moguć samo zahvaljujući delovanju Svetog Duha i da je On imao aktivnu ulogu u tom procesu.

Sveti Duh nije bio prisutan samo prilikom stvaranja ovog sveta; On je, takođe, aktivan u procesu našeg ponovnog stvaranja, kada nam daje novo srce i nov um. Kako su ove dve aktivnosti povezane? Čemu nas Subota uči o delu stvaranja i ponovnog stvaranja?

SVETI DUH I SVETINJA

**„I neka Mi načine Svetinju, da među njima nastavam.“
(2. Mojsijeva 25,8)**

U Bibliji je posle čina stvaranja Božji plan spasenja ima najveću važnost. Kakvo dobro bi u palom svetu Stvaranje predstavljalo bez plana otkupljenja? Kao grešnicima nije nam potreban samo Stvoritelj, već i Otkupitelj. Koliko zahvalni treba da budemo što imamo Otkupitelja, Isusa Hrista. Bez Njega bismo bili lišeni nade u svetu koji nam sam po sebi ništa ne nudi.

Svetinja i služba koja je obavljana u njoj bile prikazivale su u Starom zavetu Božje oprostjenje greha i nagoveštavale delo našeg Otkupitelja, Isusa Hrista. Plan spasenja je upravo na tom mestu bio otkriven starom Izrailju (vidi: Jevrejima 4,2). Iako je veliki deo službe u Svetinji ukazivao na Isusa i Njegovu smrt za oprostjenje greha, Sveti Duh je bio aktivno uključen osposobljavajući određene ljude da izgrade Svetinju prema modelu koji je Bog otkrio Mojsiju.

Pročitajte tekst iz 2. Mojsijeve 31,1-5. Na koji je način Sveti Duh bio uključen u izgradnju Svetinje? Kako je Sveti Duh pomogao onima koji su gradili Božje mesto stanovanja?

U Bibliji je rečeno da je Sveti Duh, takođe, bio prisutan prilikom izgradnje Svetinje, središnjeg mesta na kome se ostvarilo pomirenje između Boga i ljudskih bića, i na kome je Bog susreo grešnike. Bog je upravo saopštio Mojsiju svoj plan kako da izgradi zemaljsku Svetinju prema nebeskom uzoru (2. Mojsijeva 25,9.40).

Svetinja je predstavljala Božji način da prikaže plan spasenja. Bog je nameravao da na poseban način boravi među svojim narodom, i to upravo u Svetinji koju im je naložio da naprave. Zadatak Svetog Duha bio je da osposobi ljudska bića da vešto i lepo izvrše što im je Bog naložio. Bez Njegove pomoći, Izrailj ne bi bio u stanju da ostvari ovo delo koje je zahtevalo umetničku nadarenost i veštinu.

S obzirom na silu koju Sveti Duh poseduje, Njemu sigurno nije bila potrebna ljudska pomoć u izgradnji Svetinje. Međutim, On je osposobio ljude da to učine spretno i lepo. Kako i u kom polju možete ohrabriti druge ljude i pomoći im da upotrebe svoje darove za unapređenje Božjeg carstva Bogu na slavu?

SVETI DUH PROSLAVLJA ISUSA HRISTA

Sveti Duh je bio aktivan u starozavetno vreme, ali izgleda da Njegov rad nije bio toliko obiman kao u novozavetno. Dolaskom Isusa, obećanog Mesije, služba Svetog Duha pojačala se time što je svoje darove podario svim vernicima. Iako Novi zavet svedoči da Sveti Duh na mnogobrojne i raznovrsne načine deluje u našem duhovnom životu i životu Crkve, Njegov možda najvažniji zadatak je da proslavi Isusa Hrista.

Pročitajte tekstove iz Jevanđelja po Jovanu 16,13.14. i 15,26. Šta je prema Isusovim rečima delo Svetoga Duha? Kako je sav drugi posao Svetoga Duha povezan sa ovim središnjim zadatkom?

Isus kaže da Sveti Duh ne govori o Sebi, već o Njemu. Posao Svetog Duha je da uzdigne Isusovo delo otkupljenja. On se drži u pozadini i usmerava svetlost prema Isusu. U skladu sa tim rečeno je da „nam Duh nikada nije uputio poruku: ‘Gledaj u Mene; slušaj Mene; dođi k Meni; upoznaj Me’, već uvek ‘Gledaj u Njega, vidi Njegovu slavu; slušaj Ga, i čuj Njegove reči; idi k Njemu i imaj život; upoznaj Ga i iskusi Njegov dar radosti i mira.’ Duh je, mogli bismo reći, bračni posrednik, posrednik nebeskog braka, čija je uloga da nas približi Hristu i osigura da ostanemo zajedno.“ (J. I. Peker, *Keep In Step with the Spirit: Finding Fullness in Our Walk with God*, str. 57.58)

Ovo je izuzetno važno. Svako isticanje rada Svetoga Duha koje odvlači pažnju od Ličnosti i dela Isusa Hrista nije od Svetoga Duha. Iako je Sveti Duh važan za naš duhovni život, On nikada ne bi trebalo da zauzme mesto koje u našim mislima i kada je reč o našem spasenju, pripada samo Isusu Hristu. Kad god se Isus slavi, Sveti Duh obavlja svoje delo. Zato se nazivamo hrišćanima, odnosno, Hristovim sledbenicima (uporedi: Dela 11,26), a ne sledbenicima Duha. (vidi: Grejem A. Kol, *He Who Gives Life: The Doctrine of the Holy Spirit*, str. 284)

Zašto je toliko važno da uzdignemo vaskrslog Gospoda u svemu što činimo? Uostalom, razmislite o tome šta je Isus učinio za nas. Mi sve dugujemo Njemu. Kako možemo pokazati svoju zahvalnost? (vidi: 2. Solunjanima 1,11.12)

SVETI DUH I HRISTOS

Sveti Duh je učestvoval u Isusovom utelovljenju (Luka 1,34.35). Pomazao je Isusa za misiju (Luka 3,21.22). Pomazanje Ga je obdarilo silom da ispunji svoju mesijansku ulogu i osposobilo Ga da položi Svetog Duha na svoje učenike. Sveti Duh je vodio i podržavao Isusa u iskušenjima (Marko 1,12; Matej 4,1; Luka 4,1.2.14) tako da Isus „može pomoći i onima koji se iskušavaju“. (Jevrejima 2,18; uporediti: 4,15.16). Sveti Duh je osposobio Isusa za Njegov otkupiteljski posao (Jevrejima 9,14) i omogućio Isusovo vaskrsenje (1. Petrova 3,18). U svemu ovome Sveti Duh je ostao u pozadini pomažući da Isus zauzme istaknuto mesto.

Pročitajte tekstove iz Jevanđelja po Luki 24,44-49; Galatima poslanice 5,16-23. i Efescima poslanice 4,23.24. Šta iz ovih stihova saznajemo o radu Svetoga Duha? Na koji način Sveti Duh proslavlja Isusa?

Sveti Duh proslavlja Isusa uglavnom na sledeće načine:

1. Poučavajući o Njemu u Svetom pismu na verodostojan i pouzdan način. Dato nam je sve što je neophodno da znamo o Hristu i Njegovom spasenju da ne bismo bili dovedeni u zabludu. Sve je u Božjoj reči, samo ako želimo da je čitamo u veri i pokornosti.
2. Privlačeći ljude spasonosnoj zajednici sa Isuom Hristom. Sveti Duh nežno radi na ljudskom srcu i umu. Pomaže im da shvate duhovna pitanja, da bi bili spremni da ukažu poverenje Isusu Hristu, prihvatajući Ga za svog Vođu i Otkupitelja.
3. Obnavljajući Hristov karakter u nama. On oživljava Hristove vrline u našem životu (Galatima 5,22.23). Isusovom krvlju data nam je pobeđa nad grehom (uporediti: Otrkivenje 12,11), a Sveti Duh nas osposobljava da hodamo verno u skladu sa Božjim zapovestima.
4. Osposobljavajući nas da živimo hristolikim, nesebičnim životom punim ljubavi, služeći drugima. On poziva ljude da se uključe u Božje delo i osposobljava nas da dosegneмо druge privlačnim Hristovim Duhom.

Kako obnavljanje Hristovog karaktera u našem životu proslavlja Oca?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Nema sumnje da je delo Svetoga Duha odlučujuće u našem hodu sa Gospodom. Da ponovimo, možda nećemo moći da vidimo Njegovo delovanje, ali ćemo uočiti posledice Njegovog rada u našem životu i životu drugih ljudi. Ako je vaš život promenjen verom u Isusa Hrista, promenjen je samo zahvaljujući delovanju Svetoga Duha. „Iako nevidljiv, delovanje vetra vidi se i oseća. Tako će se rad Duha na duši pokazati u svakom postupku onoga koji je osetio Njegovu spasonosnu silu. Kada Božji Duh osvoji srce, On preobražava i život. Grešne misli se odbacuju, rđava dela napuštaju; ljubav, poniznost i mir zauzimaju mesto gneva, zavisti i svađe. Radost zauzima mesto žalosti, a lice odsjaja nebeskom svetlošću.“ (Elen Vajt, *Čežnja vekova*, str. 173. original) Ovo su divna obećanja, i nebrojeno mnogo ljudskih života svedoči koliko su istinita. Međutim, delo Svetoga Duha nije trenutno. Mi ne postajemo odmah ljudi kakvi treba da budemo. Život vere i pokornosti Gospodu je život borbe, predaje i pokajanja kada padnemo. Sveti Duh je božansko oruđe koje deluje u našem životu čineći nas novim stvorenjima u Hristu. Ovo je, međutim, delo koje traje čitavog života. Iako pogreške i slabosti treba da nas pokreću da se u još većoj meri predamo našem Gospodu, ne smemo dozvoliti sotoni da ih iskoristi i obeshrabri nas u našem hrišćanskom životu, što je uvek spreman da učini. Kada nas muče gresi, treba uvek da se setimo Isusove smrti koju je podneo radi grešnika. Upravo zato što smo grešnici kojima je potrebna blagodat, Isus je umro za nas i podario nam je.

ZA RAZGOVOR:

1. Čemu nas primer Svetoga Duha uči o tihoj službi? Odnosno, o obavljanju Božjeg dela o kome mnogi ljudi ništa ne znaju, ne vide ga i ne cene?
2. Kako Sveti Duh uzdiže Isusa i stavlja Ga u središte pažnje? Kako možete uzdići Isusa ne posvećujući sebi takvu pažnju? Zašto je ponekad to teško učiniti? Kako se možemo boriti protiv urođene sklonosti ka samouzdizanju?

MOJI ZAKLJUČCI I ODLUKE:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

BOŽANSKA PRIRODA SVETOG DUHA

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Dela 5,1-4; 1. Korinćanima 2,10.11; Isaija 63,10-14; Titu 3,4-6; Rimljanima 8,11; 1. Petrova 1,2.

Tekst za pamćenje: „Blagodat Gospoda našega Isusa Hrista i ljubav Boga i Oca i zajednica Svetog Duha sa svima vama.“ (2. Korinćanima 13,13)

U celoj Bibliji božanstvo Boga Oca sasvim je očekivano. Ova istina izražena je i u Starom i u Novom zavetu. Jedna je od najvažnijih i najosnovnijih među mnogobrojnim otkrivenim istinama u Božjoj reči.

Isusovo božanstvo, takođe, je potvrđeno na mnogim mestima u Pismu, naročito u Novom zavetu, i u Jevanđeljima i u Poslanicama.

Međutim, o božanstvu Svetoga Duha govori se na umereniji način. O tome se mogu izvesti zaključci na osnovu različitih posrednih biblijskih izjava. Da bismo pažljivo proučili šta je Bog otkrio o Svetom Duhu u svojoj Reči, potrebno je da međusobno upoređujemo tekstove. Ne bi trebalo da tvrdimo manje od onoga što Pismo govori, a, takođe, ne bi trebalo da mislimo više „nego što je napisano“. (1. Korinćanima 4,6) Ova tema zahteva poučljiv i ponizan stav; naše ljudsko mudrovanje o Bogu ne treba da predstavlja merilo po kome ćemo pokušati da shvatimo Svetog Duha. Umesto toga, trebalo bi da prihvatimo ono što Pismo tvrdi, i da svedočimo o tome, ma koliko bilo teško da određene ideje u potpunosti shvatimo.

Biblija sistematski ne opisuje prirodu Svetoga Duha. Mi zapravo pronalazimo zanimljive tragove koji ukazuju da su biblijski pisci smatrali Svetog Duha jednakim Bogu. Ima nekoliko biblijskih tekstova u kojima je ista aktivnost prvo pripisana Bogu, a zatim i Svetom Duhu.

Pročitajte tekst iz Dela apostolskih 5,1-4. Šta možemo zaključiti o Bogu i Svetom Duhu na osnovu Petrovih reči upućenih Ananiji?

Da Sveti Duh nije Bog, onda bi se ispostavilo da Petar u ovim stihovima govori veoma neobazrivo iznoseći kobne zablude. Zanimljivo gledište o prirodi Svetog Duha zasniva se na činjenici da apostol Petar stavlja Boga i Svetog Duha u istu ravan. U 3. stihu on pita Ananiju zašto je slagao Svetom Duhu, a zatim u 4. nastavlja i kaže: „Ljudima nijesi slagao nego Bogu.“ Petar jasno izjednačava Svetog Duha sa Bogom. On ukazuje da Ananija nije slagao samo apostole, već Boga lično. Lagati Svetog Duha znači lagati Boga. Sveti Duh je Bog. Suština je ovde jasno postavljena.

Zašto je određena tako stroga kazna za ono što su ovi ljudi uradili?

Ne smemo zaboraviti da su vernici Rane crkve u Delima apostolskim bili „jedno srce i jedna duša“. (Dela 4,32) Ovo jedinstvo bilo je plod Svetoga Duha i zato su oni dobrovoljno i slobodno delili sve što su posedovali. Slagati u vezi sa svojim udelom značilo je odreći se jedinstva zajednice i izreći laž Duhu koji je omogućio i učvrstio to jedinstvo.

Ovo je razlog što je laž Ananije i njegove supruge ugrozila božansko delo i prisustvo Svetog Duha u zajednici rane Crkve. Ovakvo nepoštenje prema Bogu je pogubno i onemogućava da Božji Duh uspešno deluje u životu vernika. Bog želi da Mu služimo celim srcem. Pošto se nova verska zajednica nalazila na važnoj prekretnici, Bog je dopustio drastične posledice da bi novoj Crkvi osigurao da radi složno i iskreno, i da prihvati vođstvo Svetog Duha.

Razmislite kako su Ananija i Sapphira lako mogli da opravdaju svoj greh. Uostalom, zar nismo prodali svoju imovinu i jedan deo dali Crkvi? U čemu je problem ako zadržimo malo za sebe? Koliko prema ovom izveštaju treba da budemo pažljivi u vezi sa tim kako pravdamo svoje postupke?

BOŽANSKE OSOBINE SVETOG DUHA

U nekoliko biblijskih stihova prikazano je da Sveti Duh ima božanske osobine.

Kakve su osobine i aktivnosti Svetog Duha navedene u sledećim biblijskim tekstovima, a koje se inače mogu pripisati samo Bogu?

1. Korinćanima 2,10.11; uporediti: Isaija 40,13.14. _____

Psalam 139,7. _____

Jevrejima 9,14; uporediti: 1. Timotiju 6,16. _____

Luka 1,35; Rimljanima 15,19; uporediti: Psalam 104,30. _____

Proučavajući Božju mudrost, Pavle tvrdi da je Sveti Duh taj koji nam otkriva ovu mudrost. „Slični se međusobno poznaju“ jeste zaključak koji Pavle koristi u svojoj tvrdnji. Samo onaj ko je jednak Bogu može da zna Božje dubine (1. Korinćanima 2,10.11). Niko ne poznaje Boga kao Duh, jer On zna šta je u Bogu. On Ga poznaje onako kako Ga niko sa strane ne poznaje. Sveti Duh je zaista sveznajući.

Prisustvo Svetog Duha predstavlja Božje prisustvo. Ne mogu da uteknem od Svetoga Duha, On je sveprisutan (uporediti: Psalam 139,7).

Za Svetog Duha je rečeno da je večan (Jevrejima 9,14). Prema Bibliji, koliko večnih bića postoji? Samo je Bog večan (1. Timotiju 6,16). Ako je Duh nazvan večnim, onda je On Bog.

Sveti Duh je, takođe, svemoćan ili svemoguć. U Jevanđelju po Luki 1,35. izrazi „Duh Sveti“ i „sila Najvišega“ upotrebljeni su kao sinonimi. Odnose se na najveće od svih čuda, devičansko začće. U Rimljanima poslanici 15,19. apostol Pavle priznaje da je njegova služba postignuta „u sili znaka i čudesa silom Duha Božijega“. Sveti Duh može da čini božanska čuda.

Isus takođe kaže da je hula na Svetog Duha neoprostiva (Matej 12,31.32; Marko 3,28.29). Ovo je neshvatljivo ukoliko Duh nije Bog.

Međutim, možda najneverovatnije delo Svetoga Duha jeste Njegova sposobnost da menja ljudsko srce i um. Upravo Sveti Duh pokreće duhovno novorođenje (Jovan 3,5-8). On ima silu da izvrši ono što samo Bog može da učini.

BIBLIJSKI NAGOVEŠTAJI

Različiti izveštaji o Svetom Duhu u Bibliji su uzajamno zamenljivi sa izveštajima o Bogu.

Pročitajte tekst iz Knjige proroka Isaije 63,10-14. i uporedite ga sa tekstovima iz 4. Mojsijeve 14,11. i 5. Mojsijeve 32,12. Na koga pisac ukazuje u ovim tekstovima, i šta nam to govori o božanskoj prirodi Svetoga Duha?

U Knjizi proroka Isaije 63,10. narod se pobunio i ožalostio Svetoga Duha. Međutim, prema naporednom izveštaju, koji se nalazi u 4. Mojsijevoj 14,11: „Reče Gospod Mojsiju: Dokle će Me vrijeđati taj narod?“ U 5. Mojsijevoj 32,12. rečeno je sledeće: „Tako ga Gospod vođaše, i s njim ne bješe tuđega boga.“ Očigledno je da su biblijski pisci ovde uvideli da su Bog i Sveti Duh međusobno jednaki.

U 2. Samuilovoj 23,2. čitamo da „Duh Gospodnji govori preko mene“, dok u uporednoj izjavi, u 3. stihu, kaže: „Reče Bog Izrailjev, kaza mi...“ Na osnovu ovog biblijskog podudaranja ponovo zaključujemo da se Sveti Duh smatra jednakim Bogu.

Uporedite tekst iz 1. Korinćanima 3,16.17. sa 1. Korinćanima 6,19.20, kao i 1. Korinćanima 12,11. sa 1. Korinćanima 12,28. Na koji način su izveštaji o Svetom Duhu i Bogu u ovim tekstovima uzajamno zamenljivi. Šta je pripisano i Bogu i Svetom Duhu?

U 1. Korinćanima 3,16.17. Pavle koristi sličan jezik kao u 1. Korinćanima 6,19.20. Prema apostolu Pavlu, kada Sveti Duh živi u nama znači da Bog stanuje u nama. Izjednačavajući izraz „Božja crkva“ sa hramom „Svetoga Duha“, Pavle ističe da je Sveti Duh Bog.

U 1. Korinćanima 12,11. Pavle piše da Sveti Duh deli duhovne darove svakom verniku. Nekoliko stihova kasnije u 1. Korinćanima 12,28. zabeleženo je da Bog to čini. Osnovna poruka je jasna: Sveti Duh vrši posao koji i Bog obavlja, što je snažan dokaz da je Sveti Duh jednak Bogu.

Pročitajte ponovo tekst iz 4. Mojsijeve 14,11. Kako ove reči možemo danas primeniti na nas? Razmislite o čudesnim načinima na koje je Bog delovao u našoj Crkvi. Razmislite o svim razlozima koje nam je dao da verujemo. Kako možemo biti sigurni da danas ne činimo ono što je Božji narod činio pre nekoliko hiljada godina?

BOŽANSKI POSAO SVETOG DUHA

Sveti Duh vrši određena dela koja Biblija pripisuje samo Bogu. On je aktivan u božanskom delu stvaranja, kao i u Božjem ponovnom stvaranju grešnika.

Pročitajte tekst iz Titu poslanice 3,4-6. Kako apostol Pavle opisuje uključenost Svetoga Duha u proces ponovnog stvaranja?

Sveti Duh je spomenut uporedo sa „Spasom našim Bogom“ (Titu 3,4) u okviru banje preporođenja (krštenje) i duhovnog obnovljenja (Titu 3,5). On je Izvršilac našeg novorođenja. On obnavlja naše srce. On budi našu želju da sledimo Hrista. On je Duh života (Rimljanima 8,2). On posvećuje grešnike i preobražava njihov karakter. Pomaže nam da budemo poslušni Isusu Hristu, koji nas je spasao. Samo je božansko biće sposobno da čini ovakva divna dela.

Uporedite tekst iz Knjige proroka Isaije 6,8-10. sa stihovima iz Dela apostolskih 28,25-27. Ko prema biblijskim piscima govori u ovim stihovima?

Postoji nekoliko biblijskih tekstova u kojima je, s jedne strane, zabeleženo da Bog govori, dok, sa druge strane, biblijski pisci beleže da Sveti Duh govori. Upravo Sveti Duh na natprirodan način utiskuje istine Svetog pisma u nas (2. Petrova 1,21), što je na drugom mestu opisano kao Božje nadahnuće (2. Timotiju 3,16). Objavljivanje Pisma je još jedan božanski posao Svetog Duha.

Čemu nas tekst iz Rimljanima poslanice 8,11. uči o božanstvu Svetog Duha?

U Bibliji je rečeno da je Sveti Duh podigao Isusa iz mrtvih, a i nas će, takođe, podići. Samo Bog ima moć da podiže ljude iz mrtvih. Otuda zaključujemo – Sveti Duh je Bog.

Kakve promene možete uneti u svoj život koje će vam omogućiti da budete otvoreniji za vođstvo Svetog Duha? Odnosno, kakve navike vas sprečavaju da jasno uočite Njegovo vođstvo u svom životu?

VAŽNOST NJEGOVE BOŽANSKE PRIRODE

Šta bismo izgubili da Sveti Duh nije Bog? Da Sveti Duh nije u potpunosti Bog, posledice, kada je reč o spasenju i službi, bile bi ozbiljne. Prema Bibliji Sveti Duh je odgovoran za preporođenje vernika. On stanuje u njima i ispunjava ih. On obnavlja njihove misli i menja njihov karakter. On ima silu da vaskrsne. On Hristove sledbenike čini onakvima kakav je Bog: svetima. Da Sveti Duh nije Bog, kako bismo bili sigurni da On može da učini ovakva dela i to na Bogu prihvatljiv način?

Pročitajte tekstove iz 1. Petrove 1,2 i 2. Korinćanima 13,13. i Jevandolja po Mateju 28,18.19. Šta činjenica da je Sveti Duh spomenut zajedno sa Bogom Ocem i Sinom Isusom Hristom prilikom krštenja i izricanja blagoslova govori o ulozi Svetog Duha u proslavljanju i obožavanju Boga?

Shvatanje božanske prirode Svetog Duha pomaže nam da se odnosimo prema Njemu na odgovarajući način priznajući da je On ono što zaista jeste. Novozavetna Crkva bez oklevanja pominje Svetog Duha zajedno sa druga dva lica Božanstva. Sveti Duh zauzima isti položaj prilikom krštenja kao i Otac i Sin. Krštenje ima veliki duhovni značaj i predstavlja obred kojim iskazujemo svoju duboku odanost i obožavanje. Ono što važi za čin krštenja podjednako se odnosi i na apostolove reči blagosiljanja. One predstavljaju pozivanje da Svetom Duhu pokažemo svoju duboku odanost slaveći Ga kao što slavimo Oca i Sina. Sve tri Ličnosti Božanstva zajedno se pominju i podjednako su uvažene.

Sveti Duh je u Novom zavetu prikazan kao Ličnost kojoj pripada obožavanje, ne samo u okviru krštenja i apostolovog blagosiljanja, već i u okviru stalne potrebe da zavisimo od Njega, kad je naše duhovno dobro u pitanju, i budemo Mu poslušni kao svom božanskom Učitelju i Onome koji nas posvećuje. Da li je važno da znamo da li je Sveti Duh Bog? Da, u velikoj meri. Ako znamo ko je zaista On, ako prepoznamo i priznamo Njegovo božanstvo, poštovaćemo Njegov rad i oslanjati se na Njega u svom ličnom rastu i posvećenju.

Razmislite o tome šta znači da Sveti Duh, Bog lično, deluje u našem životu. Kakva divna obećanja nalazimo u saznanju da Bog deluje u nama i menja nas u osobu kakva možemo biti u Njemu? Zašto je ova istina nadahnjujuća?

ZA DALJE PROUČAVANJE

U knjizi Elen Vajt *Evangelizam* pročitajte poglavlje „Pogrešno predstavljanje Svetog Trojstva“, str. 613-617. original.

Kao što smo ove sedmice videli, biblijske činjenice u prilog božanskoj prirodi Svetog Duha su ubedljive. Sveti Duh je Bog. Ali ne zaboravite da kada razmišljamo o Svetom Duhu, bavimo se božanskom tajnom. Ponovićemo još jednom: pošto ne možemo u potpunosti da objasnimo Boga i Njegovu prirodu, moramo da odolimo iskušenju da svoje ljudsko shvatanje učinimo merilom kojim ćemo odrediti sveukupan Božji lik. Istina široko prevazilazi ljudsko razumevanje, naročito kada se ta istina odnosi na Božju prirodu.

U isto vreme, vera u božanstvo Svetog Duha znači više od prihvatanja samog učenja o Trojstvu. Ona obuhvata oslanjanje na spasonosna Božja dela i poverenje u njih, jer ih je naložio Otac, a ostvarena su preko Sina u sili Svetog Duha. „Za nas nije bitno da budemo sposobni da odredimo suštinu Svetoga Duha... Priroda Svetoga Duha je tajna. Mi je ne možemo objasniti, zato što nam je Gospod nije otkrio. Ljudi razvijene mašte mogu pronaći i neke tekstove u Pismu i povezati ih sa ljudskim učenjima, ali prhvatanje tih gledišta neće ojačati Crkvu. Što se tiče takvih tajni, koje su suviše duboke za ljudski um, ćutanje je zlato.“ (Elen Vajt, *Apostolska crkva – Hristovim tragom*, str. 51.52. original)

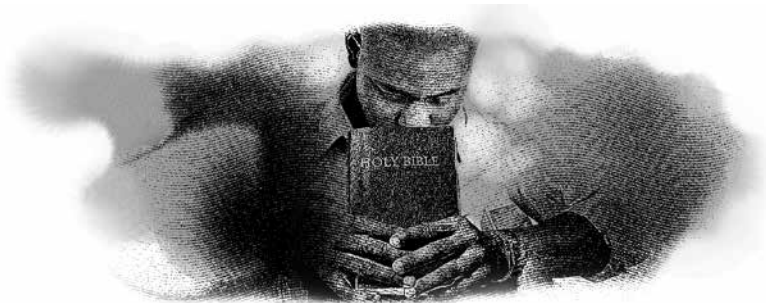
ZA RAZGOVOR:

1. Austrijski filozof Ludvig Vitgenštajn jednom je zapisao: „Preko onoga o čemu ne možemo govoriti moramo ćutke preći.“ Iako se ovaj okvir znatno razlikuje od prethodnog navoda Elen Vajt, načelo je isto. Odnosno, zašto je bolje ćutati o onim vidovima Božje prirode i duhovnih istina koji nisu otkriveni nadahnućem?

2. Ponekad je korisno da razmišljamo o teološkim gledištima postavljajući sledeće pitanje: „Šta bismo izgubili, ako je ova ideja neistinita?“ Na primer: „Šta bismo izgubili da Hristos nije Bog?“ Razmišljajte o sledećem pitanju u vezi sa Svetim Duhom: „Šta bismo izgubili da Sveti Duh nije u potpunosti Bog?“

3. Šta nam sledeći navod govori u praktičnom smislu: „Sveti Duh, koji nas ispunjava, nije neka nejasna ili tajanstvena sila. On je božanska Ličnost, koju treba da prihvatimo u dubokoj poniznosti, poštovanju i poslušnosti. Ne radi se o tome da mi što više primimo od Njega, već da On što više primi od nas – da, sve zavisi od nas.“ (Liroj Edvin From, *The Coming of the Comforter*, str. 159)

LIČNOST SVETOG DUHA

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Jovan 16,13,14; Rimljanima 8,14-16; Rimljanima 15,13; Jovan 14,6; Jovan 17,17; Rimljanima 5,5.

Tekst za pamćenje: „A Utješitelj Duh Sveti, kojega će Otac poslati u ime Moje, On će vas naučiti svemu i napomenuće vam sve što vam rekoh.“ (Jovan 14,26)

Pošto je Sveti Duh u Bibliji povremeno prikazan bezličnim izrazima, kao što su vetar ili oganj, neki ljudi su zaključili da On nije ličnost, već oblik božanske sile. Prema njihovom gledištu, On ne postoji kao ličnost, više je poput struje koja deluje na nas. Međutim, suštinsko pitanje ne glasi da li možemo navesti tekstove koji označavaju bezlično delovanje ili bezlični uticaj Svetog Duha, već brojne delove Pisma koji zaista pouzdano dokazuju da je On ličnost.

Određene tekstove treba da uzmemo u obzir da bismo dobili potpuniju sliku ko je zapravo Sveti Duh.

Ove sedmice proučavaćemo o ličnosti Svetog Duha u skladu sa tim kako je prikazan u Svetom pismu. Ova istina pomoći će nam da bolje shvatimo ulogu Božjeg Duha u svom životu. Pomoći će nam, takođe, da radi našeg duhovnog života steknemo dublji uvid u važnost verovanja da je Sveti Duh ličnost. Mi Mu možemo ukazati ljubav, poštovanje, poverenje i odanost, kojih je dostojan, samo ako imamo pravilno mišljenje o Njemu.

ISUSOV OPIS SVETOG DUHA

Pročitajte sledeće tekstove: Jovan 16,13.14; Jovan 15,26.27; Jovan 14,17.26. Kakve lične osobine Isus pripisuje Svetom Duhu u ovim tekstovima? Šta za vas znači to što Isus prikazuje Svetog Duha kao Utešitelja (*Parakletos*)?

Prema Isusovim rečima, Sveti Duh upućuje, govori, sluša, otkriva i proslavlja (Jovan 16,13.14). Sveti Duh, takođe, poučava i napominje (Jovan 14,26). On nastava u nama (Jovan 14,17), On svedoči (Jovan 15,26) i On osuđuje (Jovan 16,8). Sve navedene aktivnosti više podsećaju na dela suverene ličnosti nego na bezličnu silu.

Pročitajte tekst iz Jevanđelja po Jovanu 14,16-18. Kako je ispunjeno Isusovo obećanje? Na koji način učenici nisu ostavljeni sami?

Isus brine o svojim sledbenicima. On svoje učenike nije ostavio sirotnima. Obećao je da će im poslati Svetog Duha. Isus ovde posebno naglašava da će poslati drugog „Utešitelja“ ili „Pomoćnika“. Reči koje Isus ovom prilikom koristi su značajne. On obećava da će poslati drugog Pomoćnika, ne drugačijeg. Grčka reč za „drugog“ je *allos*. U grčkom jeziku u Novom zavetu reč *allos* ukazuje da će Hristos poslati drugog Utešitelja koji je u numeričkom smislu različit, ali je istog karaktera: odnosno, koji je sličan Njemu. Drugim rečima, Isus obećava Nekog sličnog Sebi, Nekog ko će zauzeti Njegovo mesto, Nekog ko će nastaviti da obavlja Njegovo delo u nama, i ko je Njegov predstavnik.

Ovaj rad Svetog Duha predstavlja rad Pomoćnika ili Utešitelja. U Bibliji je ovom prilikom upotrebljena grčka reč *rarakletos* (Jovan 14,16) koja opisuje nekoga ko je pozvan da pruži podršku, potporu i pomoć. Kao što je Isus Ličnost, tako je i Sveti Duh Ličnost. Ova ideja zasniva se na činjenici da su Svetom Duhu često pripisivane osobine ličnosti (vidi: Jovan 14,26; 15,26; Dela 15,28; Rimljanima 8,26; 1. Korinćanima 12,11; 1. Timotiju 4,1).

Zašto je mnogo utešnije znati da je Sveti Duh ličnost, a ne samo bezlična sila?

OSObine LIČNOSTI SVETOG DUHA: PRVI DEO

Dok budete čitali sledeće tekstove, zapitajte se da li vam se čini da govore o bezličnoj sili ili božanskoj Ličnosti: Rimljanima 8,14-16.27; Rimljanima 15,30; 1. Korinćanima 2,10; Dela 8,29; 10,19.20; 28,25.

Može li bezlična sila da posreduje u našu korist? Da li bezlični duh ili sila ima sposobnost da nam otkrije pojedinosti o Bogu? Da li nešto što vrši bezlični uticaj ima sposobnost da govori? Svi ovi biblijski izveštaji imaju mnogo više smisla ako je Sveti Duh ličnost, a ne neka bezlična sila.

Pročitajte sledeće tekstove. Kakve lične osobine su pripisane Svetom Duhu u ovim stihovima? Efescima 4,30; Dela 5,3.9; 1. Korinćanima 12,11; Rimljanima 15,30.

Naročite karakteristike ličnosti su znanje (ili moć shvatanja), osećanja, volja. Samo ličnost može biti ožalošćena. Samo ličnost može biti prevarena i obmanuta lažju. Samo ličnost ima svoju volju i sposobnost da donosi odluke onako kako želi. Volja je možda najizrazitiji činilac i karakteristika svake ličnosti. Jedino ličnost ima sposobnost da voli. Prava ljubav ne može biti shvaćena na apstraktan i bezličan način. Ljubav se iskazuje ličnim dodirrom. Ova svojstva ličnosti ukazuju da je Sveti Duh samosvesno biće koje poseduje znanje, volju, moć odluke i sposobnost da pokaže ljubav. On nije nejasno strujanje ili bezlična suština. O Svetom Duhu se govori na ovako ličan način zato što je sam Bog ličnost.

„Sveti Duh ima svoju ličnost; u protivnom, On ne bi mogao da svedoči našem duhu i s našim duhom da smo deca Božja. On mora da bude i božanska ličnost, jer inače ne bi mogao da ispituje tajne koje su sakrivene u Božjem srcu.“ (Elen Vajt, *Evangelizam*, str. 617. original)

Kako biblijsko gledište da Sveti Duh poseduje osobine ličnosti utiče na naš odnos sa Njim? Šta bi bilo drugačije da je Sveti Duh za razliku od samog Boga samo bezlična sila?

OSOBI NE LIČNOSTI SVETOG DUHA: DRUGI DEO

Izazov sa kojim se suočavamo prilikom razumevanja istine o Svetom Duhu je taj što Boga donekle možemo na poseban način zamisliti kao Oca. O Isusu, takođe, na osnovu izveštaja iz Jevanđelja, imamo stvarnu sliku. On je uzeo našu ljudsku prirodu i pojavio se u ljudskom obliku.

Sveti Duh, međutim, predstavljen je na potpuno drugačiji način. On je naizgled neopipljiv, i mnogo Ga je teže shvatiti nego Oca i Sina.

Otuda su neki izveli zaključak da je Sveti Duh samo bezlična sila. Ova ideja, kao što smo videli do sada, ne prikazuje prirodu Svetog Duha na pravi način. U stvari, određene izjave u Bibliji ne bi imale smisla da je Sveti Duh samo bezlična snaga ili (božanska) sila.

Pažljivo pročitajte sledeća dva teksta i uvidite da li imaju smisla ako reči koje označavaju Svetog Duha zamenimo bezličnom rečju „sila“. Zašto ovi tekstovi imaju smisla samo ako je Sveti Duh zaista Ličnost?

Rimljanima 15,13. _____

1. Korinćanima 2,4. _____

Izjava apostola da „nađe za dobro Sveti Duh i mi“ (Dela 15,28) bila bi besmislena da je Sveti Duh samo sila ili bezlični uticaj. Ova izjava umesto toga ukazuje na još jednu Ličnost, kao što su i Otac i Sin Ličnosti.

Zatim, kako vernici mogu biti kršteni „u ime Oca i Sina i Svetoga Duha“ (Matej 28,19), ako su Otac i Sin ličnosti, a Sveti Duh nije? To nema mnogo smisla. Sve tri Ličnosti spomenute su u okviru istog imena kojim se krštavamo. Dakle, Sveti Duh je ovde prikazan u istoj ravni sa Bogom Ocem i Bogom Sinom.

Elen Vajt je zapazila sledeće: „Postoje tri žive ličnosti božanskog Trojstva... Otac, Sin i Sveti Duh.“ (*Evangelizam*, str. 615. original) Ona je, takođe, veoma jasna kada je u pitanju ličnost Svetog Duha.

Pročitajte tekstove iz Jevanđelja po Jovanu 14,6. i 17,17. Šta predstavlja istina u ovim tekstovima?

U Jevanđelju po Jovanu reč *istina* je ključni izraz. Naše savremeno shvatanje istine često je veoma apstraktno i teoretsko. U Zapadnom svetu oblikovano je pod uticajem grčke filozofije. Međutim, u Bibliji, naročito u Jevanđelju po Jovanu, istina ima lično i posebno značenje: Isus je istina (Jovan 14,6). S jedne strane, Božja pisana Reč je istinita (uporediti: Jovan 17,17; Psalam 119,142), s druge, Božja istina se na uzvišen način otkriva u ličnosti Isusa Hrista. Pravo poznanje Boga dato nam je u Isusu, zato što se Bog otkrio preko Njega.

Pročitajte tekst iz Jevanđelja po Jovanu 15,26. i 16,13. Kakvu ulogu Sveti Duh ima kao Duh istine?

U Jevanđelju po Jovanu 16,13. rečeno je da će nas Duh istine uputiti na svaku istinu. On to čini ukazujući na Isusa Hrista, i pomažući da zapamtimo Isusove reči (Jovan 15,26) i dela koja je učinio za nas. Istina na koju nas Sveti Duh upućuje odnosi se na Ličnost: On uzdiže Isusa i vodi nas u živu i blisku zajednicu sa Njim. Kada je Isus razgovarao sa ženom Samarjankom, rekao je da se Bogu treba moliti duhom i istinom (Jovan 4,24). Kada tražimo vođstvo Svetoga Duha, povešće nas Isusu, koji je Put, Istina i Život (Jovan 14,6).

Istina u Bibliji nije apstraktan pojam ili teorija kao u filozofiji. Istina obuhvata duboku, ličnu i blisku zajednicu sa našim Stvoriteljem i Otkupiteljem, koji je „Bog istiniti“ (uporediti: 5. Mojsijeva 32,4; Psalam 31,5). Tako je Sveti Duh prikladno nazvan „Duhom istine“ (Jovan 14,17; 16,13), koga je Bog Otac poslao k nama (Jovan 15,26), naglašavajući ne samo Njegov lični karakter već i Njegovo božanstvo.

Skloni smo da razmišljamo o istini kao tvrdnji i zakljucima, kao što je logičko pravilo poznato pod nazivom *modus ponens*: „Ako A onda B. A, prema tome, B.“ Nema sumnje da mnogo od onoga što shvatamo kao istinu, shvatamo kao određeni zaključak. Kako, onda, shvatate ideju da je istina Ličnost? Iznesite svoj odgovor u subotnoškolskom razredu.

ZAŠTO JE VAŽNO TO PITANJE?

Pitanje koje se tiče ličnosti Svetoga Duha od najveće je važnosti, i ima krajnje praktične posledice. „Ako je On božanska ličnost, a mi razmišljamo o Njemu kao bezličnoj sili koja vrši određeni uticaj, božanskoj Ličnosti u tom slučaju uskraćujemo poštovanje, čast i ljubav koje joj pripadaju.“ (Leroj Edvin From, *The Coming of the Comforter*, str. 40)

Ako o Svetom Duhu razmišljamo samo kao o tajanstvenoj božanskoj sili, pitaćemo se: Kako možemo od Svetog Duha više da primimo? Ali ako o Svetom Duhu razmišljamo kao o božanskoj Ličnosti, zapitaćemo se: kako Sveti Duh može više da primi od nas? Suština je u sledećem: da li želite da posedujete Svetog Duha ili da On poseduje vas? Da li se odupirete Njegovom uticaju, ili ste spremni da Ga radosno sledite i budete Mu poslušni (vidi: Rimljanima 8,12-14; Galatima 5,18-24)? Da li želite da upotrebite Svetog Duha prema svojim planovima, ili se oslanjate na Njega da bi mogao da vas osposobi da budete sličniji Isusu Hristu i činite ono što On ima na umu za vas? Da li ozbiljno shvatate činjenicu da „su tjelesa vaša crkva Svetoga Duha koji živi u vama, kojega imate od Boga“ (1. Korinćanima 6,19) i da li ste voljni da proslavite Boga svojim životom?

Pročitajte tekstove iz Rimljanima poslanice 5,5. i Efescima poslanice 2,18,19. Kako su Sveti Duh i Božja ljubav povezani? Kakav uticaj to saznanje ima na vas lično i na vašu crkvu?

Samo ličnosti mogu svesno da donesu odluku da međusobno saraduju. Pozvani smo da radimo zajedno sa Svetim Duhom, dok nas On vodi i preobražava, i lično i zajedno kao Crkvu. Ako ne prihvatimo Svetog Duha kao Ličnost trojedinog Boga, biće nam lakše da Ga zanemarimo, da se oglušimo o Njegove pozive, da otvrdnemo svoje srce i odupremo se Njegovom uticaju koji menja život. Pošto smo pala i grehom uprljana bića kojima je potrebna Božja preobražavajuća blagodati, poslednje što treba da učinimo jeste da zanemarimo podsticaj Svetog Duha u našem životu. Najvažnije je da Mu predamo sebe. Dakle, kada priznamo da je Sveti Duh božanska Ličnost koja želi da nas upotrebi, Bog će stajati u središtu našeg hrišćanskog iskustva.

„Mi ne možemo da upotrebljavamo Svetog Duha. Duh treba nas da upotrebi.“ (Čežnja vekova, str. 672. original) Šta je Elen Vajt ovim mislila da kaže? Kako Sveti Duh može da nas upotrebi?

ZA DALJE PROUČAVANJE

U knjizi Elen Vajt *Čežnja vekova* pročitajte poglavlje koje govori o Svetom Duhu, str. 669-672. original; u knjizi *Evangelizam* pročitajte sledeće stranice: 613-617. original.

„I pristupivši Isus reče im govoreći: Dade Mi se svaka vlast na Nebu i na zemlji. Idite, dakle, i naučite sve narode krsteći ih va ime Oca i Sina i Svetoga Duha, učeći ih da sve drže što sam vam zapovijedio; i evo Ja sam s vama u sve dane do svršetka vijeka.“ (Matej 28,18-20) Zapazite da je Isus, nakon što je uputio poziv i dao zadatak, rekao da krštavaju učenike u ime (jedinina) Oca, Sina i Svetoga Duha. Nije rekao „imena“ Oca, Sina i Svetoga Duha, već samo „ime“ (grčki *onoma*). Ovo je snažan dokaz u prilog trojedine prirode našeg jedinog Boga „Čuj Izrailju: Gospod je Bog naš jedini Gospod!“ 5. Mojsijeva 6,4. Kao što je već istaknuto u pouci za ovu sedmicu, niko ne dovodi u pitanje ličnost Oca i Sina; zašto bi onda to iko činio prema ličnosti Svetoga Duha? Prema Bibliji, Božja prisutnost se ispoljava na brižan, nežan i utešan način tako što deluje u nama i preko nas. To je zapravo Sveti Duh i ono što On čini za nas. Ipak, ovo je teško potpuno razumeti. Međutim, šta ako je tako? Ako ne možemo u punoj meri da shvatimo prirodu nekih osnovnih pojava kao što su svetlost ili vetar, kako ćemo onda u potpunosti shvatiti prirodu Svetoga Duha?

ZA RAZGOVOR:

1. U razredu se ponovo osvrnite na pitanje iz odeljka za sredu o tome da je istina Ličnost, Isus Hristos. Šta to znači? Zašto bi Isus bio istina? Kako možemo „istinu“ shvatiti na taj način, a ne samo kao niz tvrdnji i zaključaka?

2. Elen Vajt je zabeležila: „Potrebno je da shvatimo da Sveti Duh, koji je ličnost kao što je Bog ličnost, hoda po ovom tlu.“ (Evangelizam, str. 616. original) Šta ovaj tekst govori o stvarnosti Svetog Duha i Njegovom prisustvu?

3. Podsetite se nekih osobina Svetog Duha koje smo proučavali ove sedmice. Koje vam naročito pružaju utehu? Koje vam najviše znače? Obrazložite svoj odgovor.

4. Sa kim možete da uspostavite bolju zajednicu, sa bezličnom silom ili sa ličnošću? Na kakav zaključak navodi vaš odgovor?

KRŠTENJE I ISPUNJENOST SVETIM DUHOM

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Marko 1,8; Efescima 5,18; Dela 13,52; Luka 11,8-10; Dela 5,32; Galatima 5,16-26.

Tekst za pamćenje: „Lupež ne dolazi ni za što drugo nego da ukrade i ubije i pogubi; Ja dođoh da imaju život i izobilje.“ (Jovan 10,10)

Kao hrišćani moramo biti ispunjeni Svetim Duhom. Naše svedočanstvo bez Njega biće slabo, a naš hrišćanski život ništa drugo do teret. Možemo posedovati znanje, darove i rečitost, ali bez Duha ne možemo iskusiti život kakav Bog želi da vodimo. Nećemo imati sigurnost spasenja i nećemo upoznati radost koja proističe iz služenja Gospodu. Bićemo hrišćani samo po imenu, a hrišćanin po imenu nije pravi hrišćanin.

Isus, međutim, želi da doživimo puninu života. Želi da nam podari život kakav je prvobitno trebalo da bude, svrsishodan i smislen, jer je ukorenjen u Izvoru života: Isusu Hristu. On je Tvorac života, i jedini put koji vodi u večni život. „Ja sam Put i Istina i Život; niko neće doći k Ocu do kroza Me.“ (Jovan 14,6) Ovu puninu moguće je doživeti samo ako stupimo u zajednicu sa Njim, i ako Sveti Duh deluje u našem životu.

Ove sedmice proučavaćemo šta Biblija uči o krštenju Duhom i šta znači biti ispunjen Njime. Osvrnućemo se, takođe, na određene činjenice koje svedoče da smo zaista ispunjeni Svetim Duhom.

KRŠTENJE SVETIM DUHOM

Pročitajte tekstove iz Jevandjelja po Marku 1,8. (uporedite: Matej 3,11; Luka 3,16; Jovan 1,33) i Dela apostolskih 1,5. i 11,16. Koji se još obred pominje uz krštenje Duhom?

U Novom zavetu ima samo sedam tekstova koji govore o krštenju Svetim Duhom. Četiri od njih odnose se na reči Jovana Krstitelja i ukazuju na Dan Pedesetnice. Tom prilikom Sveti Duh je dat da povede prema „poslednjim danima“ istorije spasenja.

Jovan, međutim, u svom Jevandelju, za razliku od drugih pisaca Jevandjelja, ne koristi buduće vreme kada govori o krštenju Duhom. On upotrebljava sadašnji oblik ukazujući time na trenutnu stvarnost (vidi: Jovan 1,33). Jovan samo nekoliko stihova ranije u Jevandelju po Jovanu 1,29. koristi isti gramatički oblik o još jednom važnom Isusovom delu: uzimanju greha ovoga sveta. Isusova služba sastoji se od uzimanja naših greha i izlivanja Svetog Duha na nas. Ovo dvostruko iskustvo, takođe, je zabeleženo u Delima apostolskim 2,38. Kada su upoznali Isusa, učenici su primili i jedno i drugo: oprostjenje greha i Svetog Duha. Isto iskustvo zabeleženo je u izveštaju o vernicima u Kornilijevo domu u Delima 10,43.44. i kasnije u Delima 11,16. Krštenje vodom naziva se i krštenjem pokajanja (Dela 19,4). Kada se pokajemo za grehe i krstimo se u Isusovo ime, primamo Svetog Duha (Dela 2,28-39).

U Novom zavetu, primanje Svetog Duha i krštenje su povezani. Oni ukazuju na naše novorođenje. Prilikom krštenja poistovećujemo se sa Hristom, koji nam daje Svetog Duha da bismo zahvaljujući Njegovoj sili mogli živeti i objavljivati Radosnu vest. Krštenje Duhom nije sporedno delo blagodati koje se ostvaruje u kasnijem razdoblju u životu, koje neki povezuju sa primanjem čudesnih darova.

Pavle u 1. Korinćanima 12,13. nema na umu jedinstveno iskustvo Pedesetnice, već iskustvo svih vernika. On tvrdi da smo jednim Duhom svi kršteni u jedno telo, i da smo svi napojeni jednim Duhom. Pavle naglašava jedinstvo. Reč „svi“ je ključna. Pavle povezuje pripajanje svih vernika Hristovom telu sa krštenjem Duhom.

Kakvo je vaše iskustvo u vezi sa krštenjem Svetim Duhom? Šta On znači za vaš život? Kakvi biste bili da On ne deluje u vama?

ISPUNJENI SVETIM DUHOM

Pročitajte sledeće tekstove: Efescima 5,18; Dela 13,52; Rimljanima 8,9. Šta znači biti ispunjen Svetim Duhom? Kako se ovo iskustvo ostvaruje u našem životu?

Kada se krstimo i predamo Hristu, treba da živimo u sili Duha. Da bi ovo bilo moguće, moramo biti ispunjeni Svetim Duhom. Brojni izveštaji u Novom zavetu govore o ljudima koji su Njime ispunjeni (Luka 1,41.67; Dela 2,4; 4,8.31; 9,17; 13,9). Apostol Pavle koristi reč *ispunjen* da prikaže da se osoba potpuno predala Bogu i da je otvorena za vođstvo i uticaj Svetog Duha, tako da se Božje delo može ostvariti u njenom životu.

Ako se predamo uticaju alkohola, naš hod, govor i misli biće pod njegovim rđavim dejstvom. Kada smo ispunjeni Svetim Duhom, mi svaki i najmanji deo svog života prepuštamo Njegovom preobražavajućem uticaju zahvaljujući kojem će naš hod, govor i misli odražavati Isusa.

Iako nam je Duh dat „čnuvenjem vere“ (Galatima 3,2), iako Ga primamo verom (Galatima 3,14) prilikom krštenja (Titu 3,5.6), treba da težimo da budemo ispunjeni Svetim Duhom svakoga dana. Ne možemo da živimo na osnovu snažnog iskustva koje smo doživeli prošle godine, prošlog meseca, ili juče. Treba da budemo ispunjeni Svetim Duhom svakoga dana, jer svaki dan donosi nove izazove.

U grčkom jeziku u Delima apostolskim 13,52. izraz *punjahu se* Duhom dat je u obliku prošlog vremena, i izražava stalnu radnju. Doslovno znači: „biti (neprekidno) ispunjavan“. Biti ispunjen Svetim Duhom nije jednokratani događaj, već iskustvo koje svakodnevno treba da tražimo i primamo. Ispunjavanje Duhom treba da se ponavlja da bi svaki deo našeg života bio ispunjen Njegovim prisustvom i da bismo bili osposobljeni da živimo onako kako treba.

Biti ispunjen Svetim Duhom ne znači toliko da mi u većoj meri posedujemo Duha, već da On više poseduje nas. Samo kada sve svoje životne mogućnosti svakodnevno posvetimo Duhu, On nas može upotrebiti Bogu na slavu.

„Htela bih da vas uverim u činjenicu da oni u čijem srcu Isus verom stanuje, zapravo su primili Svetog Duha. Svaki pojedinac koji primi Isusa kao svog ličnog Spasitelja, prima Svetog Duha kao svog Savetnika, Posvetitelja, Vodiča i Svedoka.“ (Elen Vajt, *Manuscript Releases*, 14. sveska, str. 71)

USLOVI: PRVI DEO

Božja reč ističe određene uslove neophodne da bi Sveti Duh nastavao u nama. U naredna dva dana osvrnućemo se na najvažnije.

Pročitajte tekst iz Dela apostolskih 2,37.38. Koji je prvi uslov za primanje Svetog Duha?

Jedan od uslova primanja dara Svetoga Duha je pokajanje. Slušanje Božje reči budi našu savest i svest o grešnosti i izgubljenom stanju. Pravo pokajanje je nešto više od samog osećanja da nam je žao zbog strašnih posledica našeg greha. Ono predstavlja potpunu promenu srca i uma da bismo mogli sagledati greh u pravom svetlu kao užasno zlo i pobunu protiv Boga. Jedini način na koji možemo doživeti istinsko pokajanje je da budemo dodirnuti Božjom ljubavlju: „Ili ne mariš za bogatstvo Njegove dobrote i krotosti i trpljenja, ne znajući da te dobrota Božja na pokajanje vodi.“ (Rimljanima 2,4)

Pročitajte tekstove iz Galatima poslanice 3,14. i Poslanice apostola Jakova 1,6-8. Zašto ne možemo primiti Svetog Duha ako nemamo poverenja u Božju reč?

Isus je obećao da će poslati Duha kao svog Predstavnika. Mi verom primamo obećani dar. Međutim, ako sumnjamo u Božje obećanje i nemamo poverenja u Njegovu reč, onda smo poput nepostojanih ljudi, koji ne mogu očekivati da će primiti nešto od Boga. Vera je više od intelektualnog prihvatanja. Vera nam pomaže da se odrekujemo sebe, imajući poverenja da će Bog održati svoju Reč, da nas neće izneveriti, bez obzira na okolnosti.

Pročitajte tekst iz Jevanđelja po Luki 11,8-10.13. Zašto uporno moljenje donosi određene promene?

Bog ne okleva da nam daruje Duha. Bog je dobar i milostiv, više nego što mi možemo biti svojoj deci. Naše uporno moljenje ne menja Njegov um. Naše molitve menjaju nas i dovode nas u Božje prisustvo. Molitva ne spušta Boga k nama, već uzdiže nas k Njemu. Naše molitve jednostavno otkrivaju našu odlučnost i pripremaju nas da primimo dar.

Kako možemo naučiti da budemo ognjeni, marljivi i ponizni u svom molitvenom životu? Zašto je važno da ovo naučimo?

USLOVI: DRUGI DEO

Pročitajte tekst iz Dela apostolskih 5,32. Zašto je poslušnost Božjoj reči važan uslov za primanje Svetog Duha?

Sveti Duh se sada, kao i u ono vreme, daruje svima koji su poslušni Bogu. U Bibliji, ljubav i poslušnost idu ruku pod ruku, a prava vera izražava se poslušnošću. Ako verujemo Bogu celim svojim srcem, poštovaćemo Njegove zapovesti. Isus je rekao: „Ko ima ljubav k Meni, držaće riječ Moju.“ (Jovan 14,23) Poslušnost je izbor koji nas navodi da svojim načinom života sledimo Božju volju izraženu u Njegovom zakonu. Moramo istrajati u poslušnosti, ako želimo da priznamo Isusa za svog Gospoda (Luka 4,43). U 1. Jovanovoj 2,4.5. rečeno nam je da „koji govori: Poznajem Ga, a zapovijesti Njegovijeh ne drži, laža je, i u njemu istine nema. A koji drži riječ Njegovu, u njemu je zaista ljubav Božija savršena.“ Ovo su snažne reči. Jovan nam, takođe, otkriva da „koji drži zapovijesti Njegove u Njemu stoji, i On u njemu. I po tom poznajemo da stoji u nama, po Duhu koga nam je dao“. (1. Jovanova 3,24) Kada činimo što je Bog zapovedio, imaćemo mir u duši.

Pročitajte tekst iz Poslanice apostola Jude 18-21. Zašto je potrebno da izbegavamo svaku nečistotu ako težimo da budemo ispunjeni Duhom?

Oganj Svetoga Duha ne može goreti u nama ako smo svetovno nastrojeni. Sveti Duh je veoma osjetljiv na postojanje greha i svetovnosti u našem životu. Zato treba da ostanemo u Božjoj ljubavi i da molitvom stupimo u zajednicu sa Bogom, da bismo mogli odbaciti svaku nečistotu i ispoljiti duh sile, ljubavi i poslušnosti (2. Timotiju 1,6.7). Samo kroz ličnu i žestoku borbu sa sobom možemo postati ljudi kakvi bi trebalo da budemo. Naravno, to ne možemo postići sami; borba zavisi od odluke da li ćemo predati svoju volju uticaju Svetog Duha ili ćemo dozvoliti da nama upravljaja ono što je telesno. Izbor je na nama.

„Nema granica korisnosti za onoga koji, odričući se sebe, omogućava Svetome Duhu da deluje u njegovom srcu i živi životom potpuno posvećenim Bogu.“ (Elen Vajt, Čeznja vekova, str. 250.251. original)
Kako možete primeniti ove reči u svom duhovnom životu?

SEBIČAN ŽIVOT NASUPROT HRISTOCENTRIČNOM ŽIVOTU

Pročitajte tekst iz Galatima poslanice 5,16-26. i uporedite ga sa tekstom iz Efescima poslanice 5,1-9.17-20. Navedite ralike između sebičnog života i života ispunjenog Duhom.

Život osobe koja ne živi u Duhu korenito je drugačiji od života i vrednosti osobe koja je ispunjena Duhom.

Sebična osoba:

Želi ono što je grešno i što Bogu nije ugodno; Njome upravljaju grešni porivi; Zloupotrebljava svoju slobodu i robuje grehu; Neposlušna je i ne postupa po Božjoj volji; Udovoljava sebi; Pokazuje rodove greha; Ne uviđa potrebu za opraštenjem, hvalisava je i razmetljiva.

Osoba ispunjena Duhom:

Teži onome što je duhovno i što je Bogu po volji; Vođena je Svetim Duhom; Oslobođena je okova greha i pozvana u slobodu u Hristu; Poslušna je i postupa po Božjoj volji; Samopožrtvovana je; Pokazuje rodove Duha; Uviđa potrebu za opraštenjem i slavi Isusa za ono što je učinio.

Život osobe koja je ispunjena Božjim Duhom karakteriše ljubav, poslušnost Božjem zakonu i nežan duh saosećanja prema bližnjima (vidi: 2. Korinćanima 5,14). Zahvaljujući obnovljenju uma i mišljenja, primanju novog srca i novog pogleda na život, naše vrednosti i ponašanje se menjaju. Više ne želimo da živimo svojim životom, oslanjajući se na svoju snagu, već pokoravajući se Svetom Duhu (Galatima 3,3).

Mi ne možemo sami sebe da preobrazimo. Mi ne posedujemo silu kojom možemo promeniti sebe, jer je greh preduboko ukorenjen u nama. Obnavljajuća snaga mora poticati od Boga. Promena iznutra može biti uspešna jedino delovanjem preobražavajuće sile Svetog Duha. Spoljašnje promene, kao što su ispravljanje ove ili one rđave navike, ne čine nas hrišćanima. Promena mora da proistekne iz srca koje je obnovljeno silom Svetoga Duha.

Ovo delo traje čitavog života, delo koje će imati svoje uspone i padove, ali koje će Bog po svom obećanju izvršiti u nama ako Mu se predamo. „Uzdajući se u ovo isto da će Onaj koji je počeo dobro djelo u vama dovršiti ga tja do dana Isusa Hrista.“ (Filibljanima 1,6)

U kojim oblastima svog života zapažete da sebičnost izlazi u prvi plan, a u kojim da život odražava delovanje Svetog Duha u vama? Šta vaš odgovor govori o vama i odlukama koje donosite?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Prirodno je da svaka osoba teži da upravlja svojim životom. Naša postignuća obično zavise od naših ličnih napora. Dok mnogi ljudi provode svoj život nastojeći da uspostave kontrolu, drugi imaju nezdrav strah da će je izgubiti. Ova ljudska nedoumica pronalazi odgovor samo u Bogu. On želi da Njemu, svom Stvoritelju i Otkupitelju, predate svu vlast. On vas poznaje i voli vas više od svih. To Mu omogućava da deluje u vašem životu. Ako pokorite svoju volju vođstvu Božjeg Svetog Duha, primićete Njegov natprirodni mir i neograničene mogućnosti da budete na blagoslov drugima. Međutim, potrebna nam je želja za ovom silom u svom životu. Bog se nikome od nas ne nameće. Da bismo bili moralna bića, moramo da budemo slobodna bića. Da bismo istinski bili slobodni u Hristu, treba da osetimo želju da napustimo svoje stare i grešne puteve, i da nastavamo u sili Svetoga Duha. Da bismo bili zaista slobodni, moramo se sasvim predati upravljanju od strane Svetog Duha. U ovome nema protivrečnosti. Slobodu pronalazimo u oslobođenju od osude i sile greha, koja nas uvek porobljava i vodi u smrt. Umesto toga, predajući se Gospodu, i dopuštajući da Sveti Duh stanuje u nama, ne samo da više nismo osuđeni (vidi: Rimljanima 8,1), već živimo životom u kome „ne hodimo po telu, nego po Duhu“. To je jedina prava sloboda koju mi kao grešna i pala bića možemo ikada doživeti.

ZA RAZGOVOR:

1. Neki ljudi smatraju da biti slobodan znači raditi šta god poželiš, kad god poželiš i kako poželiš. Šta je iz hrišćanskog ugla pogrešno kod ovakve ideje? Šta je biblijska ideja o pravoj slobodi? (Vidi: Psalam 119,45; Luka 4,18; Jovan 8,34-36; 2. Korinćanima 3,17; Galatima 5,1)

2. Zašto je važno da sebe stavimo u stranu i svoj život potpuno posvetimo Bogu, pre nego što Sveti Duh može moćno da deluje kroz nas? Ako se odreknete sebe i otvorite svoje srce delovanju Svetoga Duha, šta Bog može učiniti u vama da biste postali još veći blagoslov drugima?

3. „Hrišćanski život nije preinačavanje ili poboljšanje staroga, već preobražaj prirode. To znači umiranje svome ‘ja’ i grehu i potpuno novi život. Ova promena može se sprovesti samo uspešnim delovanjem Svetoga Duha.“ (Elen Vajt, *Čeznja vekova*, str. 172. original) Razgovarajte u razredu o značenju ovih reči.

4. Uporedite činjenice o sebičnom životu sa životom ispunjenim Duhom (pogledajte odsek od četvrtka). Razgovarajte sa članovima svog subotnoškolskog razreda šta može biti najveći blagoslov Duhom ispunjenog života.

MOJI ZAKLJUČCI I ODLUKE:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

SVETI DUH I SVETOST ŽIVOTA

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 1. Petrova 1,14-16; Isaija 6,3; Jevrejima 12,14; 1. Korinćanima 6,11; 1. Timotiju 1,8; Psalam 15,1.2.

Tekst za pamćenje: „A sam Bog mira da posveti vas cijele u svaćemu; i cijel vaš duh, i duša i tijelo da se sačuva bez krivice za dolazak Gospoda našega Isusa Hrista.“ (1. Solunjanima 5,22.23)

Lako je postati neosetljiv prema Božjoj svetosti i ne razmišljati mnogo o Božjem otkrivenom gnevu prema grehu i zlu.

Svetost je, međutim, ključna biblijska tema. Težnja ka svetosti, težnja da postanemo čisti i puni ljubavi nalik Isusu treba da bude najveća vrednost svakog hrišćanina. S pravom smo užasnuti stavom „svetiji sam od tebe“, koji neki ljudi zastupaju. Ali, u isto vreme, lako zaboravljamo šta znači živeti neukaljanim i posvećenim životom.

Božja ljubav i Božja svetost ne mogu se razdvojiti. Bez Božje svetosti, Njegova ljubav bila bi u opasnosti od bolećivosti; bez Njegove ljubavi, Božja svetost bila bi stroga i nepristupačna. Obe osobine, i ljubav i svetost, čine temelj Njegove prirode.

Sveti Duh tesno je povezan sa našim stremljenjem prema svetosti. Uostalom, Njegovo ime je Sveti Duh, naziva se još i „Duhom svetinje“ (Rimljanima 1,4). Njegovo ime nas podseća da je Bog svet i da je Božja velika želja da oblikuje grešnike po obličju svoje svetosti.

Ove sedmice detaljnije ćemo pogledati šta znači biti svet i živeti svetim životom.

BOŽJA SVETOST

Pročitajte tekst iz 1. Petrove 1,14-16. Zašto je osnovni podstrek da budemo sveti činjenica da je sam Bog svet? Šta vas podstiče da živite svetim životom? Šta znači da je Bog svet?

Ljudi su skloni da naglašavaju Božju ljubav, a zanemaruju Njegovu svetost. Iako Bog jeste ljubav, ideja svetosti se u Bibliji češće vezuje za Božje ime nego bilo koja druga osobina (Psalam 89,18; Isaija 40,25; Jeremija 51,5; Jezekilj 39,7; Otkrivenje 4,8). Svetost opisuje čistotu i moralno savršenstvo Njegove prirode. Božja svetost označava da je On savršeno dobar i potpuno odvojen od zla. Ona ukazuje na savršenstvo svih drugih Njegovih osobina.

Da Bog nije savršeno svet, a pri tome je svemoćan (poseduje beskonačnu silu), sveznajući (poseduje savršeno i potpuno znanje) i sveprisutan (svuda je prisutan), predstavljao bi silu koje bismo se s pravom plašili. Umesto toga, On je Bog koga treba da volimo.

Njegova sila je sveta sila. Njegova milost je sveta milost. Njegova mudrost je sveta mudrost, a Njegova ljubav sveta ljubav. U ovom smislu svetost je reč koja na najbliži mogući način opisuje Boga, jer se odnosi na samu Njegovu suštinu. Poricati čistotu Božjeg svetog bića možda je gore nego poricati Njegovo postojanje. Poslednje spomenuto proglašava Ga nepostojećim, a prvo čini Ga odbojnim, čak i mrskim bogom.

Kada kažemo da je Bog svet znači da nema dodira sa grehom i da je potpuno posvećen traženju dobra koje On lično predstavlja. Drugim rečima, svetost ne označava samo moralni kvalitet, već i odnosni. On obuhvata razdvojenost od greha i potpunu posvećenost Božjoj slavi.

U Knjizi proroka Isaije 6,3. i Otkrivenju 4,8. Bogu su upućene sledeće reči: „Svet, svet, svet.“ Kada su biblijski pisci želeli da naglase nešto važno, ponavljali su određenu reč da bi usmerili pažnju na ono što je rečeno. Isus privlači našu pažnju ponavljajući reči: „Zaista, zaista“ (Jovan 5,24; 6,47, itd), „Jerusalime, Jerusalime“ (Matej 23,37), ili izgovarajući nečije ime, na primer: „Marta, Marta“ (Luka 10,41). Od svih Božjih osobina, samo je Njegova svetost spomenuta tri puta zaredom, što ukazuje na nešto što je od najveće važnosti. Božja priroda je uistinu sveta. On je čist i dobar.

Koliko biste bili uplašeni, i to opravdano, da naš svemoćni Bog i Stvoritelj nije svet i pun ljubavi? Zašto treba da budemo zahvalni što je Bog ovakav kakav jeste?

„Što bliže prilazimo Isusu, to ćemo sve grešnji izgledati u sopstvenim očima; jer će nam vid postati bistriji, a sopstveno nesavršenstvo sagledaćemo u širokoj i jasnoj suprotnosti prema Njegovoj savršenoj prirodi. To je dokaz da su sotonine prevare izgubile svoju moć, da nas je pokrenuo oživljavajući uticaj Božjeg Duha.“ (Elen Vajt, *Put Hristu*, str. 64.65. original)

Pročitajte tekstove iz Efescima poslanice 1,4; 5,25-27. i Jevrejima poslanice 12,14. Šta je Božji plan za sve ljude i Crkvu?

Svetost je i Božji dar i Božji nalog. Zato treba da se molimo za svetost i da svakodnevno težimo da je ispoljimo. Ona je rod Duha koji pokazujemo u svom životu hodajući svakoga dana sa Hristom u sili Svetoga Duha (Galatima 5,16.22.25). Svetost je, ukratko rečeno, biti sličan Hristu. To znači pripadati Isusu i kao Njegovo dete živeti u poslušnosti iz ljubavi i posvećenosti, menjajući se sve više u Njegovo obličje. Osnovno značenje povezano sa idejom svetosti označava stanje odvojenosti, izdvojenosti za posebnu službu Bogu. Sa druge strane, svetost takođe označava unutrašnji moralni i duhovni kvalitet, pravednost i čistotu pred Bogom. Oba vida svetosti treba negovati.

U Novom zavetu, vernici su nazvani svetima zbog svog jedinstvenog odnosa sa Isusom, koji ih izdvaja sa posebnim ciljem. To što su sveti ne znači da su moralno savršeni i bezgrešni, već da se menjaju da bi mogli živeti čistim i svetim životom (uporedite sa tekstom iz 1. Korinćanima 1,2. u kome Pavle naziva Korinćane svetima, iako nisu bezgrešni i savršeni). Vernicima se savetuje da streme svetosti, bez koje niko neće videti Gospoda (Jevrejima 12,14). Gospod od samog početka u potpunosti prihvata svakog vernika, pa ipak naš rast u posvećenosti predstavlja proces koji traje čitavog života i koji treba da napreduje da bismo se što više preobrazili u neukaljano obličje Onoga koji nas je spasio.

Određena napetost vlada između činjenice da su vernici sveti i da moraju da teže svetosti. Po čemu će se naša težnja za svetošću razlikovati ako znamo da već pripadamo Bogu, i da nas je prihvatio zahvaljujući Isusovoj žrtvi?

DARIVALAC POSVEĆENJA

Šta tekstovi iz 1. Korinćanima 6,11, Titu poslanice 3,5. i Jevrejima poslanice 13,12. govore o posvećenju?

Posvećenje se ostvaruje verom (Jevrejima 11,6) i silom Svetoga Duha (2. Solunjanima 2,13; 1. Petrova 1,2). Apostol Pavle piše: „Nego se opraste i posvetiste i opravdaste imenom Gospoda našega Isusa Hrista i Duhom Boga našega.“ (1. Korinćanima 6,11) Isus podstiče naš rast u svetosti, koji traje celog života, stvarajući u nama rod Duha. To što se preobražavamo u Njegovu obličje dolazi od „Gospodnjeg Duha“. (2. Korinćanima 3,18)

Pročitajte tekst iz Galatima poslanice 5,16.17. Šta Pavle govori u ovim stihovima?

Bitka se odvija u svakom verniku. Napetost sa kojom se svi suočavamo potiče iz činjenice da greh stanuje u nama (Rimljanima 7,20). Apostol Pavle je bio upoznat sa ovom borbom, što vidimo iz reči koje je izgovorio pred kraj svog života: „Braćo, ja još ne mislim da sam dostigao; jedno pak velim: Što je ostrag zaboravljam, a za onijem što je naprijed sežem se, i trčim k biljezi, k daru gornjega zvanja Božijega u Hristu Isusu.“ (Filipljanima 3,13.14)

Pročitajte tekst iz Jevrejima poslanice 12,1.2. Šta predstavlja borba vere koju treba da vodimo protiv greha?

Bitka na koju smo pozvani jeste da gledamo „na Načelnika vjere i Svršitelja Isusa“. (Jevrejima 12,2) U veri smo često okrenuti sebi. Previše se usredsređujemo na svoje pobjede i poraze umesto na Boga, koji nam Jedini može dati pobjedu nad grehom. Kada Sveti Duh usmeri naš pogled prema Isusu, nećemo gajiti želju prema grehu i odbacićemo sve što nas sputava na tom putu (Jevrejima 12,1). Međutim, kada se usredsređujemo na svoje grehe i nedostatke, gledamo u sebe, a ne u Isusa. Ovo vodi u lak poraz, jer se posmatrajući svoje padove lako obeshrabujemo. Međutim, gledajući Isusa, bićemo ohrabreni i živećemo pobjedonosnim životom.

Ako vas neko upita: „Kako mogu da ostvarim pobjedu nad grehom koja mi je obećana u Bibliji“, šta biste odgovorili i zašto? Iznesite svoj odgovor u subotnoškolskom razredu.

NAČELO SVETOSTI U BOŽJEM ZAKONU

Znamo da nas Bog poziva da držimo Njegov zakon. Međutim, postavlja se pitanje, zašto treba da držimo Njegov zakon, ako se držanjem Zakona ne možemo spasiti? Odgovor pronalazimo u ideji o svetosti.

Pročitajte tekstove iz Rimljanima poslanice 7,12. i 1. Timotiju 1,8. Kakvim obeležjima Pavle opisuje Zakon? Kako Zakon odražava Božji karakter?

Zakon je svet, pravedan i dobar. Ove tri osobine na pravi način određuju lično samo Boga. Dakle, Zakon je izraz Božjeg karaktera.

Živeti životom ispunjenim Duhom znači živeti prema Božjem zakonu. Zakon je nepromenljivo načelo Njegove svetosti. Merilo Zakona se ne menja kao što se ni Bog ne menja. Isus je potvrdio da Zakon nije ukinut, već da svaki njegov deo treba da bude ispunjen (Matej 5,17-19). Držati Zakon ne predstavlja legalizam, već vernost. Zakon nas ne spasava. Nikada neće ni moći. Zakon nikada neće biti put spasenja. On predstavlja put spasenih. Zakon je kao cipele u kojima naša ljubav hoda i ispoljava se. Zato je Isus mogao da kaže na Sebi svojstven način da „što će se bezakonje umnožiti, ohladnijeće ljubav mnogijeh“. (Matej 24,12) Ljubav nestaje kada se Zakon ne poštuje.

Pročitajte tekstove iz Rimljanima poslanice 13,10. i Jevandelja po Mateju 22,37-40. Zašto je ljubav izvršenje Zakona?

Iako je Božji zakon načelo i merilo svetosti, srž Njegove svetosti je ljubav. Ljubav je odgovor na Božja spasonosna dela i ispoljava se vernošću. Ne možete biti dobar Isusov učenik ako ne držite Zakon savesno i u ljubavi. Iako je moguće držati slovo Zakona bez ljubavi, nije moguće pokazati pravu ljubav bez držanja Zakona. Prava ljubav nastoji da bude verna. Ljubav ne ukida Zakon, već ga izvršava.

Zašto je Zakon izraz Božje ljubavi prema nama? Kako su ljubav i poslušnost međusobno povezane?

Pročitajte sledeće tekstove: Psalam 15,1.2; Efescima 4,22-24; 2. Timotiju 2,21. Šta oni govore o svetosti?

Svetost je preduslov za uživanje u srećnoj zajednici sa Bogom. Ona je preduslov za našu korisnost u službi Bogu. Znamo da je istinita sledeća izreka: „Posej delo, požnji naviku; posej naviku, požnji karakter.“ Mogli bismo dodati: „Karakter određuje sudbinu.“

Jedino što ćemo poneti sa sobom na Nebo je naš karakter.

Razvijanje novih navika i novog karaktera, međutim, nije samoposvećenje koje postižemo sopstvenim naporima. Formiranje navika je uobičajen način kojim nas Duh usmerava svetosti. Navike su veoma važne na našem hrišćanskom putu, naročito one navike koje su povezane sa biblijskim vrlinama kao što su: strpljenje, ljubav, vernost, ljubaznost, dobrota, nežnost i uzdržanje.

Kada Sveti Duh ispuni naše srce, bez sumnje postaćemo aktivni u službi Bogu. Međutim, često zaboravljamo da je Bog taj koji nas posvećuje i koji će završiti dobro delo koje je započeo u nama (Filibljanima 1,6). Ponekad smo toliko zauzeti obavljanjem različitih poslova u Božjem delu, da zaboravljamo da uživamo u vremenu provedenom sa Njim u molitvi. Kada smo previše zauzeti da se molimo, zaista smo previše zauzeti da budemo hrišćani.

Možda su naše znanje ili uspeh koji smo postigli učinili da se osećamo toliko samouvereno i da se u toj meri oslonimo na sebe, svoje veštine i dobre planove, da zaboravljamo da bez Hrista i Svetog Duha ne možemo ništa postići.

Rad nije svetost. Neki ljudi smatraju da čine velika dela za Gospoda, pa ipak Ga uistinu ne slede. „Mnogi će reći Meni u onaj dan: Gospode, Gospode, nijesmo li u ime Tvoje prorokovali, i Tvojijem imenom đavole izgonili, i Tvojijem imenom čudesa mnoga tvorili?“ (Matej 7,22) Postoji velika razlika između poziva koji nam Bog upućuje i ličnog podsticaja da učinimo nešto za Boga. Ako prvo nismo posvetili tiho vreme da čujemo Božji poziv, u opasnosti smo da postupamo po svom nahođenju. Međutim, ako naš rad ne proizlazi iz Božjeg poziva, njega neće pratiti snaga, sila, mir i trajni blagoslovi. Naša najveća potreba u ličnoj svetosti je kvalitetno vreme provedeno sa Bogom, kada vođeni Svetim Duhom slušamo Njegov glas i primamo novu snagu iz Njegove reči. Našem radu jedino ovo daće izrazitu verodostojnost i ubedljivu snagu.

ZA DALJE PROUČAVANJE

U knjizi Elen Vajt *Pouke velikog Učitelja* pročitajte poglavlje „Carstvo je nebesko kao kvasac“, str. 95-102. original.

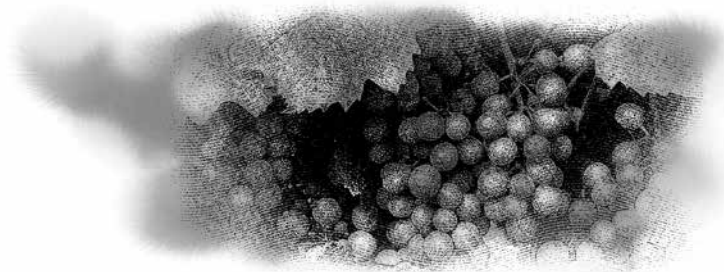
Kako uopšte možemo shvatiti Božju svetost kada je naša priroda pala i iskvarena, a Njegova u potpunosti sveta? Njegova svetost Ga određuje kao osobitog i izdvojenog od sveta greha i smrti sa kojim se mi ljudi suočavamo. Međutim, ovde uočavamo neverovatnu pojedinost: Bog nam pruža priliku da učestvujemo u Njegovoj svetosti. Zavetni odnos sa Njim upravo se na to odnosi. „Kaži svemu zboru sinova Izrailjevih, i reci im: Budite sveti, jer sam Ja svet, Gospod Bog vaš.“ (3. Mojsijeva 19,2). Ili, kao što je rečeno u Jevrejima poslanici: „Jer kudeći ih govori: Evo dani idu, govori Gospod, i načiniću s domom Izrailjevijem i s domom Judinijem nov zavjet... Jer je ovo zavjet koji ću načiniti s domom Izrailjevijem poslije onijeh dana, govori Gospod: Daću zakone svoje u misli njihove, i na srcima njihovima napisaću ih, i biću im Bog, i oni će biti Meni narod.“ (Jevrejima 8,8.10) U ovim tekstovima možemo zapaziti povezanost između svetosti, zaveta i Zakona. Ne možemo biti sveti ako ne držimo Božji zakon, a njegov Zakon možemo da držimo samo kada Sveti Duh lično napiše Zakon u našem srcu i umu. Imamo zaista svetu prednost „da dobijemo dijel od Njegove svetosti“, koju izražavamo ljubavlju i poslušnošću Njegovom zakonu.

ZA RAZGOVOR:

- 1. Podsetite se u razredu pitanja s kraja odeljka od utorka o tome šta biste rekli osobi koja vam postavlja pitanje kako se obećanje o pobedi nad grehom može ostvariti u njenom životu. Šta biste joj odgovorili?**
- 2. Šta znači kada se kaže da je Božji zakon napisan u našem srcu i umu? Po čemu se to razlikuje od činjenice da je napisan samo na kamenim pločama?**
- 3. O čemu razmišljate kada pomislite na Božju svetost? Neka svaki član razreda kaže kako je zamišlja. Šta Isus otkriva o Božjoj svetosti?**
- 4. Šta je temelj naše svetosti? Kako se ona postiže?**
- 5. U odeljku od srede zabeleženo je sledeće: „Zakon nas ne spasava. Nikada neće ni moći. Zakon nikada neće biti put spasenja. On predstavlja put spasenih.“ Kako nam ovo razmišljanje pomaže da shvatimo kakvu ulogu Zakon ima u životu posvećenog hrišćanina u kome deluje Sveti Duh?**

MOJI ZAKLJUČCI I ODLUKE:

SVETI DUH I ROD DUHA

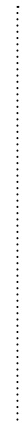

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Jovan 15,1-11; Galatima 5,22; 1. Korinćanima 13; Rimljanima 14,17; Efescima 5,9; Matej 5,5.

Tekst za pamćenje: „A rod je duhovni ljubav, radost, mir, trpljenje, dobrotu, milost, vjera, krotost, uzdržanje; na to nema zakona.“ (Galatima 5,22,23)

Duhovni rod je suština hrišćanskog života. Iako apostol Pavle nabraja devet različitih vidova ovog roda, oni, ipak, predstavljaju jedinstveni rod koji treba posmatrati u celini. Rod Duha nam ne otkriva šta osoba može da učini u službi Bogu koristeći duhovne darove i talente. Duhovni rod pokazuje kako osoba živi za Boga. Govori ko je osoba zapravo. Sve vrline navedene u Galatima poslanici 5,22.23. poseduje i Isus Hristos. Otuda zaključujemo da je duhovni rod život kojim Isus Hristos živi u nama posredstvom sile Svetoga Duha.

Duhovni rod ne postižemo isključivo ljudskim naporima. Moguće je da snagom volje iznedrimo i prikažemo neke od ovih vrlina. Međutim, to nije isto kao kada Sveti Duh deluje u nama. One koje sami stvaramo jesu poput voštanog voća u poređenju sa stvarnim. Voštano voće je veštačko. Sa određene udaljenosti ono izgleda podjednako lepo, ali je ukus neuporedivo lošiji u odnosu na ukus pravog voća. Pravi rod se ne stvara. On proističe iz odnosa. Kada nas Sveti Duh dovede u zajednicu sa Isusom, preko Njegove pisane Reči, Njegove osobine počinju da se otkrivaju u našem životu.

USLOV RAĐANJA RODA

Pročitajte tekst iz Jevandelja po Jovanu 15,1-11. Zašto se rod razvija samo iz žive zajednice sa Isusom, Čokotom? Zašto je toliko važno da budemo u Isusu? Kako nastavamo u Njemu?

Prva tajna rađanja pravog hrišćanskog roda jeste nastaviti u Hristu. Mimo Hrista ne možemo razviti pravi duhovnu rod. Rod Duha nije utisnut u nas spolja, već je posledica Hristovog života u nama. Isus u Jevandelju po Jovanu 15,1-11. kaže da je rađanje roda rezultat Njegovog života, Čokota, koji teče granama vernika. Rast roda je Božje delo koje se ostvaruje preko Isusa Hrista.

Odgovornost vernika je da budu u Hristu. Kada Hristos stanuje u našim mislima, postaće vidljiv u našim postupcima. Isus živi svoj život u nama. Hristov život biće obnovljen u nama u tom smislu da ćemo odražavati Njegov karakter.

Rod Duha je Isusov karakter, koji se silom Svetoga Duha rađa u Hristovim sledbenicima. Kada Hristos boravi u nama, mi ćemo „po Duhu hoditi i želju telesnu nećemo izvršavati“. (Galatima 5,16)

Isus je rekao: „Svako drvo dobro rodove dobre rađa, a zlo drvo rodove zle rađa. Ne može drvo dobro rodova zlijeh rađati, ni drvo zlo rodova dobrih rađati.“ (Matej 7,17.18) Dobar rod je prirodna posledica našeg nastavanja u Hristu i naše zajednice sa Njim posredstvom Svetog Duha. Kada prihvatamo unutrašnje podsticaje koje Duh vrši na naše srce, duhovni rod postaje očigledan u našem životu. Naš karakter biće preobražen i odražavaće karakter Isusa Hrista u našim rečima, delima, čak i mislima. Sveti Duh podariće nam silu da živimo pobedonosnim životom i razvijemo vrline svojstvene Božjoj deci.

U 2. Timotiju 3,5. apostol Pavle opisuje ljude „koji imaju obličje pobožnosti, a sile su se njezine odrekli“. U čemu je razlika između religioznog života i života ispunjenog Svetim Duhom? Kako možemo znati kakvim životom mi živimo?

ROD LJUBAVI

Pročitajte tekstove iz Galatima poslanice 5,22. i 1. Korinćanima 13. Zašto je Pavle naveo ljubav kao prvi vid duhovnog roda? Kako ljubav utiče na ostale vidove ovog roda?

Ljubav na odgovarajući način predvodi i oplemenjuje različita svojstva duhovnog roda i prožima celokupan rod. U određenom smislu, sve ostale navedene vrline mogu se posmatrati kao vidovi ljubavi. Pošto je Bog ljubav (1. Jovanova 4,8), najuzvišenija hrišćanska vrлина je ljubav (1. Korinćanima 13,13). Božja ljubav je temelj i izvor svake druge vrednosti. Božja ljubav se izliva u naša srca silom Svetoga Duha (Rimljanima 5,5). Ljubav je pokazatelj da smo Božja deca.

Ova ljubav predstavlja mnogo više od ljudskih osećanja. Ona ne može nastati ljudskim naporima. Javlja se kao rezultat nastavanja u Hristu. Ovakva ljubav je plemenita i nezasluzena. Samo ona ima moć da preobražava. Zahvaljujući svojoj nežnoj, ali ujedno i snažnoj prirodi, božanska ljubav vodi grešnika na pokajanje i budi u njemu želju za nečim boljim. Ljubav ima silu da ujedini – čak i one koji su prethodno bili neprijatelji (Luka 6,27.28; Rimljanima 5,8). Svet će na osnovu naše međusobne ljubavi poznati da su hrišćani zaista sledbenici Isusa Hrista (Jovan 13,35). Rod ljubavi takođe će podstaći hrišćane da gaje razumevanje i saosećanje među sobom.

Zanimljivo je da se glavni opis ljubavi u 1. Korinćanima 13. poglavlju nalazi između 12. i 14 poglavlja. Ova dva poglavlja bave se duhovnim darovima. Trinaesto poglavlje, međutim, govori o ljubavi: duhovnom rodu. Čak i istaknuti darovi nemaju vrednost bez ljubavi. Duhovni darovi bez duhovnog roda su slabi i ne donose blagoslove kakve Bog želi. Ljubav je lepak koji spaja sve druge vrline duhovnog roda u jedinstvenu celinu i daje verodostojnost svemu što činimo.

U čemu u vašem životu nedostaje vrлина ljubavi? Zamolite Svetog Duha da vas ispuni ljubavlju prema ljudima sa kojima se svakodnevno srećete. Ne zaboravite da Bog svoju ljubav prema nama pokazuje i preko drugih ljudi. Kako drugima možete pokazati ljubav? Kako ljubav utiče na ostale vrline spomenute u okviru duhovnog roda?

RADOST, MIR I TRPLJENJE

U Rimljanima poslanici 14,17. piše sledeće: „Jer carstvo Božije nije jelo i piće, nego pravda i mir i radost u Duhu Svetome.“ Drugim rečima, radost je reakcija ljubavi prema Božjim blagoslovima, Njegovoj velikoj milosti i praštanju.

Međutim, čovekova radost često je usredsređena na ovozemaljske pojedinosti i zavisi od okolnosti. Međutim, radost koja je utemeljena u rodu Duha, usredsređena je na Boga i ono što On čini za nas. Ona nije nadahnutu vladajućim prilikama. Kao Božji narod treba da se radujemo. To ne znači da treba da se smejemo svo vreme, iako prijateljski osmeh mnogo govori. Naše poverenje u Boga pružiće nam mnoštvo razloga da se radujemo neopisivom radošću zbog svega onoga što On čini za nas i u nama. Duhovna radost je posledica aktivne vere.

Pročitajte tekst iz Jevanđelja po Jovanu 14,27. i Rimljanima poslanice 14,17. Kako je mir povezan sa delom Svetog Duha?

Mir je trajniji od radosti. Mir se javlja kao rezultat opravdanja verom u našem Gospodu Isusu (Rimljanima 5,1). Kada smo u miru sa Bogom, Sveti Duh će nam pomoći da budemo strpljivi i u mirnim odnosima sa drugima. Pošto će Bog mira biti sa nama (Filipljanima 4,9) posredstvom Svetog Duha, nećemo biti svadljivi i osvetoljubivi prema drugima. Trudićemo se, koliko god je to moguće, da sa svima živimo u miru (Rimljanima 12,18).

Pročitajte tekst iz 2. Petrove 3,9. Kako strpljenje odražava Božji karakter?

Strpljenje nije raširena osobina među ljudima. Ono znači trpeti druge ljude ili okolnosti, čak i kada sve ne ide lako i bez teškoća. Ipak, čak i u iskušenjima, nismo sami. Bog nas podupire svojim Svetim Duhom i gradi trpljenje, koje je karakteristično obeležje vernika u poslednje vreme (Otkrivenje 14,12). Samo oni koji pred sobom imaju vredan cilj mogu biti strpljivi.

Radost, mir i trpljenje. U kojoj ste meri iskusili ove rodove u svom životu? U kojoj od ovih oblasti u vašem životu je potrebno da se radi?

DOBROTA, MILOST I VERA

Pročitajte tekst iz 1. Korinćanima 13,4. Zašto iskrena dobrota privlači ljude? U kojim primerima zapažate Božju dobrotu u Njegovom ophođenju prema ljudima?

„Dobrota“ je reč koja se često koristi u opisivanju Božjeg odnosa prema svom narodu. Dobrota, takođe, određuje naše ponašanje prema drugima u njihovim slabostima. Bog bi mogao da bude veoma strog kada su naše pogreške u pitanju. Ipak, On prema nama postupa kao što bi otac pun ljubavi postupao prema svom detetu koje još uči (Osija 11,1-4). Možda ništa tako često ne kvari ugled našem hrišćanskom svedočenju i službi kao neljubaznost. Biti dobar i ljubazan ne košta ništa, a može da otvori vrata srca druge osobe. Ma koliko morali da budemo strogi kad je ukoravanje u pitanju, ne treba da budemo neljubazni u našem ophođenju prema drugima, bez obzira na njihove pogreške i nedostatke. Prekorevati u dobrom duhu možda je najveći pokazatelj plemenitosti karaktera.

Pročitajte stih iz Efescima poslanice 5,9. Šta je pored dobrote spomenuto u ovom tekstu?

Dobrota je ljubav na delu. Dobrota koja raste kao rod Duha takođe obuhvata dela dobrote. Upravo dobrotu pokazujemo drugima praktičnim delima ljubavi. Kada Sveti Duh živi u nama, dobrota će biti izlivena na ljude sa kojima dolazimo u dodir.

Pročitajte tekst iz Galatima poslanice 5,22. Zašto je važno da budemo pouzdani i verni u hrišćanskom hodu sa Bogom?

U ovom stihu istaknuta je vernost ispoljena u karakteru i ponašanju silom Svetoga Duha. Vernost označava poverljivost ili pouzdanost. Oni koji su verni čine ono što obećaju da će učiniti. Vernost je, takođe, osobina Isusa Hrista, koji je nazvan „vernim Svedokom“ (Otkrivenje 1,5), i Boga Oca, koji ispunjava svoja obećanja i veran je u onome što čini (1. Korinćanima 1,9; 10,13; 1. Solunjanima 5,24; 2. Solunjanima 3,3). Svojom vernošću odražavamo Božji lik u svom životu. „Bogu nije toliko značajna veličina rezultata koje ostvarujemo, koliko naše pobude. On više ceni dobrotu i vernost, nego veličinu ostvarenog dela.“ (Elen Vajt, *Testimonies for the Church*, 2. sveska, str. 510.511)

KROTOST I UZDRŽANJE

Pročitajte sledeće stihove: Galatima 5,23; Matej 5,5. Zašto je krotost ili blagost toliko važna za vođstvo nalik Hristovom?

Blagost ili krotost ne znači slabost. To nije kukavičluk ili nedostatak pravih osobina vođe. Naprotiv, Mojsije je nazvan najkrotkijim čovekom na Zemlji (4. Mojsijeva 12,3); pa ipak je bio silan vođa Božjeg naroda. Krotki ljudi nisu naprasiti, svadljivi ili napadački nastrojeni. Naprotiv, oni služe ispunjeni blagim duhom. Krotost može biti spoljašnji izraz unutrašnje vere i poverenja, ne u sebe, naravno, već u Božju silu, koja deluje u nama. Oni koji su glasni, nagli i napadni skrivaju, u stvari, svoju nesigurnost i strahove.

Pročitajte tekstove iz Galatima poslanice 5,23. i Priča Solomunovih 16,32. Kakve nesreća nastaje kada ne vladamo sobom? Kakve blagoslove dobijamo ako smo umereni i upravljamo sobom?

Poslednji vid duhovnog roda je umerenost ili uzdržanje. Ovo je područje u kome svi treba da budemo pažljivi, jer ko se na ovaj ili onaj način ne bori sa samouzdržanjem? Pre nego što neko može da upravlja gradom, zajednicom ili Crkvom, mora biti sposoban da upravlja sobom. Prava umerenost je kontrola ne samo nad hranom i pićem, već nad svakom oblašću u životu.

Sve prethodno navedene vrline jesu deo jednog roda Duha. Kada Biblija opisuje Božje delo u našem životu, moralna strana svetosti ima prednost u odnosu na dopadljive darove. Sličnost Hristu u svim pojedinostima je ono što je zaista važno u životu vernika. Pošto je rod Duha uobičajeno prepoznatljivo obeležje svih vernika svuda u svetu, on stvara vidljivo jedinstvo u Njegovoj crkvi.

Razmislite u kojim oblastima u svom životu treba da pokažete veće samouzdržanje? Zašto je važno da ga Božjom silom posedujete u svim oblastima? Iznesite svoj odgovor u subotnoškolskom razredu.

ZA DALJE PROUČAVANJE

„Tekst iz Galatima poslanice 5,22.23. savremenim jezikom iskazan mogao bi da glasi ovako: 'Rod Duha je nežna i ljupka naklonost, ozaren duh i veselo raspoloženje, miran um i tiho vladanje, podnošenje i strpljenje u neprijatnim prilikama i dodiru sa neprijatnim ljudima, saosećajno uviđanje i pažljivo upućena pomoć, plemenit sud i velikodušno davanje, odanost i pouzdanost u svim okolnostima, poniznost koja zaboravlja na sebe da bi drugima pružila radost, samouzdržanje i samokontrola u svemu, što je poslednje obeležje usavršavanja. Ovakvu vrstu karaktera predstavlja rod Duha. Sve je u reči rod. On se ne postiže naporima, već nastavanjem, ne brigom već poverenjem, ne delima već verom.“ (S. Čedvik, *The Holy Spirit* [Bellingham, Wash.: Logos Bible Software, n. d.], 30. poglavlje)

„Ako je ljubav prema istini u vašem srcu, tada ćete govoriti istinu. Govorićete o blaženoj nadi koju imate u Isusu. Ako imate ljubav u svom srcu, nastojaćete da učvrstite i izgradite svog brata u najsvetijoj veri. Ako se izrekne neka ružna reč o karakteru vašeg prijatelja i brata, nemojte ohrabrivati takav razgovor. To je neprijateljevo delo. Ljubazno podsetite sagovornika da Božja reč ne odobrava takvu vrstu razgovora.“ (Elen Vajt, *Sveti Duh na putu spasenja*, str. 74)

ZA RAZGOVOR:

1. Razgovarajte u razredu o poslednjem pitanju iz odeljka od četvrtka koje govori o potrebi za samouzdržanjem. Zašto je, ako smo spaseni blagodaću, pobjeda nad grehom toliko važna? Uostalom, zar Jevanđelje ne govori o opraštanju greha? U isto vreme, razmislite o Judinom karakteru i do čega ga je doveo greh pohlepe. Šta iz njegovog primera možemo naučiti o potrebi za pobjedom? Takođe, na koji način sledeće reči Elen Vajt pomažu da odgovorimo na pitanje o potrebi za pobjedom? „Svu silu Jevanđelja osujetiće na kraju samo jedna rđava crta karaktera, jedna grešna želja uporno gajena.“ (*Testimonies for the Church*, 5. sveska, str. 53)

2. Zašto je rod Duha važniji od bilo kog duhovnog dara?

3. Pročitajte naglas 13. poglavlje 1. Korinćanima u razredu. Zašto je apostol Pavle u tolikoj meri naglasio potrebu za ljubavlju? Kako možemo naučiti da volimo u skladu sa Pavlovim rečima o iskazivanju ljubavi? Zašto je odbacivanje svoga „ja“ i nastavanje u Hristu toliko važno, naročito kada je u pitanju ljubav prema onima koji nam se mnogo ne sviđaju?

SVETI DUH I DUHOVNI DAROVI

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 1. Korinćanima 12,4-7.11; Efescima 4,7; 1. Korinćanima 12,14-31; Rimljanima 12,3-8; 1. Jovanova 4,1-3.

Tekst za pamćenje: „Darovi su različni, ali je Duh jedan. I različne su službe, ali je Jedan Gospod. I različne su sile, ali je Jedan Bog koji čini sve u svemu.“ (1. Korinćanima 12,4-6)

Jedan čovek, krenuvši na dug poslovan put, postavio je svoga sina da vodi domaćinstvo i dao mu da izvrši poseban zadatak. Međutim, sin je uskoro shvatio da mu otac nije obezbedio neophodna sredstva i oruđa da izvrši taj zadatak. Vidno razočaran, sin je taj posao morao da ostavi nedovršenim.

Slično tome, kada je Isus napustio svoje učenike i pridružio se Ocu na Nebu, dao im je poseban nalog: da propovedaju Radosnu vest Jevanđelja celom svetu. Međutim, Isus nije ostavio svoje učenike bez odgovarajuće pomoći. On ih je silom Svetog Duha osposobio da čine ono što im je naložio da čine u Njegovo ime. U 1. Korinćanima 1,4-7. apostol Pavle izražava zahvalnost „što vam je data blagodat Božija u Hristu Isusu, te se u svemu obogatiste kroza Nj... Tako da nemate nedostatka ni u jednome daru“. Duhovni darovi dati su u Hristu preko Svetoga Duha za izgradnju Njegove crkve.

Ove sedmice proučavaćemo o Svetom Duhu kao vrhovnom Darodavcu Božjih izuzetnih darova i sagledati razliku između duhovnog roda i duhovnih darova.

ROD DUHA I DAROVI DUHA

Rod Duha i darovi Duha potiču od istog Začetnika. Pa ipak, nisu isti. Ni od koga se ne zahteva da pokaže dar Duha, ali svi bi trebalo da ispolje rod Duha. Duhovni darovi ne svedoče nužno o duhovnosti, ali duhovni rod to čini. Rod je jedan, a darova mnogo, među kojima su jedni veći od drugih.

Pročitajte tekst iz 1. Korinćanima 12,4-7.11. Šta je u ovim stihovima suština Pavlovog učenja?

Dok je sve vidove duhovnog roda Bog osmislio tako da budu vidljivi u životu Njegovih sledbenika, svaki vernik nema isti dar ili darove. Nije data zapovest da svi treba da imaju jedan određen dar, kao što je na primer govorenje jezicima. Bog umesto toga suvereno osposobljava svoje vernike različitim darovima kako On smatra da je najbolje. Duhovni darovi su dati da bismo mogli služiti drugima i izgraditi Hristovo telo, Njegovu Crkvu. Ovi darovi nisu nam darovani radi našeg zadovoljstva i slave. Poklonjeni su nam da bi Božje delo bilo unapređeno.

Prema tome, duhovni darovi su bezvredni bez roda Duha. Zanimljivo je da se u okviru duhovnih darova često ukazuje na ljubav. Odmah posle 1. Korinćanima 12. poglavlja sledi izuzetan opis ljubavi u 13. poglavlju. Na tekst iz Efescima 4,11-13. nadovezuju se 15. i 16. stih u kojima se spominje ljubav. Stihovi zabeleženi posle teksta u Rimljanima poslanici 12,3-8, čija je tema duhovni darovi, govore o ljubavi (vidi: Rimljanima 12,9.10)

Darovi, osim toga, predstavljaju darove blagodati, odnosno, darove ljubavi. Oni su dati iz ljubavi i pomažu da Božja ljubav dosegne druge ljude. Pokazujući ljubav prema drugima, otkrivamo im Božju ljubav. Sveznajući Bog pun ljubavi obezbeđuje sredstva kako bi ono što je On naložio svom narodu bilo ostvareno. Možda je zato ljubav najveći od svih darova (1. Korinćanima 13,13)

Zašto se ljubav nalazi u središtu svega što činimo kao hrišćani? Kako nas ljubav, na određeni način, „osposobljava“ u našem svedočenju?

BOG, SUVERENI DARODAVAC DUHOVNIH DAROVA

Čovek ne odlučuje o tome koje će darove imati. Grčka reč koja označava darove Duha je *charismata* - to su darovi blagodati koje daje i deli lično Bog. Mi ih ne zarađujemo svojim položajem, službom, ugledom, obrazovanjem ili duhovnim dostignućima. Duhovni darovi su darovi koji su nam besplatno dati iz ljubavi da bismo mogli ispuniti zadatak koji nam je Bog poverio.

Pročitajte tekst iz Efescima poslanice 4,7. Često mislimo da Sveti Duh daruje duhovne darove. Apostol Pavle povezuje, takođe, Isusa Hrista sa davanjem darova. Kako je Isus uključen u deljenje darova?

Pavle kaže da je Hristova blagodat osigurala pravo da primimo darove. Međutim, Sveti Duh je taj koji ih razdeljuje vernicima Crkve. One koji su prihvatili Isusa kao svog ličnog Spasitelja, i koji veruju u Njega, Sveti Duh će osposobiti duhovnim darovima „kako hoće“ (1. Korinćanima 12,11). Dodeljivanje darova je Božja suverena odluka.

Urođene sposobnosti kao takve nisu darovi Duha. Duhovni darovi nisu isto što i prirodni talenti koje je osoba možda razvila temeljnim obrazovanjem. Mnogi nehrišćani su blagosloveni takvim odgovarajućim talentima. Budući da je svaki dobar dar i savršeni poklon od Boga (Jakov 1,17), On je odlučio da osposobi vernike posebnim darovima da bi blagoslovio živote drugih hrišćana i da bi izgradio svoju Crkvu. Bog može, takođe, da upotrebi i prirodne talente u tu svrhu, kada osoba prizna da čak i takvi talenti potiču od Boga, a zatim ih ponizno i u molitvi posvete Gospodnjem delu.

Šta apostol Pavle govori svojim čitaocima u 1. Korinćanima 12,14-31. o razdeljivanju darova? Zašto je ovo gledište toliko važno za shvatanje činjenice kako duhovni darovi deluju u Crkvi?

Sveti Duh je Onaj koji deli darove prema svojoj mudrosti i volji. Pošto nas voli i najbolje zna kako uspešno možemo služiti Bogu, ne treba da zavidimo drugima na njihovim darovima. Zavideti tuđim darovima je znak nezahvalnosti prema Bogu i iskazivanje sumnje u Njegovu mudrost prilikom deljenja darova.

Kakve darove je Bog podario članovima vaše crkve? Kakvu poruku možete izvući iz činjenice da različiti ljudi poseduju različite darove?

SVRHA DUHOVNIH DAROVA

Pročitajte sledeće tekstove: Rimljanima 12,3-8; Efescima 4,8-12. Šta je svrha duhovnih darova koje nam Bog daje?

Duhovni darovi, jasno je, dati su radi službe, ne radi našeg posvećenja. Oni nisu čudesne veštine koje zadovoljavaju našu radoznalost, niti su dati kao lek za dosadu. O darovima Svetog Duha često razmišljamo u okviru ispunjavanja naših duhovnih potreba, ili primanja sile u našem hodu sa Bogom. Posledica ovakvog sagledavanja darova Svetoga Duha ogleda se u tome što se više usredsređujemo na hrišćane nego na Hrista. Više smo okrenuti prema sebi nego prema Bogu. Kada prihvatimo gledište o duhovnim darovima po kome je Bog u središtu, shvatamo da darovi koje Bog daje ispunjavaju mnogostruke božanske ciljeve: dati su da unaprede jedinstvo Crkve i da je izgrade (Efescima 4,12-16); da izvrše božanski nadahnutu službu Crkve (Efescima 4,11.12), i na kraju, da proslave Boga (1. Petrova 4,10.11).

Ovo je razlog što nam se darovi nikad ne daruju da bi nama ugodili. Oni služe za poučavanje drugih (1. Petrova 4,10; 1. Korinćanima 14,12.26). Daruju se radi duhovnog dobitka i jačanja cele Crkve. Žalosno je kada se Božji darovi, koji bi trebalo da podstaknu jedinstvo u Crkvi, pogrešno primenjuju i time uzdižu samo određeni pojedinci. Na taj način pojedincima se pridaje prevelika važnost. To, sa druge strane, podstiče nejedinstvo i ostavlja prostora za podele.

Često razmišljamo o duhovnim darovima samo kao o sposobnostima i talentima koje primamo. Iako su talenti uključeni u duhovne darove, treba da imamo na umu da Sveti Duh davanjem duhovnih darova takođe daje poseban zadatak ili službu (1. Petrova 4,10). Dakle, mogli bismo reći da su duhovni darovi određene sposobnosti koje Bog daje na natprirodan način posredstvom Svetog Duha. Ovi darovi osposobljavaju osobu za posebnu vrstu službe kojom se izgrađuje Crkva. Da bi taj cilj bio postignut, potrebni su raznovrsni darovi.

Da li se slažete da je prevashodni cilj darova jedinstvo Crkve? Kako vernici sa svojim različitim darovima mogu doprineti jedinstvu Crkve? Šta treba da se dogodi da bi raznoliki darovi u Crkvi postali blagoslov, a ne uzrok razdvajanja?

DAROVI, NEKADA I SADA

Pročitajte tekst iz 1. Korinćanima 14,1. i uporedite ga sa sledećim stihovima: 1. Korinćanima 12,7-11.27-31; Rimljanima 12,3-8; Efescima 4,11.12. Da li su ovi darovi dati samo vernicima Novog zaveta? Zašto su ovi darovi dostupni i danas?

Neki hrišćani smatraju da su duhovni darovi spomenuti u Novom zavetu ograničeni samo na vreme u kome su živeli Isus i apostoli. Oni tvrde da su sa smrću prvog apostola posebni duhovni darovi prestali da postoje u Crkvi. Da bi podržali ovakvo gledište navode tekst iz 1. Korinćanima 13,10. u kome apostol Pavle izjavljuje da „kad dođe savršeno, onda će prestati što je nešto“. Da, doći će trenutak kada više neće biti darova. Međutim, oni će biti ukinuti samo kada dođe savršeno – odnosno, kada više ne budemo videli kao kroz staklo, već licem k licu, kada Isus ponovo dođe. Prema Bibliji duhovni darovi su nam dati radi izgradnje Crkve (1. Korinćanima 12,28). Pavle savetuje vernike „starajte se za duhovne darove“ (1. Korinćanima 14,1). Oni su neophodni za dobrobit tela. U nedostatku bilo kakvog biblijskog dokaza da ih je Bog ukinuo, treba da pretpostavimo da je Njegova namera da ih ostavi, sve dok Crkva ne ispuni svoju misiju, i Hristos ponovo ne dođe.

Božje delo na kraju vremena biće završeno sa silom i snagom koja prevazilazi početke službe. Dokle god je Crkvi upućen poziv da priprema svet za Hristov drugi dolazak, Bog neće ostaviti članove Crkve bez pomoći u ispunjavanju njihove misije. Međutim, ovi darovi nikada neće zameniti Bibliju niti će zauzeti isto mesto kao i ona. Oni su ispunjenje biblijskog obećanja da će vernici biti osposobljeni da izgrade Hristovo telo i pripreme svet za skori Isusov dolazak.

Pročitajte tekst iz Efescima poslanice 4,11-13, naročito 13. stih koji glasi: „Dokle dostignemo svi u jedinstvo vjere i poznanje Sina Božijega, u čovjeka savršena, u mjeru rasta visine Hristove.“ Šta ovaj stih govori o sadašnjoj potrebi za darovima u Crkvi?

SVETI DUH I DAR RAZLIKOVANJA

**Pročitajte tekstove iz 1. Korinćanima 12,10; 14,29. i 1. Jovanove 4,1-3.
Zašto je važan dar razlikovanja?**

Iako u Crkvi postoje pravi duhovni darovi, Biblija nas, takođe, upozorava da ne verujemo svakom duhu, već da ispitujemo duhove upoređujući ih sa Pismom, ispitujući njihovu doslednost i da li uzdižu Isusa kao Gospoda. Neophodno je da „razlikujemo duhove“ (1. Korinćanima 12,10), jer nije sve od Boga što se predstavlja da dolazi od Njega. Data nam je opomena da demonske sile nastoje da zavedu Crkvu, i da postoje đavolske kopije pravih duhovnih darova, kao što su lažna učenja, lažna proročanstva, takozvana viđenja, navodno govorenje jezika, okultne isceliteljske moći, lažni znaci i čudesa, itd.

Neki, međutim, koji čak i danas prihvataju važnost duhovnih darova, posebno naglašavaju određene duhovne darove i pridaju neopravdanu važnost posebnim znacima i čudesima. Zanimljivo je da apostol Pavle nabraja dar razlikovanja odmah posle dara da „čini čudesa“ i dara „proroštva“, a pre nego što spomene dar kazivanja jezika (1. Korinćanima 12,10).

Da bi održao Crkvu u istini i jedinstvu, i sačuvao vernike da ne pođu za lažnim prorocima i ne budu obmanuti lažnim znacima i čudesima, Bog daje Crkvi dar razlikovanja. Da bismo doneli odgovarajući sud o nečemu potrebna nam je duhovna zrelost, poznavanje Biblije i vernost Božjoj reči u veri i praktičnom životu. Osnova svakog rasuđivanja, međutim, mora da bude Božja reč. Samo ako Rečju sve ispitujemo, možemo biti sigurni da li je ono što vidimo i čujemo zaista od Gospoda ili potiče iz nekog drugog izvora.

„Osoba koja preko činjenja čuda ispituje svoju veru otkriće da sotona prevarom može činiti čuda koja će izgledati kao prava... Ne dozvolite da dragocene prilike da tražimo Gospoda celim srcem, umom i dušom budu izgubljene. Ako ljubavju ne prihvatimo istinu, možda ćemo se naći među mnoštvom koje će u poslednjim danima posmatrati sotonina čuda i poverovati u njih. Mnogi neobični događaji pojaviće se u vidu divnih čuda, koja su zapravo obmane koje čini otac laži... Ljudi pod uticajem zlih duhova činiće čuda.“ (Elen Vajt, *Selected Messages*, 2. sveska, str. 52.53)

ZA DALJE PROUČAVANJE

Iz knjige Elen Vajt *Velika borba* pročitajte sledeće stranice: 511-517,593-602. original

Neki postavljaju pitanje: „Zašto danas nismo svedoci istih čuda, kao što su čudesna isceljenja, kao u biblijska vremena?“ Kao prvo, mi ipak imamo priliku da čujemo iskustva o čudima, a sigurno su ih neki ljudi videli i iz prve ruke. Drugo, kada čitamo Bibliju, možemo steći utisak da su se čuda događala svo vreme. Međutim, mi dobijamo taj utisak samo zato što je Sveti Duh nadahnuo pisce da zabeleže događaje koji su bili ključni prilikom osnivanja Rane crkve, a ti događaji su često obuhvatali čuda. U ono vreme prilike su u većini slučajeva bile kakve su i danas: ljudi bivaju poučeni Božjoj reči, a zatim odgovaraju na uticaj Svetog Duha. Elen Vajt je zapisala: „Hristos je radio tako što je propovedao reč i olakšavao patnje ljudima čudesnim delima izlečenja. Međutim, meni je rečeno da mi sada ne možemo raditi na taj način, jer će i sotona pokazivati svoju silu čineći čuda. Božje sluge danas neće raditi čineći čuda, zato što će se događati i lažna dela izlečenja, koja će biti proglašavana božanskim. Iz tog razloga Gospod je odredio na koji način Njegov narod treba da nastavi delo fizičkog izlečenja, združenog sa poučavanjem Reči. Potrebno je otvoriti sanatorijume. U tim ustanovama treba da rade radnici koji će obavljati pravi zdravstveni misionarski rad. Na taj način će se širiti uticaj na one koji dolaze u sanatorijume na lečenje.“ (Elen Vajt, *Selected Messages*, 2. sveska, str. 54)

ZA RAZGOVOR:

- 1. Kakva je razlika između roda Duha i darova Duha?**
- 2. Kako nam shvatanje da mudar Bog pun ljubavi daruje darove pomaže da cenimo različite darove u našoj Crkvi?**
- 3. Zašto čudesna isceljenja i čuda sama po sebi nisu siguran vodič za određivanje istine? Šta nam je još potrebno uz to?**
- 4. „Jer kroz blagodati koja je meni data kažem svakome koji je među vama da ne mislite za sebe više nego što valja misliti; nego da mislite u smjernosti kao što je kome Bog udijelio mjeru vjere.“ (Rimljanima 12,3) Kakav je ključan savet dat u ovom tekstu? Koliko „visoko“ mišljenje treba da imamo o sebi?**

SVETI DUH I CRKVA

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Efescima 1,22,23; 1. Korinćanima 12,13; Rimljanima 6,3-7; Dela 17,11; Efescima 4,5,6; Dela 2,4-11.

Tekst za pamćenje: „Starajući se držati jedinstvo Duha u svezi mira; jedno tijelo, jedan duh, kao što ste i pozvani u jednom nadu zvanja svojega. Jedan Gospod, jedna vjera, jedno krštenje.“ (Efescima 4,3-5)

Ponekad o delovanju Svetog Duha razmišljamo samo na ličnom planu, u okviru života pojedinih vernika. Međutim, ovo delovanje među pojedincima predstavlja temelj duhovne zajednice. Sveti Duh je u suštini odgovoran za postojanje Hristove crkve.

Često smo u iskušenju da pomislimo da Crkva postoji i raste zahvaljujući našim raznovrsnim evanđeoskim i misioniskim aktivnostima. Da, Bog želi da ostvari svoje slavne planove za Crkvu, i to čini uz našu pomoć. Međutim, pravi razlog zašto Crkva postoji nisu naša dela, niti je rezultat naše uspešne organizacije i valjane administracije, ma koliko one bile važne. Crkva postoji zahvaljujući onome što je Bog već učinio i nastavlja da čini za nas preko Svetog Duha. Upravo Sveti Duh stvara duhovnu zajednicu koja Božju pisanu reč, nadahnutu istim Duhom, smatra autoritetom vere i praktičnog života. Duhom nadahnutu Biblija je osnova teološkog jedinstva Crkve. Bez delovanja Duha, Crkva ne bi postojala i ne bi mogla da ispuni svoju ujedinjenu misiju.

Su

Proučiti
celu
pouku

SVETI DUH NAS SJEDINJUJE SA HRISTOM

Sveti Duh nas sjedinjuje na mnogobrojne načine. Mi ne bismo postojali kao Crkva da nas Sveti Duh prvo nije ujedinio sa Hristom. Hristos je glava Crkve (vidi: Efescima 1,22.23; 5,23). Posredstvom Svetog Duha mi smo uspešno ujedinjeni sa Hristom lično. Biti ujedinjen sa Hristom predstavlja temelj svih blagoslova spasenja, jer sve što imamo u Gospodu potiče od Njega. Naše usvojenje kao sinova i kćeri Božjih, naše opravdanje, kao i posvećenje, naš pobedonosni život u borbi sa grehom i naše konačno proslavljanje, sve je omogućeno kroz zajednicu sa Hristom. Dakle, On mora biti temelj čitavog našeg hrišćanskog iskustva.

Pročitajte sledeće tekstove: Efescima 2,18.20-22; 1. Petrova 2,6.7. Šta ovi stihovi govore o ulozi Hrista i Svetog Duha u stvaranju Crkve?

Preko Svetog Duha imamo pristup Bogu Ocu. Isus je kamen, Temelj našeg spasenja, i Onaj na kome je čitava građevina podignuta.

Delovanje Duha na individualnom planu dovodi do posebne zajednice vernih: Crkve. Kada iskusimo spasenje kroz veru u Isusa Hrista, dodirnuti Božjom ljubavlju, u Crkvi nastaje „zajednica Svetoga Duha“. (2. Korinćanima 13,13) Vernici bivaju ugrađeni u novi duhovni Božji stan „u Duhu“. (Efescima 2,22) Kao Hristovi sledbenici treba da nastojimo da držimo „jedinsto Duha u svezi mira“. (Efescima 4,3) Treba da težimo jedinstvu u zajednici vernika na svaki mogući način.

Pročitajte tekst iz Kološanima poslanice 3,12-14. Kako svojim primerom možete pokazati ove osobine i doprineti jedinstvu Crkve? Zašto su ove osobine toliko važne za jedinstvo?

SVETI DUH NAS SJEDINJUJE KRŠTENJEM

Pročitajte tekst it 1. Korinćanima 12,13. Kako nas krštenje sjedinjuje sa Hristom i Duhom?

Sveti Duh nas ujedinjuje u jedno telo vernika. Zajednički ulazak u Hristovo duhovno carstvo moguć je putem krštenja. Mi se krštavamo u posebno crkveno telo. Dakle, krštenje ima jasnu zajedničku dimenziju i važne zajedničke posledice. Kao Hristovi sledbenici, ne možemo živeti samo za sebe. Svima nam je potrebna podrška, ohrabrenje i pomoć drugih. Sigurno ni božansku misiju ne možemo ispuniti sami. Zato je Bog stvorio Crkvu. Slediti Hrista znači slediti Ga u zajednici sa drugim vernicima.

Pročitajte tekst iz Rimljanima poslanice 6,3-7. Šta je simbolički predstavljeno biblijskim krštenjem?

Čin pogreba sa Isusom Hristom putem krštenja u vodenom grobu i podizanje u nov život u zajednici sa Isusom, našim Gospodom i Spasiteljem, predstavlja raspeće starog života i jasno priznanje da prihvatamo Hrista za svog Spasitelja.

„Krštenje je najsvečanije odricanje od sveta. Naše ja priznanjem umire životu u grehu. Voda prekriva krštenika i u prisusutvu celog univerzuma daje se obostrani zavet. U ime Oca i Sina i Svetog Duha čovek se polaže u vodeni grob, biva sahranjen sa Hristom krštenjem, i podignut iz vode u novi život vernosti Bogu.“ (Elen Vajt, *The SDA Bible Commentary*, 6. sveska, str. 1074)

Krštenje je poseban čin kome moraju pristupiti svi koji žele da budu priznati kao oni koji se pokoravaju vlasti Oca, Sina i Svetog Duha. Drugim rečima, krštenje je znak istinskog pokajanja i raspeća starog života. Ukazuje na novorođenje ili obraćenje. Takođe, obuhvata obostrane zavetne obaveze. Vernik obećava da će biti veran Bogu i Njegovim zapovestima, a Bog mu jamči da se može osloniti na Njegovu pomoć kad god je potrebno.

Da li ste odlučili da učinite zavet krštenja? Ako niste, šta vas sprečava da sledite Hrista pristupanjem krštenju? Ako ste se krtili uronjavanjem, kako je vaš krštenički zavet uticao na vaš duhovni hod sa Isusom?

SVETI DUH BOŽJOM REČJU UJEDINJUJE CRKVU

Pročitajte tekstove iz Dela apostolskih 17,11. i Jevandelja po Jovanu 5,39.46.47; 8,31.32. Šta je prepoznatljiva odlika pravog Hristovog učenika? Zašto je Biblija toliko neophodna, kada je reč o upućivanju na Hrista i pomaganju da Ga verno sledimo?

Osnovno sredstvo kojim nas Sveti Duh ujedinjuje sa Hristom jeste pisana Božja reč. Biblija je verodostojan izvor koji nam pomaže da upoznamo Isusa i Božju volju. Zato je čitanje Pisma i učenje njegovih stihova napamet važno. Biblija je autoritativan izvor koji nam pomaže da razlikujemo duhovnu istinu od zablude. Pavle je pohvalio stanovnike Verije da su plemeniti (Dela 17,11) zato što su marljivo istraživali i proučavali Pismo da bi otkrili da li je ono što su čuli istina.

Svaka reforma i duhovno probuđenje, bez obzira da li utiče na nas kao na pojedince ili kao na Crkvu, mora se temeljiti na Pismu. Biblija je osnova na kojoj gradimo svoju veru; ljubav prema Isusu i Njegovoj pisanoj Reči je spona koja nas međusobno povezuje.

Pročitajte tekst iz Jevandelja po Jovanu 17,17-21. Isus u ovim stihovima govori o jedinstvu kao prepoznatljivom obeležju hrišćanskog učenja. Šta prema tekstu iz Jevandelja po Jovanu 17,17. predstavlja osnovu ovog jedinstva?

Božja reč je istina (Jovan 17,17; Psalam 119,160). Jedinstvo Crkve je delo Svetog Duha kroz pisanu Božju reč. Sveti Duh nas nikada neće podstaknuti da sumnjamo, kritikujemo, dodajemo ili oduzimamo od biblijskog učenja. On nam pomaže da cenimo božanski autoritet Pisma. Sveti Duh nas nikada ne udaljava od pisane Reči, kao što nam ni od žive Reči ne odvrća pažnju. On nas drži u stalnoj, svesnoj i voljnoj pokornosti i jednoj i drugoj Reči. Biblija je osnovni izvor teološkog jedinstva širom sveta. Kada bi naše jasno verovanje u Bibliju kao Božju reč istine oslabilo, jedinstvo Crkve bilo bi uništeno.

Koliko vremena posvećujete Reči? Što je još važnije, kako možete naučiti da se pokorite njenim učenjima?

SVETI DUH UJEDINJUJE CRKVU U VERI I UČENJU

„Jedan Gospod, jedna vjera, jedno krštenje. Jedan Bog i Otac sviju, koji je nad svima, i kroza sve, i u svima nama.“ (Efescima 4,5,6) Šta apostol Pavle u ovim stihovima govori o jedinstvu i odakle ono potiče?

Jedinstvo u veri i učenju postiže se samo vernošću Božjoj reči. Gospod, koji je isti juče, danas i sutra, stvara duhovnu vezu sa svim vernicima. Isto novorođenje, pokrenuto Svetim Duhom, ista poslušnost Božjoj reči, omogućena Svetim Duhom, vodi nas u jedinstvo vere i praktičnog života koje prevazilazi sve ljudske i kulturološke razlike.

Iako smo pozvani da se pokorimo Božjoj reči i učinimo sve što možemo da održimo mir sa svima (Rimljanima 12,18), mi kao crkveno telo ne možemo ostvariti konačno teološko jedinstvo ili jedinstvo cilja. Jedinstvo nije delo koje treba postići, već dar Svetog Duha, koji deluje na svakog vernika pojedinačno i na Crkvu uopšte.

Teološki temelj ovog jedinstva jeste Božja reč. Pozivanje na Svetog Duha bez pisane Reči može nas navesti da posumnjamo u učenja i praktičan rad. Istovremeno, bilo kakvo oslanjanje na pisanu Božju reč bez Svetoga Duha slabi snagu Reči i čini je neplodnom. Budući da postoji samo jedan Gospod, postoji i samo jedna vera koja vodi jednom krštenju. Samo ako gajimo radost i vernost prema Božjoj reči bićemo u mogućnosti da zapazimo jedinstvo unutar naše Crkve. Ako nema jedinstva u veri i učenju, neće vladati jedinstvo ni u misiji.

„Mi imamo jednog Gospoda, jednu veru, jedno krštenje. Hristovo jevanđelje treba da dosegne do svih klasa, svih naroda, svih jezika i plemena. Uticaj Jevanđelja treba da nas ujedini u jedno veliko bratstvo. Mi imamo samo jedan Uzor koji treba da sledimo prilikom izgradnje karaktera i tada ćemo svi dobiti Hristov lik; bićemo u savršenom skladu; nacionalnosti će se stopiti u Isusu Hristu, imajući isti razum, isto rasuđivanje, govoreći iste reči i jednim ustima slaveći Boga.“ (Elen Vajt, *Naše uzvišeno zvanje*, str. 173)

Ne brinući o tome šta drugi rade, već o sebi, zapitajte se: Šta mogu da učinim da bismo dosegli ovaj uzvišeni cilj jedinstva?

SVETI DUH UJEDINJUJE CRKVVU U MISIJI I SLUŽBI

Pročitajte tekst iz Dela apostolskih 2,4-11.16-21. Šta je bio rezultat izlivanja Svetog Duha na novozavetne vernike?

Sveti Duh je bio odgovoran za najsnažniji misioniski rad koji je istorija do tog trenutka ikada zabeležila. Bog može više da učini preko malih grupa koje su ujedinjene u svojoj posvećenosti Njemu nego što može da učini preko velike grupe podeljene u svojoj odanosti. Međutim, Bog može da ostvari još veće planove, kada svi posvetimo svoj život i snagu, darove i sredstva Njemu.

Iz jedinstva koje je vladalo u životu i misiji vernika iznikla je novozavetna Crkva. Mala i plašljiva grupa vernika, promenjena u moćnu zajednicu, postala je uspešno oruđe u doseganju ljudi iz različitih kultura i jezika. Bili su ujedinjeni u objavljivanju „veličine Božije“. (Dela 2,11) Isti Bog koji je delovao u novozavetno vreme delovaće i na kraju vremena, kada će posao morati da se završi pre nego što Isus ponovo dođe.

Pročitajte tekst iz Dela apostolskih 2,42-47. U čemu su još novozavetni vernici bili ujedinjeni?

Misioniski poduhvat ostvaren na Dan Pedesetnice bio je praćen brojnim činocima oko kojih je Rana crkva bila ujedinjena. Njihovo jedinstvo ogledalo se u proučavanju Biblije, neprekidnom i posvećenom primanju pouka od strane apostola (Dela 2,42). Bili su ujedinjeni u zajednici i lomljenju hleba, što verovatno ukazuje na zajedničko bogoslužjenje (Dela 2,42), zatim u molitvi (Dela 2,42) i slavljenju Boga (Dela 2,47). Bili su ujedinjeni u službi onima koji su bili u nevolji tako što su delili sve što su posedovali i što im je sve bilo zajedničko (Dela 2,44.45). Udruženo proučavanje Biblije i zajednica podstiču želju da se Radosna vest objavi drugima i da im se pruži pomoć na praktičan način. Sveti Duh će otvoriti naše oči za potrebe ljudi oko nas.

Kakve aktivnosti u vašoj mesnoj crkvi otkrivaju jedinstvo vaše crkve? Šta bi još moglo da se učini?

ZA DALJE PROUČAVANJE

„Ovo je rad u koji i mi treba da se uključimo. Umesto da živimo u očekivanju nekog naročitog uzbuđenja, mi treba mudro da iskoristimo sadašnje prilike i činimo što moramo da bi se duše spasle. Umesto da iscrpljujemo snage svog uma u nagađanjima o danu i času, koje je Gospod zadržao u svojoj vlasti, a sakrio od ljudi, mi treba da se pokorimo vlasti Svetoga Duha, da vršimo sadašnje dužnosti, da dušama koje propadaju bez istine dajemo hleb života nepomešan sa ljudskim mišljenjima.“ (Elen Vajt, *Selected Messages*, 1. sveska, str. 186)

„Svaki pojedinac teži da postane središte uticaja, i ukoliko Bog ne bude delovao u svom narodu, vernici neće shvatiti da je u pokornosti Bogu jedina sigurnost za svaku dušu. Njegova preobražavajuća blaagodat, koja deluje na ljudsko srce, uvešće ih u jedinstvo koje još nije dostignuto, jer će svi koji su se sjedinili s Hristom biti u skladu i jedni s drugima. Sveti Duh će stvoriti jedinstvo.“ (Elen Vajt, *Selected Messages*, 3. sveska, str. 20.21)

ZA RAZGOVOR:

1. Šta je Elen Vajt želela da kaže sledećim rečima: „Svaki pojedinac teži da postane središte uticaja“? Zašto je to prirodna težnja svih nas? Kako se možemo boriti sa ovom težnjom u svom životu? (Vidi: Filibljanima 2,3.4)

2. Neki tvrde da će nas služba zaista ujediniti, a ne učenja. U stvari, oni tvrde da učenja dele ljude; i zato ih ne treba isticati. Međutim, zašto ne može doći do jedinstva u misiji i službi ako vladaju podele oko doktrine? Zašto zajednička vera predstavlja moćan činilac u ujedinjenoj i uspešnoj misiji?

3. U isto vreme, koliko prostora ima za teološke razlike? Mali broj ljudi shvatiće istinu na potpuno isti način. Kako se možemo ujediniti kao Crkva, dok se istovremeno javljaju manje razlike? Kako se ljudi u vašoj mesnoj crkvi suočavaju sa razlikama u shvatanjima, a ipak održavaju jedinstvo?

4. Kako Biblija može doneti jedinstvo? Kakav nam je stav potreban u proučavanju Božje reči da bismo bili ujedinjeni kao Crkva u misiji i veri?

SVETI DUH, REČ I MOLITVA

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Jovan 15,7; Matej 7,7; Psalam 66,18; Jakov 1,6-8; 1. Jovanova 5,14.15; Dela 2,38.

Tekst za pamćenje: „A tako i Duh pomaže nam u našem slabostima: Jer ne znamo za što ćemo se moliti kao što treba, nego sam Duh moli se za nas uzdisanjem neiskazanim. A Onaj što ispituje srca zna šta je misao Duha, jer po volji Božijoj moli se za svete.“ (Rimljanima 8,26.27)

Prava duhovnost i molitva usko su povezane. Nema pravog duhovnog života bez snažne molitve. Posle potrebe za pokajanjem, jedna od možda najvećih i najhitnijih potreba jeste oživljavanje molitvenog života. Radosna vest je da čak i u našim molitvama nismo ostavljeni bez pomoći Svetog Duha. Molitva nas približava Bogu; podiže nas k Njemu. Molitva vere osposobljava nas da u svom životu odgovorimo na obilje Božjih obećanja. Naš život se preobražava kada tražimo blagoslove koje je Bog obećao u svojoj Reči. Bog itekako može da ispuni sve naše potrebe po svom bogatstvu (Filipljanima 4,19). Istinska molitva i prava duhovnost, utemeljene na Božjoj pisanoj Reči, uvek stavljaju Boga u središte naše pažnje.

Svoj duhovni život ne treba da zasnivamo na prolaznim iskustvima i ličnim osećanjima, niti da se u svojim molitvama usredsređujemo na sumnjivo misaono udubljanje i spoznaju određenih vrednosti. Naša duhovnost mora biti vođena Biblijom, ona mora slediti Božju volju koja je otkrivena u Njegovoj reči. Upravo Sveti Duh budi u nama želju da tražimo Boga u molitvi i da uzdignemo jedni druge u svojim molbama.

Su

Proučiti
celu
pouku

MOLITVA KOJA JE UGODNA BOGU

Iako zaodenute velom pobožnosti, mnoge molitve podstaknute su neiskrenim pobudama. Možemo se moliti da nečiji život bude pošteđen zato što ne volimo da živimo sami. Možemo se moliti za uspeh u Božjem delu zato što imamo važnu ulogu u njemu. Možemo se moliti za obraćenje neke osobe, jer će naš život tada biti lakši. U središtu naših molitava često se nalazi ono što mi želimo, a ne što Bog želi. Molitva koja je ugodna Bogu ima drugačiji cilj.

Pročitajte tekst iz Jevandolja po Jovanu 15,7. Zašto je, kada je reč o molitvi, važno da ostanemo u Isusu i da Njegova reč ostane u nama? Kakvo težište će naše molitve imati ako nismo u Isusu?

Tražiti najpre Boga i radovati se zajednici s Njim važnije je od svega što nam On može podariti. Ako Bog zauzima prvo mesto u našem životu, težićemo da učinimo ono što On želi; Njegove misli oblikovaće naše želje. Kada se Bog nađe u središtu molitve, počecemo da se molimo u skladu sa Njegovim stanovištem. Ceo svoj život sagledaćemo Njegovim očima. Ovakvo gledište oplemenjuje molitvu.

Bog je duboko zauntesovan za nas. On čezne da bude deo svakog vida našeg života: naših briga, strahova, želja, nada, čežnji, uspeha, radosti, padova – svega. Sa Njim možemo razgovarati o svemu kao sa dobrim prijateljem. I sve ovo možemo posmatrati Njegovim očima.

Molitva ne menja Boga, već nas, zato što dolazimo u prisustvo Boga koji menja naš život.

„Molitva je otvaranje srca Bogu kao Prijatelju. To nije potrebno zato da bismo Bogu otkrili šta smo, već da bismo postali sposobni da Ga primimo. Molitva ne spušta Boga k nama, već nas uzdiže Njemu.“ (Elen Vajt, *Put Hristu*, str. 93. original)

Kakve snažne reči! U velikoj meri prikazuju stvarnost i šta molitva znači za nas. Samo nas molitva čini otvorenim da primimo blagodat, silu i Boga u svom životu. Zar nismo svi u nekom trenutku svog života iskusili kako nas molitva može približiti Bogu?

Razmislite o svom molitvenom životu: za šta se molite, kada se molite, zašto se molite, itd. Šta vam to govori o vašem duhovnom stanju i vašem odnosu sa Bogom? Kakve promene treba da učinite?

OSNOVA BIBLIJSKE MOLITVE: TRAŽITI OD BOGA

Pročitajte tekst iz Jevanđelja po Mateju 7,7. Da bismo primili nešto od Boga, moramo to da zatražimo. Zašto je naše traženje toliko važno ako Bog ionako sve zna?

Traženje otkriva našu želju i izražava naše poverenje u Boga. Molitvom pristupamo Onome od koga tražimo podršku i pomoć. Kada tražimo nešto od Boga, mi, takođe, otvoreno pristajemo da aktivno deluje u naše ime. Bog želi da od Njega tražimo. On čezne da Mu u molitvi iznesemo svoje molbe. Ako ne tražimo od Njega, nećemo primiti darove koje je obećao. Isus je rekao: „Ištite i daće vam se; tražite i naći ćete; kucajte i otvoriće vam se. Jer svaki koji ište, prima; i koji traži, nalazi; i koji kuca, otvara mu se.“ (Luka 11,9.10)

Pročitajte sledeće tekstove: Marko 11,24; 1. Jovanova 5,14.15; Psalam 66,18. Zašto nijedna molba iznesena u molitvi nije prevelika za Boga? Zašto je dobro znati da je Bog velikodušan i da voli da daje od svog izobilja? Šta je preduslov da Bog ispuni naše molitve?

Mi zaista možemo sve da zatražimo od Boga. Nijedna molba nije premala ili nevažna za Njega. Nijedna molba nije prevelika da On ne može da je ispuni. Bog je svemoćan. Verom se možemo uzdati u obećanja zabeležena u Bibliji i po Njegovoj volji primiti obećani dar iz Njegovih ruku (2. Korinćanima 1,20)

Ipak, određeni uslovi moraju biti ispunjeni da bismo primili ono što tražimo. Ako nismo spremni da se u potpunosti pokorimo Bogu, i ako naše molbe odražavaju samo naše sebične i grešne želje, Bog neće uslišiti naše molitve (vidi: Isaija 59,1.2). Važan uslov za ispunjenje naših molitava jeste naša spremnost da sledimo Božju volju i budemo poslušni. „Svi Njegovi darovi obećani su pod uslovom poslušnosti.“ (Elen Vajt, *Pouke velikog Učitelja*, str. 145. original) Imajući na umu da je Bog velikodušan, hrabro Mu možemo prići. „Gospod se ne proslavlja odmerenim, skromnim molitvama koje zapravo samo pokazuju da se ništa i ne očekuje. On želi da se svako ko veruje približi prestolu milosti iskreno, slobodno i sigurno.“ (Elen Vajt, *Signs of the Times*, 7. avgust 1901)

OSNOVA BIBLIJSKE MOLITVE: VEROVATI

Pročitajte tekst iz Jevandelja po Marku 11,24. Šta je Isus pored traženja još spomenuo u vezi sa molitvom?

Tražiti nije dovoljno. Drugi važan činilac koji treba da bude prisutan u našim molitvama jeste vera. U Jevrejima poslanici je zabeleženo: „Bez vjere nije moguće ugoditi Bogu“. (Jevrejima 11,6) Kada kleknemo pred Boga i otvorimo biblijski tekst u kome se nalazi jedno od više od tri hiljade obećanja, a onda zatražimo od Boga, u jednostavnosti deteta, da ispuní svoje obećanje, moramo verovati da će On u svoje vreme učiniti šta je najbolje za nas.

Pročitajte tekst iz Poslanice apostola Jakova 1,6-8. Kako tekst opisuje osobu kojoj nedostaje vera? Zašto je vera preduslov za primanje obećanih darova?

Ako dođemo Bogu, moramo verovati da On postoji i da će nagraditi one koji Ga traže. Uspješna molitva mora biti praćena verom ne samo da Bog može da usliši molitvu, već da će i učiniti tako prema svojoj božanskoj volji.

Vera je u Bibliji povezana sa poverenjem. Možemo imati poverenja u nekog samo ako znamo da je ta osoba pouzdana. Kada gajimo sumnje da će Bog održati svoja obećanja i kolebamo se, ne možemo očekivati da ćemo nešto primiti od Njega. Verovati znači držati Boga za reč. To znači zavisiti od Boga i Njegovih obećanja, čak i kada nam naša osećanja drugačije govore. Jer „vjera je pak tvrdo čekanje onoga čemu se nadamo, i dokazivanje onoga što ne vidimo“. (Jevrejima 11,1) Vera se drži Božjih obećanja zato što se uzdamo u ono što je On rekao (Jevrejima 11,11). Vera zna da „Bogu nije moguće slagati“. (Jevrejima 6,18) Bog je isti juče, danas, i vavek (Jevrejima 13,8). Vera zna da Bogu ništa nije nemoguće (Luka 1,37).

Vera otvara vrata božanske riznice. Bog posredstvom Svetog Duha podstiče ljudska srca da steknu poverenje u Božju reč, a verom naše molitve pokreću ruku Svemogućega.

Šta vam pomaže da jačate u veri? Koje Isusove osobine vam pomažu da steknete poverenje u Njegovu spremnost i sposobnost da vam pomogne u vreme nevolje?

OSNOVA BIBLIJSKE MOLITVE: POZIVATI SE NA BOŽJA OBEĆANJA

Pročitajte tekst iz 1. Jovanove 5,14.15. Zašto možemo biti sigurni da nas Bog čuje i da primamo ono što tražimo od Njega?

Treći elemenat biblijske molitve jeste primanje. Nakon što smo nešto zatražili od Boga i iskazali veru u Njegova obećanja, treba da se pozovemo na ono što je obećao. Mi se verom oslanjamo na Njegova obećanja i zahvaljujemo Mu čak i pre nego što smo ih primili. Na taj način obećanja bivaju utisnuta u naša srca. Elen Vajt je rekla da smemo da tražimo „svaki dar koji je On obećao; zatim moramo da verujemo da ćemo primiti, i zahvaliti Bogu što smo primili“. (*Vaspitanje*, str. 258. original)

U Jevanđelju po Luki 8,11. Isus upoređuje Božju reč sa semenom. Kao što se celo drvo jabuke nalazi u semenu jabuke, tako se Božji dar nalazi u Njegovim obećanjima. Kada se uhvatimo za obećanje i zahvalimo Bogu za njega, mi već posedujemo dar koji je On obećao. Mi primamo obećani dar verom čak i pre nego što ga možemo osetiti ili videti.

U izveštaju o Lazarevom vaskrsenju u Jevanđelju po Jovanu 11. poglavlju vidimo da se Isus molio na taj način. Isus je tačno znao šta je bila Božja volja u toj prilici. Jedanaesti stih kaže da je On bio spreman da ispuni Božju volju i da je bio poslušan. U Jevanđelju po Jovanu 11,39-41. Isus se unapred zahvalio Ocu što će vaskrsnuti Lazara, iako je Lazar još uvek bio u grobu. Kada se Isus zahvalio Bogu, Njegova molitva bila je uslišena. Kao Božja deca treba da živimo oslanjajući se na Božja obećanja, a ne na objašnjenja. Iako ne možemo sve objasniti, možemo imati poverenja u Njegova obećanja.

„Gospod kaže: ‘Prizovi me u nevolji svojoj!’ (Psalam 50,15) On nas poziva da pred Njega iznesemo svoje teškoće i nevolje, svoju potrebu za božanskom pomoći. On nam nalaže da budemo brzi u svojim molitvama. Čim se teškoće pojave, treba da Mu uputimo svoje iskrene, ozbiljne molitve. Svojim upornim molitvama pružićemo dokaz svog dubokog poverenja u Njega. Svest o našoj potrebi nagoni nas da se ozbiljno molimo, a naš nebeski Otac biće dirnut našim molbama.“ (Elen Vajt, *Pouke velikog Učitelja*, str. 172. original)

Zašto je toliko važno da uvek sve iznesemo Bogu u molitvi?

MOLITVA ZA SVETOG DUHA

Pročitajte tekstove iz Efescima poslanice 3,16. i Dela apostolskih 2,38. Šta ovi tekstovi govore o primanju dara Svetoga Duha?

Možemo se moliti za različite potrebe, ali se jedna velika potreba izdvaja u ovom teškom vremenu u kome živimo: dar Svetog Duha. Ovo je najveći dar koji Isus može podariti. Davanjem Svetog Duha Bog svom narodu nije mogao da pruži više. Ovom daru ništa se ne može pridodati. (Uostalom, šta bi se moglo pridodati samom Božanstvu?) Zahvaljujući Njemu i Njegovom delovanju u našem životu, ispunjene su sve naše potrebe. Blagoslov Svetog Duha doneće sa sobom i druge blagoslove.

Međutim, postoji jedna glavna prepreka, a to smo mi, jer često nismo spremni da primimo Svetog Duha.

Moramo da shvatimo da kao i u vreme novozavetne Crkve prvo treba da se pokajemo i potpuno predamo svoj život Isusu. Da, samo nam podsticaj Svetog Duha omogućava da to upravo učinimo.

Međutim, kada odgovorimo na Njegov podsticaj, onda je pokajanje za grehe prvi rod delovanja Svetog Duha u našem životu. U veri i poniznosti treba da priznamo svoje grehe da bi On mogao da nas očisti od svake nepravde. Treba da shvatimo u kojoj meri smo pala bića, koliko su nam Bog i Njegova blagodat potrebni u našem životu. Bez Njega smo izgubljeni, mrtvi u svojim gresima i osuđeni na večnu smrt.

Dakle, iskrenom molitvom ispunićemo uslove pod kojima je Bog obećao da će nam dati Svetog Duha. Sve što treba da učinimo jeste da Ga tražimo od Boga, a On će nam rado podariti. „Nebeski Roditelj je voljniji da daruje Svetoga Duha onima koji ga mole, nego što su zemaljski roditelji voljni da daju dobre darove svojoj deci.“ (Elen Vajt, *Sveti Duh na putu spasenja*, str. 282)

Kao i u slučaju drugih duhovnih pitanja, dar Svetog Duha nije krajnji cilj. On nam se daruje da bismo uzdigli Isusa, da bismo prikazali Hristov karakter u svom životu i da bismo postali osposobljeni da služimo drugima u izgradnji Hristovog tela, Crkve. Zato je svaki oblik bogoslužjenja, bilo zajednički ili ličan, koji uzdiže Duha iznad Isusa Hrista pogrešan, jer upravo Isus „dovode k Ocu oboje u jednom Duhu“. (Efescima 2,18)

Zašto je dar Svetoga Duha najveći dar koji Isus može da nam daruje? Kakvo je vaše iskustvo sa darom Svetoga Duha? Koliko bi se vaš život razlikovao da nema ovoga dara?

ZA DALJE PROUČAVANJE

U knjizi Elen Vajt *Pouke velikog Učitelja* pročitajte poglavlje „Tražiti i davati“, str. 139-149. original.

Bez molitve ne bismo imali duhovnu silu u svom životu zato što nas molitva povezuje sa Izvorom te sile. Bez molitve ne bismo imali suštinsku vezu sa Bogom. Postali bismo prazni sudovi koji imaju „obličje pobožnosti“, lišeni sile i obećanja o darovima s visine. Nama su nesumnjivo, kao što smo videli ove sedmice, data divna obećanja o tome da Bog uslišava naše molitve. Međutim, šta da činimo kada ne dobijemo ono za šta se molimo, čak i kada smo nastojali da ispunimo sve uslove u skladu sa sposobnostima koje nam je Bog dao? „Nemojte se obeshrabriti ako vaše molitve ne budu odmah uslišene. Gospod vidi da je molitva često prožeta ovozemaljskim mislima. Ljudi se mole za ono što će ugoditi njihovim sebičnim željama, i Gospod ne ispunjava njihove molbe na način na koji oni očekuju. On ih vodi kroz probe i iskušenja, dok jasnije ne uvide svoje potrebe. On ne daje ljudima ono što će zadovoljiti njihove izopačene želje, što će im naneti štetu, i osramotiti Boga. On ne daje ljudima ono što će ugoditi njihovom slavloljublju i doprineti samouzdanju. Kada dolazimo Bogu, moramo biti poniznog i skrušenog srca, podređujući sve Njegovoj svetoj volji.“ (Elen Vajt, *In Heavenly Places*, str. 89)

ZA RAZGOVOR:

- 1. Na koje načine molitva utiče na vaše celokupno duhovno iskustvo? Odnosno, kakav uticaj molitva vrši na vas kada se molite? U kom smislu ste drugačiji posle molitve?**
- 2. Šta možete reći osobi koja se neprestano moli za određenu potrebu, a ona se nije ostvarila kako se ta osoba nadala i molila, kao što je na primer izlečenje bolesnog deteta? Kako stičemo poverenje u Boga čak i u takvim prilikama?**
- 3. Razgovarajte u razredu o svojim iskustvima u molitvi, i tome koliko vam ona znači. Šta ste naučili o molitvi što može pomoći drugima koji se bore da shvate njenu svrhu?**
- 4. Zašto je važno da se molimo čak i kada u potpunosti ne shvatamo kako molitva deluje?**

ŽALOŠĆENJE I ODBACIVANJE SVETOG DUHA

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Dela 7,51; Jevrejima 10,24.25; Efescima 4,25-5,2; 1. Solunjanima 5,19-21; Marko 3,28.29.

Tekst za pamćenje: „I ne ožalošćavajte Svetoga Duha Božijega, kojijem ste zapečaćeni za dan izbavljenja.“ (Efescima 4,30)

Sveti Duh ima jedinstvenu sposobnost da osvedoči grešnike u njihovo pravo grešno stanje. On, takođe, budi u nama želju da prihvatimo Isusa i Njegovu spremnost da nam oprostí grehe. Sveti Duh svojom neuporedivom silom može da nas učini pobednicima i osposobi nas da odražavamo predivan Isusov karakter.

U isto vreme, silnom i moćnom Svetom Duhu mogu se odupreti slabi grešnici zato što se On nikome ne nameće.

Greh je veoma primamljiv i privlačan: ipak, odvodi u veliku zabludu i smrt. Potpuno je suprotan Bogu i Njegovoj čistoj svetosti i dobroti. Odražavajući tu božansku svetost, Sveti Duh se suprotstavlja grehu na svaki način. Zato ga ožalošćavamo kada grešimo i kada nismo spremni da ostavimo greh. Ma koliko da je sila Svetog Duha velika, Njegov pozitivan uticaj može biti ugušen. Mi Ga odbacujemo kada nastavimo da živimo svojim grešnim životom. U Jevandeljima je čak zabeleženo da postoji jedan greh koji se ne može oprostiti: hula protiv Svetog Duha (Matej 12,31.32).

Ove sedmice proučavaćemo biblijske tekstove koji govore o žalošćenju i odbacivanju Svetog Duha, i gušenju Njegove sile.

ODUPIRANJE SVETOM DUHU

Pročitajte tekst iz Dela apostolskih 7,51. Kakva opomena je data u ovom stihu, i kako se ona odnosi na nas danas?

Brojni gresi spomenuti u Svetom pismu posebno su navedeni kao gresi protiv Svetog Duha. Mnogi od njih javljaju se na pojedinačnom planu. Međutim, uključena je, takođe, i opšta dimenzija, kao što možemo zaključiti na osnovu teksta iz Dela apostolskih 7,51. Stefan ističe da su njegovi tužitelji tvrdovrati, kao što su bili buntovni Izrailjci u trenutku kada su se klanjali zlatnom teletu (2. Mojsijeva 33,3). Oni su odbacili Svetog Duha odbijajući da poslušaju šta je Sveti Duh preko Božjih proroka želeo da utisne u njihova srca. Ovakav oblik protivljenja Bogu i Njegovom planu na kraju je podstakao neke da odbace tvrdnje Gospoda Isusa Hrista. Umesto da slede Isusa, oni su spoljašnji vid službe učinili zamenom za poslušnost živoj Božjoj reči.

Neverovatna je misao da krhka ljudska bića, koja je stvorio Bog i koja zavise od Njega, mogu da se odupru delovanju Svetog Duha i Božjoj blagodati. Ma koliko bio moćan, Bog nam se ne nameće mimo naše slobodne volje. On poštuje naše odluke.

Uostalom, da je Bog hteo da nas prisili na poslušnost, zašto to nije učinio u Edemskom vrtu, u odnosu sa Adamom i Evom, i tako poštedeo čitav svet problema greha? Bog nas je stvorio kao slobodna bića, sa pravom da donosimo moralne odluke, opredeljujući se za život ili smrt, dobro ili zlo. Kakav svet i skupocen dar je dat svakom od nas!

Iako je svako odgovoran za svoje lične odluke, mi, takođe, imamo i zajedničku odgovornost: treba da podstičemo jedni druge na vernost, poslušnost Božjoj reči, i blisku zajednicu sa Isusom (Jevrejima 10,24.25). Mi se danas odupiremo Svetom Duhu kada se odupiremo Božjoj reči i ne prihvatamo poruku Njegovih proroka.

Lako je osvrnuti se na stare Izrailjce i suditi im i kritikovati ih zbog svih grešaka koje su učinili. Međutim, šta je sa našim pogrešnim odlukama? Kako biste se osećali kada bi bile javno prikazane kao i greške starog Izrailja?

Kako možemo podsticati jedni druge na „ljubav i dobra dela“? Kakva je vaša odgovornost u podsticanju „ljubavi i dobrih dela“ u drugima?

ŽALOŠĆENJE SVETOG DUHA: PRVI DEO

Pročitajte tekst iz Efescima poslanice 4,30. Apostol Pavle koristi zapovedni način u ovom stihu i opominje nas da ne žalostimo Svetog Duha. Šta znači ožalostiti Svetog Duha?

Sveti Duh je ličnost, ne samo božanska sila. To je razlog što može biti ožalošćen. Ali kako mi žalostimo Svetog Duha? Ne bi trebalo da zaboravimo da je jedan od zadataka Svetog Duha da nam otvori oči da uočimo greh (Jovan 16,8). On nas vodi Isusu, koji oprašta naše grehe i posvećuje nas. Uostalom, Božji Duh je nazvan „svetim“. To znači da On prezire greh. Ali, On se raduje kada smo u svemu poslušni Bogu i kada razmišljamo i govorimo o onome što je čisto i sveto. Sa druge strane, žalostimo Ga kada gajimo nešto što nije dostojno našeg božanskog poziva, kada smo rešeni da se držimo greha ili umanjujemo njegovu ozbiljnost. Prema tome, žalošćenje Duha je ozbiljno pitanje.

Okvir Pavlove izjave u Efescima poslanici 4,30. o žalošćenju Svetog Duha tiče se načina života osobe pre nego što ju je Hristos obratio i posle obraćenja. Kao nova stvorenja u Hristu, treba da budemo strpljivi i blagi jedni prema drugima, trpeći jedni druge u ljubavi, i starajući se da održimo jedinstvo Duha u svezi mira (Efescima 4,2,3). Obnovljeni silom Svetoga Duha (Efescima 4,23), mi sledimo Hrista, koji je glava (Efescima 4,15), i ne hodamo više u praznosti svoga uma kao neznabošci (Efescima 4,17). Umesto toga, živimo životom koji je ugodan Bogu (Efescima 4,24-32).

Kad god dozvolimo da bilo kakva negativna pojedinost spomenuta u ovim stihovima iz 4. poglavlja pronađe mesta u našem srcu, i kada se ispolji u našim rečima i delima, tada je Duh tužan i ožalošćen. Ožalostiti Svetog Duha znači odbaciti Njegovo posvećujuće prisustvo i Njegovu preobražavajuću silu zato što svesno nastavljam da grešimo.

Sveti Duh ne posmatra ravnodušno kako živimo. Pročitajte tekst iz Efescima poslanice 4,25-31. i navedite one oblike ponašanja koji žaloste Svetog Duha. Zašto Svetog Duha ovo žalosti?

ŽALOŠĆENJE SVETOG DUHA: DRUGI DEO

Činjenica da možemo ožalostiti Svetog Duha govori da Bog nije ravnodušan prema nama i onome što činimo. Na Boga utiču naše odluke i način života.

Pročitajte tekst iz Efescima poslanice 4,25-32. Šta je u ovim stihovima rečeno da činimo i koliko bi naš život bio drugačiji kad bismo sledili ove biblijske naloge?

Mi radujemo Svetog Duha kada govorimo istinu u ljubavi; kada smo gnevni zbog greha, ali ne činimo greh u svom gnevu; kada radimo svojim rukama i koristimo plodove svoga rada da bismo pomogli nevoljnim; kada poučavamo druge i objavljujemo blagodat našim slušaocima; kada smo ljubazni, srdačni i spremni da oprostimo.

Ako tvrdimo da smo hrišćani, a živimo kao da Hristos nikada nije došao, i kao da naš život nije pod uticajem Njegovog vođstva i ljubavi, onda žalostimo Svetog Duha. Kada priznamo da verujemo u Istinu, a svojim postupcima i ponašanjem osporavamo to priznanje, takođe žalostimo Svetog Duha. Nedostatak moralnog poštenja Ga žalosti. Napori koje ulažemo u misionskom radu moraju biti tesno povezani sa našim moralnim ponašanjem. Ako naš život svedoči da smo zaista Božja deca i da odražavamo Isusov karakter, onda veselimo Njegovo srce.

Pročitajte sledeće stihove iz Efescima poslanice: 4,3.4.15.16.32. Šta oni otkrivaju o zajedničkom životu u Duhu? Kako se Duhom ispunjen život otkriva u zajednici sa drugim vernicima?

Zanimljivo je da se u 4. poglavlju Efescima poslanice, takođe, javlja izrazit pojam zajedništva. Ideja jedinstva se spominje nekoliko puta. Pavle se brine da održimo jedinstvo Duha zato što u svom životu treba da budemo slični Bogu u međusobnim odnosima, u okviru odnosa „jedan drugome“. (Efescima 4,32) Kako se odnosimo jedni prema drugima u crkvi, „starajući se držati jedinstvo Duha u svezi mira“ (Efescima 4,3), ključno je u našem nastojanju da ne žalostimo Duha. Bogu je zaista važno kako postupamo jedni prema drugima, jer predstajamo crkvu, hram Svetog Duha (1. Korinćanima 3,16.17). Kako se ophodimo jedni prema drugima u telu Hristovom od najveće je važnosti Božjem Duhu.

Do dobro je poznavati istinu, na primer, Trostruku anđeosku vest (Otkrivenje 14,6-12), ali postavite sebi sledeće pitanje: Kako se ophodim prema drugima, naročito onima koji su mi podređeni ili koji ništa ne mogu da učine za mene: odnosno, nemaju šta da mi ponude zauzvrat?

GAŠENJE DUHA

Pročitajte tekst iz 1. Solunjanima 5,19-21. Kako možemo ugasiti Svetog Duha?

Reč „gasiti“ navodi na ideju vatre. Isti koren reči u grčkom jeziku upotrebljen je u 1. Solunjanima 5,19. i Efescima 6,16. ukazujući da je nešto u vezi sa Svetim Duhom poput vatre koju možemo ugasiti. Ne treba da zaboravimo da Sveti Duh čini dve značajne pojedinosti za nas: osvedočava nas o grehu i daje nam silu da pobedimo greh. Obe su povezane sa posvećenjem.

Duh nam preko Božje reči govori ono što treba da znamo da bismo živeli svetim životom, a silom kojom stanuje u nama osposobljava nas da promenimo svoj život u skladu sa tim saznanjima. Jedan on načina na koji možemo izbeći da ugasimo Duha jeste da „proroštva ne preziremo“. (1. Solunjanima 5,19) Pavle savetuje vernike u Solunu da ne preziru proroštvo, i poziva ih da budu pronicljivi (1. Solunjanima 5,21). Pored toga što treba da budemo otvoreni za uticaj Svetog Duha u životu zajednice i nastojimo da ne gasimo Njegovo delo, potrebna nam je i pronicljivost, jer će lažna učenja i lažni proroci nastaviti da se šire Crkvom.

Nisu svi duhovi dobri. Međutim, Duhom nadahnutu Božja reč je žižak našoj nozi i videlo našoj stazi (Psalam 119,105). Ona je merilo kojim treba da merimo nova proroštva. U biblijska vremena ovakva svetiljka je imala fitilj koji je bacao svetlost pred noge onoga koji se kretao noću. Biblija nam kaže kako da „hodimo u Duhu“ (Galatima 5,25). To činimo pokoravajući se učenjima Božje reči i slušajući podsticaje Svetog Duha, dok nas usmerava kako treba da živimo.

Mnogi koji kažu da veruju da je Biblija Božja reč tumače je tako da Pismo lišavaju pravog autoriteta, a sebi uskraćuju stvarnu silu u životu. Takođe, kada prezremo Božju reč i ophodimo se prema njoj sa nepoštovanjem, ili zanemarujemo da je primenimo u svom životu, gasimo ovu svetiljku koja nam je data na nas vodi na našem putu i pokrene našu savest prema dobrim delima.

Pročitajte tekst iz 1. Solunjanima 4,7.8. Šta znači biti pozvan „u svetost“? U kojim oblastima u svom životu treba da upitate sebe da li ste „u svetosti“?

HULA NA SVETOG DUHA

Pročitajte sledeće tekstove: Marko 3,28.29; Luka 12,10; Matej 12,31.32. Ako svi gresi i bogohuljenja mogu biti oprošteni, šta ne može biti oprošteno?

Nijedan greh nije izazvao veću nesigurnost i agoniju među hrišćanima i nije bio u većoj meri pogrešno shvaćen nego hula protiv Svetog Duha. Neki smatraju da Isus ovde ima na umu neke naročito teške grehe. Međutim, dobro je da se podsetimo da su svi gresi mrski Bogu, iako neki izazivaju drastičnije posledice od drugih. Međutim, šta je Isus smatrao neoprostivim grehom?

Zapravo, nijedan od ovih tekstova ne kaže da ovaj greh ne može biti oprošten; već samo da neće biti oprošten. Podsetimo se: delo Svetoga Duha je da osvedoči grešnike u njihov greh i da u njima probudi želju da prihvate Isusa koji Jedinji prašta grehe. Hula na Svetoga Duha, prema tome, mora biti shvaćena kao namerno i stalno odbacivanje Isusovog dela spasenja. Ona se javlja kada se pojedinac voljno i uporno odupire svedočanstvima Svetoga Duha o Hristu, Njegovom spasenju i blagodati.

Isus ne govori o nekome ko izgovara nekoliko klevetničkih reči. Hula na Svetog Duha osoba čini samo u okviru upornog neverovanja i otvorenog neprijateljstva prema Isusu. Hula na Svetog Duha nije jedan događaj, već opredeljen način života.

„Umesto da prihvate dokaze koji im se nude, umesto da u Hristovim delima prepoznaju dar Neba, oni su se i dalje držali svojih zlih namera i govorili: ‘On čini ova divna dela sotonskom silom.’ To je bio greh protiv Svetog Duha.“ (Elen Vajt, *Loma Linda Messages*, str. 156)

Kada ljudsko srce zauzme stav upornog protivljenja Bogu i tako svesno odbije da pruži Isusu što Mu pripada, ono postaje sve tvrđe i ne uspeva da prizna istinu svedočanstva Svetog Duha o Božjoj spasonosnoj žrtvi datoj u Isusu Hristu. Ovaj greh prevazilazi mogućnost praštanja, ne zato što je Bog nemoćan ili nespreman da oprost, već zato što osoba ne može da prepozna svoj greh. Dakle, ona ne prihvata oprostaj koji joj se nudi kroz Isusa. Ovakav stav, naravno, ima večne posledice.

Kako možemo biti sigurni da se, bez obzira šta tvrdimo za sebe, ne protivimo Bogu i ne odupiremo Svetom Duhu? (Vidi: 1. Jovanova 5,3; Rimljanima 8,14)

ZA DALJE PROUČAVANJE

Sama činjenica da ljudi zabrinuto postavljaju pitanje da li su učinili neoprostiv greh otkriva da najverovatnije nisu. Da su ga počinili, sigurno ne bi bili zabrinuti zbog toga. Njihova zabrinutost je sav potreban dokaz da su zaista i dalje otvoreni za vođstvo Svetog Duha. Ono što treba da učine jeste da tražeći Isusovu pravdu i držeći se Isusovih zasluga nastave dalje u veri i poslušnosti. Samo pokriveni Hristovom pravdom, koja je lično „pravda Božija“ (Rimljanima 10,3), mogu imati mir i sigurnost koje su im neodložno potrebni.

Bog zapravo ne može da oprostí samo onim osobama koje uporno odbijaju da dođu Isusu i prime oproštenje. „Greh hule protiv Svetog Duha ne počiva na trenutno izgovorenoj reči ili učinjenom delu. Hula je čvrsto, odlučno odbacivanje istine i dokaza.“ (Elen Vajt, *The SDA Bible Commentary*, 5. sveska, str. 1093) „Niko hulu protiv Svetoga Duha ne treba da smatra kao nešto tajnovito i neodređeno. Hula protiv Svetog Duha je greh koji potiče od stalnog odbijanja odgovora na poziv za pokajanje.“ (Isto, str. 1093)

ZA RAZGOVOR:

1. Ako bi vam neko prišao uplašen da je počinio neoprostiv greh, šta biste mu rekli i koje tekstove biste naveli? Zašto je shvatanje da se spasenje dobija isključivo verom toliko važno u pomaganju onima koji smatraju da su beznadežno izgubljeni?

2. Mi gasimo Svetog Duha kada odbijamo da se ponašamo ili govorimo kako nas On vodi. U kojim prilikama smo u opasnosti da gasimo Svetog Duha? Odnosno, u kojim oblastima u svom životu (ako ima neka oblast?) uviđamo da se odupiremo Božjem vođstvu, i kako možemo naučiti da Mu se u potpunosti predamo?

3. Ponekad Bog dozvoljava da u naš život dođu određene okolnosti zbog kojih smo ljuti i koje ne razumemo. Nešto slično dogodilo se Jovu. Zašto ogorčenost može da ugrozi delo Svetog Duha u našem životu? Kako možemo u većoj meri verovati Bogu i svoj život potpuno pokoriti Njemu čak i u najtežim trenucima?

4. U strahu da ne budu „ukaljani“ onim što smatraju pokvarenim uticajem u Crkvi, neki se u potpunosti izdvajaju od tela i nastavljaju dalje sami. Šta je pogrešno u ovom stavu i zašto takav postupak ne predstavlja biblijski model koji hrišćani treba da slede?

DELO SVETOGA DUHA

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Jovan 16,8-11; Rimljanima 5,10; Jevrejima 4,15.16; 1. Petrova 5,8.9; 1. Jovanova 5,12.13; Psalam 31,24.

Tekst za pamćenje: „A Bog nada da ispuni vas svake radosti i mira u vjeri, da imate izobilje u nadu silom Duha Svetoga.“ (Rimljanima 15,13)

Na kraju našeg proučavanja o Svetom Duhu i duhovnosti u ovom tromesečju, usredsredićemo se na još jedno značajno delo Duha kome do sada nismo poklonili pažnju.

Kada je Isus objavio učenicima da ide Ocu, obećao je da će im poslati Svetog Duha. „A Utješitelj Duh Sveti, kojega će Otac poslati u ime Moje, On će vas naučiti svemu i napomenuće vam sve što vam rekoh.“ (Jovan 14,26)

Prema Isusovim rečima, Sveti Duh je *parakletos*, odnosno „Pomoćnik“, „Utešitelj“ ili „Zastupnik“ koji posreduje za nas. U isto vreme Isus je, takođe, najavio kakvo će delo taj Zastupnik vršiti: On će „pokarati“ (pokazati, osvedočiti) svet za greh, pravdu i sud.

U toku ove poslednje sedmice podrobnije ćemo proučavati ovo posebno delo Svetog Duha. Takođe ćemo saznati kako je ovo delo Duha povezano sa drugim važnim vidovima Njegove službe za nas: našom sigurnosti spasenja i slavnom nadom koja nas podstiče da živimo kao učenici Isusa Hrista.

Su

Proučiti
celu
pouku

Pročitajte tekst iz Jevandelja po Jovanu 16,8.9. Kakav važan posao Sveti Duh obavlja za nas i zašto je toliko značajan?

Isus je Svetog Duha nazvao *parakletos*. Ta reč bogata je značenjima i prenosi ideju pomoćnika, zastupnika i utešitelja. Sveti Duh ne pristupa ovom važnom zadatku osvedočenja kao opadač braće ili kao naš tužilac. Isus Ga nije poslao da bi nas osudio, već da nam pomogne da uvidimo svoju potrebu za blagodaću.

Samo će Utešitelj biti primljen kao Pomoćnik. Veoma je žalosno što hrišćani, ma koliko njihove namere bile dobre, često prilaze grešnicima ispunjeni duhom osude umesto željom da im pomognu. Ako idemo unaokolo ukazujući na greh u životima drugih ljudi, onda činimo nešto na šta nas Isus nije pozvao. Uostalom, ko smo mi da upiremo prstom u greh drugih kada smo i mi sami grešni?

Pročitajte tekstove iz Rimljanima poslanice 2,1. i Jevandelja po Mateju 7,3. Kakavu poruku moramo izvući iz ovih stihova?

Mi smo Njegovi svedoci, ne tužioci. Pozvani smo da svedočimo o Njegovoj otkupiteljskoj sili, a ne da sudimo drugima zbog njihovih pogrešaka. Pokušavajući da osudimo druge ljude zbog njihovih greha, preuzimamo na sebe posao koji nije naš; to je delo Svetoga Duha.

Utešitelj je taj – ne mi – koji će „pokarati“ (Jovan 16,8), odnosno osvedočiti svet šta je zapravo greh. Ljudi koji nisu posvetili svoj život Isusu često ne shvataju šta je zaista greh i koliko može biti poguban.

Ovde se ne misli da će Duh navesti određena grešna dela. Umesto toga, On prelazi na osnovni greh: neverovanje u Isusa Hrista (Jovan 16,9). Naš najdublji jad i otuđenje nisu posledica našeg moralnog nesavršenstva, već udaljavanja od Boga i našeg odbijanja da prihvatimo Onoga koga je Bog poslao da nas spase iz ovakvog stanja.

Osnovni problem greha je što ne verujemo u Isusa, odbacujući na taj način Onoga koji Jedini može da nas spase od greha i krivice. Upravo je greh taj koji stavlja sebe u središte i odbija da poveruje u Božju reč. Samo Sveti Duh može otvoriti naše srce i um da uvidimo svoju veliku potrebu za pokajanjem i otkupljenjem koje je omogućeno Hristovom smrću.

POTREBA ZA PRAVDOM

U tekstu iz Jevandelja po Jovanu 16,8. zabeleženo je da će Sveti Duh osvedočiti svet ne samo o grehu, već i o pravdi. Drugim rečima, svet, koji zapravo ne zna šta je greh, ne zna ni šta je istinska pravda.

Neobraćeni ljudi smatraju da je spoljašnja moralnost dovoljna. Oni teže svojoj, a ne Božjoj pravdi. Oni teže pravdi koja potiče iz njihovih spoljašnjih dela, kao što je poslušnost Božjem zakonu. Međutim, naša dela poslušnosti Zakonu nikada nas ne mogu opravdati pred Bogom.

U Knjizi proroka Isaije 64,6. prorok upoređuje sva pravedna dela ljudi svoga vremena sa „prljavim haljinama“. Čak je i naša, prema našem ličnom shvatanju, najbolja verski nadahnuta pravda, zapravo upravo suprotno: nepravda.

Međutim, Isusova pravda nam je dovoljna. Ona zadovoljava sve zahteve Božjeg zakona. Nju vrednuje Bog Otac. Mi je možemo tražiti samo verom u Isusa Hrista.

Pročitajte tekstove iz Rimljanima poslanice 5,10. i Jevrejima poslanice 4,15.16. Kako je naša pravda povezana sa Hristovom živom službom u Očevom prisustvu na Nebu?

Pravda koju Zakon zahteva ispunjena je Isusovim savršenim životom. On je umro za nas. Iako je bio odbačen od strane onih koji su Ga ovde na Zemlji osudili na smrt, Otac Ga je primio na Nebu. Bog Otac je pomoću vaskrsenja stavio pečat svog odobravanja na Isusov život i delo otkupljenja. Isus sada živi da posređuje za nas (Jevrejima 4,15.16). Zasluge svoje smrti pripisuje nama zato što mi ne posedujemo pravdu koja je potrebna za spasenje.

Dakle, mi možemo da živimo zato što On živi u nama. „A ja više ne živim, nego živi u meni Hristos. A što sad živim u tijelu, živim vjerom Sina Božijega, kojemu omiljeh, i predade Sebe za mene.“ (Galatima 2,20) Kada Isus živi u nama, mi hodamo Duhom (Rimljanima 8,4) i primamo novi duhovni život Njegovom silom (uporedite: Galatima 3,2-5; 5,16.18).

Isusovo uzdizanje Ocu omogućilo Mu je da posredstvom Duha bude prisutan među nama. Ispunjeni silom Svetog Duha, Njegovi učenici u sve većoj meri žive u skladu sa Hristom.

Da li ste iskusili koliko su „prljavi“ vaši pokušaji da budete pravedni? Čemu vas to uči o potrebi za Hristovom pravdom?

OSVEDOČENJE U SUD

Pročitajte tekst iz Jevandjelja po Jovanu 16,8.11. O kakvom sudu Isus ovde govori? Zašto je ovaj sud radosna vest?

Ostaje još jedno važno osvedočenje koje predstavlja delo Duha: osvedočenje o sudu. Čini se da veliki deo našeg propovedanja o ovoj temi ide u pogrešnom i štetnom pravcu. Razgovori o grehu i pravdi često navode mnoge koji sebe proglašavaju hrišćanima da izreknu upozorenje o sudu onima koji odbacuju Hrista. Čineći tako, oni žele da opomenu grešnike, često ih zastrašujući, o budućem sudu koji ih čeka.

Iako je ovaj sud stvaran, to nije ono o čemu Isus govori u Jevandelju po Jovanu 16,11. Na osnovu jezika zaključujemo da Gospod ne govori o budućem sudu, kao u Jevandelju po Jovanu 12,48. Aspekt suda na koji Isus sada ukazuje jeste radosna vest da je sotona već osuđen na Golgoti. Sotona, veliki neprijatelj istine, sada živi u pozajmljenom vremenu. Sud će doći, ali ovde se težište stavlja na svest o tome da je knez ovoga sveta već osuđen (Jovan 12,31).

Pročitajte tekst iz 1. Petrove 5,8.9. Kako Petar opisuje sotonu? Kako mu se možemo odupreti?

Davo, koji zna da ima malo vremena i da je kobno poražen na Golgoti, ipak je i dalje živ. On je gnevan i pokušava da proždere koga god može. Međutim, on je poraženi neprijatelj, jer je Isus izvojevao pobedu. Isusova krv nas čini slobodnima.

Kada su u toku Drugog svetskog rata prilikom napada saveznika na Francusku 6. juna 1944. nacističke trupe doživele odlučan udarac, bilo je jasno da je Hitler poražen. Ipak, jedanaest meseci između dana D (kada je napad počeo) i dana pobeđe (8. maja 1945, kada se u Evropi rat završio) bili su najkrvaviji od svih. Slično tome, sotona zna da je nesumnjivo poražen na krstu: ipak, on se uporno bori i pokušava da proždere što više ljudi. U ovim teškim vremenima pozvani smo da budemo trezni, da pazimo i stavimo sve svoje brige na Isusa, jer se On brine o nama (1. Petrova 5,7.8)

Zašto je sud radosna vest? Ko je naša sigurnost u sudu? Kako možemo propovedati o sudu šireći nadu, a ne strah?

SIGURNOST SPASENJA

Pročitajte sledeće tekstove: 1. Jovanova 5,12.13; Rimljanima 8,15-17; 2. Korinćanima 5,5. Kada prihvatimo Hrista za svog Spasitelja, zašto možemo imati sigurnost večnog života? Šta je temelj ove sigurnosti?

Sveti Duh vodi grešnike Isusu. Isusova zamenička smrt nas je pomirila sa Bogom. Isusovo praštanje nam daje slobodu da živimo novim životom kao Božja usvojena deca. Više nismo Božji neprijatelji (Rimljanima 5,10), već hodamo po Duhu (Rimljanima 8,4) i duhovno mislimo (Rimljanima 8,5). Ako nemamo Hristovog Duha, nismo Njegova deca i ne pripadamo Njemu (Rimljanima 8,9). Ali, sada imamo unutrašnje svedočanstvo Svetog Duha koji stanuje u nama. On svedoči da pripadamo Isusu i da smo naslednici Božji i sunaslednici Hristovi (Rimljanima 8,17). Ista životna sila koja je podigla Isusa iz mrtvih sada deluje u nama i oživljava nas, koji smo bili duhovno mrtvi (Rimljanima 8,10). Čak i više od toga, On jamči našem srcu sigurnost da istinski pripadamo Bogu. Od trenutka kada smo čuli i poverovali u Jevanđelje našeg spasenja, zapečaćeni smo u Isusu Duhom Svetim, koji je dat kao „Zalog nasljedstva našega“. (Efescima 1,13.14) Svaki vernik može imati tu sigurnost (1. Jovanova 5,12.13).

Pročitajte tekst iz Efescima poslanice 1,13.14. Šta znači biti zapečaćen Duhom?

Oni koji prihvataju Hrista ponovo su rođeni: odnosno, rođeni su „Duhom“ (Jovan 3,3.5). Sveti Duh potvrđuje ovu činjenicu u našem srcu da bismo imali sigurnost da smo spaseni i da bismo iskusili radost jer smo Božja deca. Na osnovu toga da li imamo Svetog Duha prepoznaje se da li pripadamo Hristu. „Ako ko nema Duha Hristova, on nije Njegov.“ (Rimljanima 8,9) Sada smo potpuno svesni da je Bog naš Otac pun ljubavi, a mi Njegova draga deca. Sveti Duh je kapara, depozit ili zalog konačnog dara večnog života i besmrtnosti koji će nam biti darovan prilikom Isusovog drugog dolaska (1. Korinćanima 15,51-54). Ovo je obeležje prave vere. Teško je zamisliti kako hrišćani mogu svedočiti uverljivo i u sili ako nemaju ovu sigurnost.

„Govorite hrabro, govorite sa verom, govorite sa nadom i svi ćete svetleti u Gospodu. Neprestano razmišljajte o otvorenim vratima koja je Hristos postavio pred vas, koja nijedan čovek ne može zatvoriti. Bog će zatvoriti vrata zlu, ako Mu date priliku. Kada neprijatelj navali kao reka, Duh Gospodnji podići će zastavu nasuprot njemu.“ (Elen Vajt, *The Advent Review and Sabbath Herald*, 16. april 1889)

SVETI DUH I NADA

Pročitajte sledeće tekstove: Rimljanima 5,4.5; 15,13. i 1. Korinćanima 13,13. Kako su ljubav i nada međusobno povezane? Na koji način Sveti Duh učestvuje u pružanju ljubavi i nade?

Upravo je Sveti Duh izlio Božju ljubav u naša srca. On nas povezuje sa Bogom i čini da Božja ljubav stanuje u nama. Božja postojana i nepromenljiva ljubav je razlog i temelj naše nade. Nje ne bi bilo bez ljubavi, jer je samo ljubav pokreće. Pošto se Božja ljubav prepliće sa Njegovom vernošću, imamo divnu nadu da će On ponovo doći i povesti nas tamo gde je On.

Pročitajte tekst iz Psalma 31,24. Kakav uticaj nada ima na nas?

Nada nadahnjuje. Nada nam pruža snagu. Nada nas podstiče da pevamo i budemo radosni. Nada je suštinska u našem životu. Bez nade, kakva je svrha života?

Imati nadu, međutim, nije isto što i biti optimističan. Optimisti smatraju da će sve biti bolje: vremenske prilike, prilike u privredi, ocene u školi, novčane prilike, itd. Nada nije slepi optimizam. Ona je utemeljena na Božjoj vernosti i obećanjima koja je On dao u prošlosti. Nada veruje da će Bog ispuniti što je rekao zato što je veran i istinit. Bog je pokazao da je pouzdan, i da se ne koleba. Njegova postojanost i istina su temelj naše nade.

Nema sumnje, takođe, da temelj svoje nade pronalazimo u Isusu na krstu. Kada pogledamo krst, na najsnažniji način možemo sagledati stvarnost Božje ljubavi prema nama. Krst, na kome je Isus umro za naše grehe, daje i nama i univerzumu neuporedivo otkrivenje kakav je zapravo Bog. Dakle, kao pala i prolazna bića u prostranom i velikom kosmosu, možemo pronaći nadu, ne u sebi ili u „velikim“ delima koja smo ostvarili, već u našem Bogu, Bogu koji nam se otkrio na krstu.

Kako je adventna nada utemeljena na Božjim vernim obećanjima? Kako nada utiče na život? Kako možemo razviti način života koji odražava nadu umesto očajanja?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Pročitajte tekstove za mesec oktobar pod zajedničkim naslovom „Spremni za prijem Duha“ iz knjige Elen Vajt *Sveti Duh na putu spasenja*.

Delovanje Svetog Duha možemo ukratko sažeti sledećim rečima: Sveti Duh radi skladno sa Bogom Ocem i Bogom Sinom da bi ostvario naše spasenje. Sveti Duh nas budi iz duhovne smrti. Osvedočava nas u našu grešnost i otvara oči da uvidimo činjenicu da smo izgubljeni ako se oslanjamo samo na sebe. On u nama budi želju za promenom i vodi nas Isusu Hristu, koji Jedini može zadovoljiti potrebe našeg unutrašnjeg bića. Daje nam sigurnost spasenja zato što nas uvek usmerava Isusu i onome što je učinio za nas. Menja nas da budemo sličniji Hristu. Pomaže nam da ostanemo verni u našem hodu sa Bogom. Osposobljava nas da ispunimo Božju volju i aktivno se uključimo u misionarski rad. On čini pisanu Božju reč našim sigurnim vodičem i merilom hrišćanskog života i učenja. Gde bismo bili bez Svetog Duha? Kako bismo mogli raditi bez Njega? Bili bismo očajni i izgubljeni, i ništa ne bismo mogli učiniti što bi Bogu odalo slavu i čast. Zahvalimo Isusu što je obećao i poslao Svetog Duha. „Sveti Duh je najveći od svih darova koje je On mogao da zatraži od svog Oca za uzdizanje Njegovog naroda.“ (Elen Vajt, *Sveti Duh na putu spasenja*, str, 11)

ZA RAZGOVOR:

- 1. Razmišljajte više o pitanju šta je greh i šta je pravda. Zašto mi, kao hrišćani koji veruju da je Biblija Božja reč, imamo drugačije shvatanje greha i pravde nego oni koji ne veruju u Bibliju? Kakve razlike su u pitanju? Šta Biblija uči o grehu i pravdi što drugi izvori ne uče?**
- 2. Podelite sa članovima svog subotnoškolskog razreda koji vidovi rada Svetog Duha su vam najdragoceniji. Zašto su vam toliko važni i kako su uticali na vaš život?**
- 3. Razgovarajte u razredu o nadi koju imamo u Isusu? Koji su razlozi ove nade? Odnosno, ako bi vas neko upitao za „vaše nadanje“ (1. Petrova 3,15), kakav odgovor biste dali i zašto? Koliko je vaš argument ubedljiv?**
- 4. Pouka za ovu sedmicu govorila je o pitanju sigurnosti spasenja. Šta je sigurnost spasenja? Ako je imamo, zašto je imamo? Na čemu mora biti zasnovana? Po čemu se razlikuje od pretpostavki?**

JANUAR

PONOVO U DOMU!

Po Božjem obličju

1. N Rimljanima 15,4. Da, nadu imamo
2. P 1. Korinćanima 10,11. Ima nade
3. U Priče 10, 21. Mesto u nizu
4. S O Jovu 4,8. Kakav rod?
5. Č 1. Mojsijeva 1,27. Po Božjem obličju
6. P 1. Mojsijeva 2,15. Edemski vrt
7. S 1. Mojsijeva 2,17. Sloboda izbora

Zajednica između Boga i čoveka

8. N 1. Mojsijeva 2,18. »Drug prema njemu!«
9. P 1. Mojsijeva 3,1. Prevareni!
10. U 1. Mojsijeva 3,6. Iskorišćeni od strane sotone
11. S Propovednik 1,17. Kada je bolje ne znati
12. Č 1. Mojsijeva 3,16.17. Prokleti!
13. P O Jovu 12,7-9. Pouke iz prirode
14. S Jevrejima 7,25. Zajednica između Boga i čoveka

Ponovo u domu!

15. N Propovednik 7,29. Skupa greška
16. P 1. Mojsijeva 5,5. Usmeno prenošenje
17. U 1. Korinćanima 15,22.23. Ponovo u domu!
18. S Jevrejima 11,4. Od vas zavisi
19. Č 1. Mojsijeva 4,4.5. Dva puta
20. P 1. Mojsijeva 4,6.7. Vaše lice govori
21. S 1. Mojsijeva 4,16. Kajinov odlazak

Gledati u Hrista

22. N 1. Mojsijeva 5,21.22. On je hodao sa Bogom
23. P 1. Mojsijeva 5,24. Bog ga je uzeo
24. U 2. Korinćanima 3,18. Gledati u Hrista
25. S Jevrejima 11,5. Otvorena vrata
26. Č Psalam 115,4-8. Bog ili idoli?
27. P 1. Mojsijeva 6,4. Divovi na zemlji
28. S 1. Mojsijeva 4,21.22. Zloupotrebljeni darovi

»...Do dana...«

29. N Matej 24,38.39. Imućno društvo
30. P Matej 24,38. »Ženjahu se i udavahu...«
31. U 2. Petrova 2,5. »...Do dana...«

FEBRUAR

BOG ŠTITI SVOJ NAROD

Sigurni u lađi

1. S 1. Mojsijeva 6,13.14. Gradnja kovčega
2. Č 1. Mojsijeva 7,1. Sigurni u lađi
3. P 1. Mojsijeva 7,10. Posle sedam dana
4. S Luka 17,26.27. »Kao što je bilo u vreme Nojevo...«

Bog štiti svoj narod

5. N 1. Mojsijeva 11,4. Bog siđe da vidi
6. P 1. Mojsijeva 11,8. Smeteni i rasejani
7. U Jevrejima 11,8. Bez postavljanja pitanja
8. S 1. Petrova 1,7. Postoji razlog
9. Č Psalam 105,14.15. Bog štiti svoj narod
10. P 1. Mojsijeva 13,8.9. Održavanje mira
11. S 1. Mojsijeva 13,12.13. Prema Sodomu

Bolja zemlja

12. N 1. Mojsijeva 18,19. Dom koji Bog može da blagoslovi
13. P Jevrejima 13,2. Gostoprimstvo ukazano strancima
14. U 1. Mojsijeva 18,23.25. Poslednji dani Sodoma
15. S 1. Mojsijeva 19,1.2. Nesigurne ulice
16. Č 2. Petrova 2,6. Poslednja noć
17. P Luka 17,32. Ne zaboravite
18. S Jevrejima 11,16. Bolja zemlja

Neka vaša religija pokaže

19. N Jevrejima 11,17-19. Ništa nije tako dragoceno
20. P 1. Mojsijeva 24,3.4. Izbor bračnog druga
21. U 1. Mojsijeva 24,7. Srećan brak
22. S Filibljanima 2,15. Neka vaša religija pokaže
23. Č 1. Mojsijeva 25,27. Blizanci dolaze na svet
24. P 1. Mojsijeva 25,34. Obrnute vrednosti
25. S Psalam 37,5. Zamena prvenštva

Povratak Bogu

26. N Jevrejima 12,17. Gorka cena
27. P 1. Mojsijeva 28,12. Nada za begunca
28. U 1. Mojsijeva 28,22. Povratak Bogu

MART

ISTINA PRIBLIŽAVA NEBU

Rezultat ličnog izbora

1. S 1. Mojsijeva 29,20. Sedam kratkih godina
2. Č 1. Mojsijeva 32,26. Pitanje života i smrti
3. P Jeremija 30,7. Vreme muke Jakovljeve
4. S 1. Mojsijeva 32,28. Obećana sila

Šta anđeli mogu da učine za nas

5. N Efescima 4,32. Susret
6. P Jovan 3,36. Različiti putevi
7. U 1. Mojsijeva 37,4. Dom u nevolji
8. S 1. Mojsijeva 49,22. Nadahnuta odluka
9. Č 1. Mojsijeva 39,2,3. Blagoslovena saradnja
10. P 1. Mojsijeva 39,9. Kako bih mogao to da učinim?
11. S Psalam 105,18,19. Poučavanje u tamnici

Istina približava Nebu

12. N Priče 22,29. Uvek isto
13. P O Jovu 28,28. Sve po Božjem planu
14. U 1. Mojsijeva 49,23,24. Bio je sličan Hristu
15. S Priče 22,6. Majka robinja
16. Č Jevrejima 11,24,25. Pravi izbor
17. P Dela 7,22. Pogrešan put
18. S 1. Korinćanima 3,19. Božja škola

Istina će konačno pobediti

19. N Jevrejima 11,26. Veće bogatstvo
20. P Jevrejima 11,27. Videti Onoga koji se ne vidi
21. U Priče 2,6. Sticanje i napuštanje navika
22. S 2. Mojsijeva 3,10. Bog ga šalje
23. Č Galatima 6,7. Ko je Gospod?
24. P 2. Mojsijeva 10,20. Otvrdnjavanje srca
25. S Psalam 105,43. Najzad slobodni!

Karakter se otkriva u delima

26. N Psalam 105,39. Oblak i oganj
27. P 2. Mojsijeva 14,15. Sigurna staza
28. U 2. Mojsijeva 15,2. Pesma Mojsijeva i Jagnjetova
29. S 2. Mojsijeva 16,2. Narod se opet žali
30. Č 1. Timotiju 2,8. Ruke uzdignute prema Nebu
31. P 2. Korinćanima 6,1. Dve ruke za Gospoda

ČITANJE BIBLIJE REDOM

Januar		Februar		Mart	
1. 1. Mojs.	1-3	1. 3. Mojs.	10-12	1. I. Navin	5-9
2. «	4-6	2. «	13-15	2. «	10-12
3. «	7-9	3. «	16-20	3. «	13-15
4. «	10-12	4. «	21-23	4. «	16-19
5. «	13-15				
6. «	16-20	5. «	24-27	5. «	20-24
7. «	21-23	6. 4. Mojs.	1-4	6. O Sud.	1-3
		7. «	5-7	7. «	4-6
8. «	24-26	8. «	8-10	8. «	7-9
9. «	27-31	9. «	11-13	9. «	10-12
10. «	32-34	10. «	14-16	10. «	13-15
11. «	35-38	11. «	17-19	11. «	16-18
12. «	39-41				
13. «	42-44	12. «	20-22	12. «	19-21
14. «	45-47	13. «	23-26	13. O Ruti	1-2
		14. «	27-29	14. «	3-4
15. «	48-50	15. «	30-32	15.1. Sam.	1-3
16. 2. Mojs.	1-3	16. «	33-36	16. «	4-6
17. «	4-6	17. 5. Mojs.	1-3	17. «	7-9
18. «	7-9	18. «	4-6	18. «	10-12
19. «	10-12				
20. «	13-15	19. «	7-9	19. «	13-17
21. «	16-18	20. «	10-13	20. «	18-20
		21. «	14-16	21. «	21-23
22. «	19-21	22. «	17-19	22. «	24-26
23. «	22-26	23. «	20-22	23. «	27-31
24. «	27-29	24. «	23-25	24. 2. Sam.	1-3
25. «	30-32	25. «	26-28	25. «	4-6
26. «	33-35				
27. «	36-38	26. «	29-31	26. «	7-11
28. «	39-40	27. «	32-34	27. «	12-14
		28. I. Navin	1-2	28. «	15-17
29. 3. Mojs.	1-3	29. I. Navin	3-4	29. «	18-20
30. «	4-6			30. «	21-24
31. «	7-9			31. 1. O Car.	1-3

VEČERNJE BOGOSLUŽENJE U PORODICI

Januar	Februar	Mart
1. Psalam 1.	1. Psalam 29.	1. Psalam 53.
2. Psalam 2.	2. Psalam 30.	2. Psalam 54.
3. Psalam 3.	3. Psalam 31,1-14.	3. Psalam 55.
4. Psalam 4.	4. Psalam 31,15-24.	4. Psalam 56.
5. Psalam 5.	5. Psalam 32.	5. Psalam 57.
6. Psalam 6.	6. Psalam 33.	6. Psalam 58.
7. Psalam 7.	7. Psalam 34.	7. Psalam 59.
8. Psalam 8.	8. Psalam 35,1-14.	8. Psalam 60.
9. Psalam 9.	9. Psalam 35,15-28.	9. Psalam 61.
10. Psalam 10.	10. Psalam 36.	10. Psalam 62.
11. Psalam 11.	11. Psalam 37,1-19.	11. Psalam 63.
12. Psalam 12.	12. Psalam 37,20-40.	12. Psalam 64.
13. Psalam 13.	13. Psalam 38.	13. Psalam 65.
14. Psalam 14.	14. Psalam 39.	14. Psalam 66.
15. Psalam 15.	15. Psalam 40.	15. Psalam 67.
16. Psalam 16.	16. Psalam 41.	16. Psalam 68.
17. Psalam 17.	17. Psalam 42.	17. Psalam 69,1-16.
18. Psalam 18,1-15.	18. Psalam 43.	18. Psalam 69,17-36.
19. Psalam 18,16-30.	19. Psalam 44,1-12.	19. Psalam 70.
20. Psalam 18,31-50.	20. Psalam 44,13-26.	20. Psalam 71,1-14.
21. Psalam 19.	21. Psalam 45.	21. Psalam 71,15-24.
22. Psalam 20.	22. Psalam 46.	22. Psalam 72.
23. Psalam 21.	23. Psalam 47.	23. Psalam 73,1-15.
24. Psalam 22,1-15.	24. Psalam 48.	24. Psalam 73,16-28.
25. Psalam 22,16-31.	25. Psalam 49.	25. Psalam 74.
26. Psalam 23.	26. Psalam 50,1-15.	26. Psalam 75.
27. Psalam 24.	27. Psalam 50,16-23.	27. Psalam 76.
28. Psalam 25.	28. Psalam 51.	28. Psalam 77.
29. Psalam 26.	29. Psalam 52.	29. Psalam 78,1-14.
30. Psalam 27.		30. Psalam 78,15-28.
31. Psalam 28.		31. Psalam 78,29-42.

Predlažemo vernicima da ove tekstove čitaju u toku večernjeg bogoslužjenja u svojoj porodici.

POČETAK SUBOTE U JANUARU 2017. GODINE

MESTO	DATUM			
	7.	14.	21.	28.
Kladovo, Negotin	16,07	16,15	16,24	16,33
Vršac , Bor, Zajebčar	16,09	16,17	16,26	16,35
Kikinda , Srpska Crnja, Alibunar, Požarevac, Knjaževac , Pirot	16,11	16,19	16,28	16,37
Subotica , Senta, Bečej, Zrenjanin , Pančevo, Kovin, Smederevo, Smederevska Palanka, Svetozarevo, Paraćin, Niš , Leskovac	16,13	16,21	16,30	16,39
Bačka Topola, Kula, Vrbas, Novi Sad , Beograd , Arandelovac, Kragujevac , Kruševac, Vranje, Radoviš, Strumica	16,15	16,23	16,32	16,41
Sombor , Bačka Palanka, Sremska Mitrovica, Ruma, Šabac, Čačak , Kraljevo, Priština, Kumanovo, Kavadarci, Devđelija	16,17	16,25	16,34	16,43
Beli Manastir, Osijek , Dalj, Vukovar, Vinkovci, Šid, Bogatić, Bijeljina , Užice, Novi Pazar, Kosovska Mitrovica, Skoplje, Veles, Prilep	16,19	16,27	16,36	16,45
Loznica, Peć , Đakovica, Prizren, Tetovo, Bitolj	16,21	16,29	16,38	16,47
Virovitica, Podr. Slatina, Slavonska Požega, Sl. Brod, Tuzla, Pljevlja, Kolašin , Berane, Debar, Ohrid	16,23	16,31	16,40	16,49
Murska Sobota, Ormož, Čakovec, Varaždin, Koprivnica, Bjelovar, Daruvar, Bos. Gradiška, Nova Gradiška, Derventa, Dobo, Sarajevo , Foča	16,25	16,33	16,42	16,51
Maribor, Ptuj, Krapina, Banja Luka , Zenica, Podgorica , Ulcinj	16,27	16,35	16,44	16,53
Dravograd, Slovenj Gradec, Rogaška Slatina, Celje, Zagreb, Sisak, Prijedor , Jajce, Mostar, Bileća, Trebinje, Zelenika , Bar	16,29	16,37	16,46	16,55
Mežica, Zidani Most, Livno, Karlovac, Metković, Dubrovnik	16,31	16,39	16,48	16,57
Kranj, Ljubljana , Slunj, Knin , Bihać, Drvar, Pelješac, Mljet	16,33	16,41	16,50	16,59
Kranjska Gora, Jesenice, Postojna, Gospić, Šibenik, Split, Brač, Hvar, Korčula	16,35	16,43	16,52	17,01
Gorica, Rijeka, Krk, Cres, Rab, Pag, Zadar, Vis, Biograd na moru	16,37	16,45	16,54	17,03
Koper, Rovinj, Lošinj, Dugi otok	16,39	16,47	16,56	17,05

Podaci iz ove tabele izvedeni su po zimskom računanju vremena.

POČETAK SUBOTE U FEBRUARU 2017. GODINE

MESTO	DATUM			
	4.	11.	18.	25.
Kladovo, Negotin	16,43	16,52	17,02	17,11
Bor, Zaječar, Knjaževac , Pirot	16,45	16,54	17,04	17,13
Vršac, Niš , Leskovac, Radoviš, Strumica	16,47	16,56	17,06	17,15
Kikinda, Srpska Crnja, Alibunar, Kovin, Smederevo , Požarevac, Smederevska Palanka, Jagodina, Paraćin, Kruševac , Vranje, Kavadarci, Đevdeliya	16,49	16,58	17,08	17,17
Senta, Bečej, Zrenjanin , Pančevo, Beograd , Aranđelovac, Kragujevac, Kraljevo, Priština, Kumanovo, Skoplje, Veles, Prilep	16,51	17,00	17,10	17,19
Subotica, Bačka Topola, Kula, Vrbas, Novi Sad , Ruma, Čačak, Novi Pazar, Kosovska Mitrovica, Tetovo, Bitolj	16,53	17,02	17,12	17,21
Sombor , Dalj, Vukovar, Šid , Bačka Palanka, Sremska Mitrovica, Bogatić, Šabac, Valjevo, Peć, Užice, Prizren, Đakovica, Debar, Ohrid	16,55	17,04	17,14	17,23
Beli Manastir, Osijek , Vinkovci, Bijeljina, Kolašin, Loznica, Pljevlja, Berane	16,57	17,06	17,16	17,25
Tuzla, Podgorica	16,59	17,08	17,18	17,27
Virovitica, Podravska Slatina, Doboj, Slavenska Požega, Slavonski Brod, Bar, Derventa, Sarajevo , Foča, Ulcinj	17,01	17,10	17,20	17,29
Koprivnica, Bjelovar, Bosanska Gradiška , Daruvar, Nova Gradiška, Zenica, Bileća, Trebinje, Zelenika	17,03	17,12	17,22	17,31
Murska Sobotica, Ormož, Čakovec, Varaždin, Prijedor, Banja Luka , Jajce, Mostar, Metković, Dubrovnik	17,05	17,14	17,24	17,33
Maribor, Ptuj, Celje, Krapina, Zagreb, Sisak, Livno, Pelješac, Mljet	17,07	17,16	17,26	17,35
Dravograd, Slovenj Gradec, Rogaška Slatina, Zidani Most, Karlovac, Slunj, Bihać, Drvar, Knin , Split, Brač, Hvar, Korčula	17,09	17,18	17,28	17,37
Mežica, Ljubljana , Gospić, Šibenik, Vis	17,11	17,20	17,30	17,39
Jesenice, Kranj, Postojna, Rijeka, Crikvenica, Krk, Rab, Pag, Zadar, Biograd na moru, Dugi Otok	17,13	17,22	17,32	17,41
Kranjska Gora, Gorica, Cres, Lošinj	17,15	17,24	17,34	17,43
Koper, Rovinj, Pula	17,17	17,26	17,36	17,45

Podaci iz ove tabele izvedeni su po zimskom računanju vremena.

POČETAK SUBOTE U MARTU 2017. GODINE

MESTO	DATUM			
	4.	11.	18.	25.
Kladovo, Negotin , Pirot, Strumica	17,20	17,29	17,38	17,46
Bor, Zaječar, Knjaževac , Radoviš, Kavadarci, Đevđelija	17,22	17,31	17,40	17,48
Niš , Leskovac, Vranje, Kumanovo, Veles	17,24	17,33	17,42	17,50
Vršac, Požarevac, Svetozarevo, Paraćin, Kruševac , Priština, Skoplje, Prilep, Bitolj	17,26	17,35	17,44	17,52
Kikinda , Srpska Crnja, Alibunar, Pančevo, Kovin, Smederevo , Smederevska Palanka, Arandelovac, Kragujevac , Kraljevo, Kosovska Mitrovica, Prizren, Tetovo, Ohrid	17,28	17,37	17,46	17,54
Senta, Bečej, Zrenjanin, Beograd , Čačak, Novi Pazar, Peć, Đakovica, Debar	17,30	17,39	17,48	17,56
Subotica, Bačka Topola, Kula, Vrbas, Novi Sad , Ruma, Sremska Mitrovica, Šabac, Valjevo, Užice, Berane	17,32	17,41	17,50	17,58
Sombor, Bačka Palanka, Dalj, Vukovar, Šid, Bogatić, Bijeljina, Loznica, Pljevlja, Kolašin , Podgorica , Ulcinj	17,34	17,43	17,52	18,00
Beli Manastir, Osijek , Vinkovci, Tuzla, Foča, Bar, Murska Sobota, Čakovec, Koprivnica, Daruvar, Slavonska Požega	17,36	17,45	17,54	18,02
Slavonski Brod, Derventa, Doboj, Sarajevo , Bileća, Trebinje, Zelenika	17,38	17,47	17,56	18,04
Virovitica, Podravska Slatina, Slavonska Požega, Zenica, Mostar, Dubrovnik	17,40	17,49	17,58	18,06
Bjelovar, Daruvar, Bosanska Gradiška , Nova Gradiška, Banja Luka , Jajce, Metković, Pelješac, Mljet, Koprivnica	17,42	17,51	18,00	18,08
Murska Sobota, Čakovec, Varaždin, Sisak, Prijedor, Livno, Brač, Hvar, Korčula	17,44	17,53	18,02	18,10
Maribor, Ptuj, Ormož, Krapina, Zagreb, Drvar, Knin , Split, Vis	17,46	17,55	18,04	18,12
Slovenj Gradec, Rogaška Slatina, Celje, Karlovac, Slunj, Bihać	17,48	17,57	18,06	18,14
Dravograd, Mežica, Zidani Most, Gospić, Pag, Zadar, Dugi Otok, Biograd na Moru	17,50	17,59	18,08	18,16
Kranj, Ljubljana, Postojna, Rijeka, Crikvenica, Krk, Rab, Cres, Lošinj	17,52	18,01	18,10	18,18
Kranjska Gora, Jesenice	17,54	18,03	18,12	18,20
Gorica, Koper, Rovinj, Pula	17,56	18,05	18,14	18,22

Podaci iz ove table izvedeni su po zimskom računanju vremena.

BIBLIJSKA
DOKTRINA

Jan. • Feb. • Mar. 2017.

SVETI DUH I DUHOVNOST

HRIŠĆANSKA
ADVENTISTIČKA CRKVA

TRANSEVROPSKA DIVIZIJA

